

БЕРД СПАЛДИНГ

ЖИВОТЪТ И УЧЕНИЕТО
НА
УЧИТЕЛИТЕ
ОТ ДАЛЕЧНИЯ ИЗТОК

**Дневникът на една американска
метафизична експедиция
в Индия, Тибет, Китай и Персия
през 1894 г. - 1899 г.**

Том ТРЕТИ

ПРЕДГОВОР

Скъпи читателю, ти не си само мой читател, но си ми и приятел, с когото се срещаме лице в лице и разговаряме, точно както ти се срещаш и разговаряш с всеки знак в тази книга. Аз съм сигурен, че Великите Учители те познават и гледат на теб като на близък приятел. Те обграждат теб с цялата слава на Божествената светлина на Живота, Любовта и Мъдростта. И така, те ти помагат в твоя растеж и разбиране.

Учителите обгръщат теб във всеприсъстващата Божествена Светлина на Живота, Любовта и Мъдростта, която е тяхно достойние и която те изпращат и раздават. Те виждат теб постоянно обгърнат от Вездесъщото Божествено Присъствие. Те виждат теб, приятелю, седнал върху твоя собствен трон, като истински цар или царица, да управляваш чрез и от името на това Божествено Всеприсъствие. Те виждат теб знаещ и изпълняващ твоята Божествена Мисия, винаги чувствителен, винаги кротък и щастлив, винаги Божествен. Те виждат не само теб, но и цялото човешко семейство, божествено и чисто, сътворено по образ и подобие на Божественото. Никой не е изключен от това виждане, нито една секта, нито едно вероизповедание, включено е всичко, абсолютно всичко.

Само този, който е опознал тези велики хора в спокойствието на техните свещени места и мисли, може да ги оцени. Те живеят в Истината, която е част от Самата Вселена. Наистина е възможно животът да бъде проследен в съвсем далечното му минало, като се почне от нас и се премине през стотиците хиляди отминали столетия. За нас животът е ограничен от много пречки и условности. За тях животът е неограничен, непрекъснат, в безкрайно блаженство и щастие. Обсегът на техния живот е по-дълъг и изпълнен с радост и достойнство.

Никой, който обича и разбира тези хора, не може да се съмнява в тяхното учение, нито може да се съмнява в искреността и сърдечността им, след като му се е отдал случай да се ползва от тяхното гостоприемство.

Западният свят обръща внимание на външните неща, особено що се отнася до облеклото. Източните хора също носят дрехи, но гледат на тях като на нещо, което може да бъде захвърлено.

Западните хора излъскват корпуса на лампата - източните оправят фитила на пламъка, така че той да може да даде по-силна светлина.

Западните хора гледат с копнеещ поглед на външните неща, зад които се крие сиянието на духовното виждане и истинското знание. Източните знаят, че плътта трябва да бъде осветена от пламъка, който най-напред се е появил отвътре и тогава е започнал да свети навън, както пълната светлина на обедното слънце. Западните хора казват, че са материалната. Източните хора наистина живеят изцяло чрез духа. Те разглеждат всички и всеки един като живеещи чрез властния, направляващ и подкрепящ ги Дух - без оглед къде се намират, дали във величествените снегове на високите Хималаи, сред шума на модерните градове или в уединението на манастира.

Това, което за западния свят изглежда удивително и невероятно, за уравновесената индуска мисъл е съвсем естествено и приемливо следствие, рожба на духа или това, което е вложено като Бог в проявената форма. Тези, които са високо чувствителни, добре знаят, че има много повече от това, което самите те могат да почувстват, фактически има много повече, отколкото мечтите, описани във всички философски учения. Следователно, нямаме никакво оправдание да не предложим за

издаване тази книга или тези, които я предшестваха.

Когато гледате с копнеж и ясен поглед към това, което искате да изпълните, ваше Божествено наследство е да направлявате работите така, че да бъдете поставени в такова изходно положение, при което способностите ви са годни да доведат до край вашия идеал.

Днес Бог говори чрез Богочовека, както бе говорил преди много векове. Знанията, които хората ще намерят в тази книга не са нещо ново, макар че изложеното в нея довежда западния свят до една нова светлина.

Главната цел на техния живот е да просветят човечеството чрез чистото знание озарено от Любовта. Тяхната велика мисия е да застелят пътя с мир и хармония, посредством великата сила вътре в човека, за да може той да твори.

Те са най-големите приятели на истинската наука, религия и философия. И те прокламират това така добре, както и това, че всички хора са братя и че има само една Истина. По този начин науката се превръща в златна нишка, на която се нанизват перлите.

Настъпва денят, в който голяма част от човечеството ще надживее старите разбирания за Божествеността. Хората са загубили доверие в учения, основани само на вярата. Те са научили, че да бъдат добри само, за да спечелят небесно възнаграждение след смъртта, е едно заблуждение и един твърде нисш идеал - идеалът да бъдеш добър с цел да получиш награда и специалната привилегия, да пееш псалми и свириш на арфа за вечни времена. Те са разбрали, че това е израз на слаба заинтересованост, която е напълно чужда на учението на Христа - Бога, живия Богочовек.

За тях е чужда идеята за смъртта, която е в истинско противоречие с Божествената цел, с космическия закон за вибрационните излъчвания и с учението на Исуса.

Църквата и гробището често се смятат за близки понятия. Това е единствената причина Христовото учение не винаги да е било разбирано. Христос - човекът е говорил и неговите слушатели са Го чували да казва: „Ако някой повярва в Мен, той никога няма да умре“. Богочовекът знае, че онзи, който е грешил или живял с грешни вибрации умира, а заедно с него умира и „наградата“ за греха, но дарът, направен от Бога за Богочовека, е живот вечен. Бог показва на Богочовека царството на Бога тук на земята, перфектното човешко тяло в плът, когато човек живее наистина в Божествените вибрации и мисли изцяло в тези вибрации.

Хората, описани в тази книга, са извадили Бога от царството на свръхестественото и суеверието и са Го поставили изцяло във вибрационните честоти, знаейки, че докато поддържат своите тела на нивото на Божествените вибрации, никога няма да умрат.

Когато вибрациите на телата им се понижат или бъде допуснато да спаднат бавно надолу, неминуемо ще последва смъртта. Всъщност, тези хора знаят, че когато грешката на смъртта е извършена, тялото започва да вибрира на толкова ниско ниво, че вибрациите, които излъчват живот, действително биват изтласквани въвн от храма на тялото. Тези еманации действително имат разумност и продължават да се намират около централното ядро, което ги привлича и поддържа в едно цяло. Еманираните частици са заобиколени от разумни интелигентни еманации, които ги подпомагат да поддържат своята форма и от които те отново извличат субстанции за издигането на един нов, друг храм. Те са в пряка връзка и работят в пълна хармония с

интелигентността, която е била изградена около тялото през времето на неговия цикъл на живот. Ако тази интелигентност вибрира с ниска честота или с други думи е слаба, тя губи контакт с излъчванията на жива енергия, след като тялото е било напуснато от еманациите на живота. Еманациите най-после се разпръскват и се връщат към началния източник. Тогава именно настъпва пълната смърт. Но ако интелигентността е силна, животрептяща и дейна, тя отново се зарежда и в същия миг бива създадено едно ново тяло. Настъпва възкресението, чрез което човек усъвършенства своята плът. Не всеки може да чуе или да възприеме такова едно откровение. „Който има уши да слуша, нека слуша.“ (Марк 4:9) Този, чийто разум е достатъчно развит, е в състояние да разбере.

И така, една голяма част от човечеството развива знания, чрез които отново ще открие, че Бог винаги е живял в човека и с човечеството. При все това за известно време то не познаваше Бога и беше загубило възгледите на Богочовека.

Тази и издадените вече книги аз посвещавам на тези, за които тя е написана. При нозете на тези близки и скъпи същества аз полагам своето най-дълбоко уважение и почитание и по никакъв начин не мисля, че съм им отдал честта, която им дължа.

Няма никакво съмнение, че ние ги напуснахме с най-голямо съжаление, всеки от нас ги обичаше и чувствуваше, че бе получил едно дълбоко и истинско познание в науката за Истинския Живот.

ГЛАВА ПЪРВА

След като срещата свърши, другарите ми и аз не искахме да напуснем мястото, където бяхме станали очевидци на такива трансформации. Никакви думи не могат да опишат нашите чувства и огромния подем в тези последни часове.

Думите „Всички за един и един за всички“ тук бяха толкова живи, както когато са се произнесли за първи път. Ние не разговаряхме, не бяхме в състояние да изречем нито дума. Макар, че бяхме в същото обикновено положение, докато имаше дневна светлина, ние нямахме чувството, че сме ограничени в една стая. Нашите тела като че ли изпускаха брилянтна светлина, накъдето и да тръгнем чувството, че сме оградени от стени липсваше, макар че непосредствено преди експеримента се намирахме в стая, изсечена в твърдата скала. Под краката ни като че ли нямаше под, толкова свободно се движехме във всички посоки. Нямам думи да изразя нашите мисли и чувства. Ние можехме да се движим извън границите на стаята и скалата. Въпреки това нямахме усещането, че сме възпрепятствани. Дрехите ни и всичко около нас излъчваше чиста бяла светлина. Дори след изгрева тази светлина изглеждаше по-блестяща и от светлината на самото слънце. Струваше ни се, че се намираме в грамадна сфера от светлина, можем да гледаме през тези кристални лъчи и да виждаме самото слънце, когато то се появи в далечината, покрита с мъгла. То изглеждаше студено и неприветливо в сравнение с мястото, където се намирахме.

Макар, че навън термометърът показваше 45 градуса под нулата и полето наоколо беше покрито със сняг, който искреше в светлината на утрото, на мястото, където се намирахме беше топло, обвито в мир, тишина и красота, надхвърлящи всяко описание. Има случаи, когато мислите не могат да се изразят с думи.

Тук останахме три денонощия, без да мислим за храна или почивка. Нямахме никакви признаци на умора или изтощение. Сега, като се обърна назад във времето,

ми се струва, че тези три дни са преминали в една единствена секунда, въпреки, че тогава всички осъзнавахме присъствието на останалите и преминаващите часове.

Нямаше нито изгрев, нито залез, а само величествен безкраен ден. Не мъглява дрямка, а във всеки един момент една действителна реалност. И какви видения на бъдещето се откриваха пред нас! Струваше ни се, че хоризонтът беше изтикан назад във вечността или както каза нашият ръководител, хоризонтът, изглежда се е разлял в едно безкрайно, вечно море от трептящ, пулсиращ живот. Великата красота на всичко това беше дадена не само на нас, неколцината, но и на всички хора, за да я опознаят.

На четвъртия ден нашият ръководител намекна, че трябва да слезем долу в стаята при скрижалите и да продължим работата по превеждането им.

Докато се приготвявахме за излизане, всички заедно се озовахме в споменатата стая.

Мога да разкажа за това, но нека читателят сам си представи нашата радост и учудване. Бяхме се придвижили надолу, без ни най-малки физически усилия от наша страна. Бяхме тук, в стаята на скрижалите, където трябваше да работим. Цялото помещение беше огряно от сияние и светлина, мястото беше топло и уютно. Можехме да се движим навсякъде, където пожелаем, без никакво усилие.

Когато поставихме една от плочите със записи на мястото за изследване, неясният текст и значението му ни беше преведен най-перфектно. Започнахме да преписваме превода, но внезапно видяхме, че цялата страница беше изпълнена само за един миг със съответния текст и то с нашия собствен почерк.

Като работехме по този начин, ние свършихме бързо ръкопис след ръкопис. В два часа на споменатия следобед бяхме свършили и подредили дванадесет ръкописа от над четиристотин страници всеки един от тях и не изпитвахме никаква умора от това приятно занимание.

Така се бяхме вживели в работата, че не почувствахме влизането на други хора в стаята, докато нашият ръководител пристъпи напред с поздрав. Вдигнахме очи и видяхме Исус, Емил, нашата хазяйка и Чандер Сен, старият човек от спомените ни, когото сега познавахме като „младия човек“. Тук беше също и Багет Айрънд и един непознат, който ни беше представен като Рам-Чейнра. По-късно научихме, че обикновено го наричат Бъд Ра. Масата беше почистена и приготвена за обяд. Ние седнахме и след миг тишина Исус каза: „Всеомогъщият и Всевиждащ Бог-Отец е, Който свети в нас и в целия свят и е светлината, любовта и красотата, която преживяхме днес и ще изживяваме винаги, ако само пожелаем. Ние се прекланяме пред този олтар, в който гори безсмъртният огън на свършената любов, хармония, мъдрост, безкрайна преданост и смирение. Свещената светлина блести ярка и непомръкваща в душите на тези, които сега са събрани пред олтара на истинското бащинство, синовна любов и братство. Божествената светлина свети ярко от близките и скъпи за нас същества до най-отдалечените места в света така, че всички да могат да видят великата светлина и да почувстват непомръкващата и неугасваща любов. Лъчите на всепроникващата Любов, Красота и Чистота светят чрез чувствителните души и сърца на тези, които са събрани около вашия олтар. Сега ние познаваме тези всеобгръщащи лъчи от любов. Ние ги разпръскваме и те променят и довеждат до хармония целия човешки род.

Това е истинския и чист Христос-Бог, милеещ за всеки и за всички, който ние поздравяваме и заставаме рамо до рамо с него, като негови равни.

Отново ние възхваляваме Бога, нашия Баща, както вътре, така и вън от нас."

След като Исус спря да говори, всички ние станаме с намерение да се върнем в стаята, където беше проведен нашият предишен експеримент. Щом се отправихме към вратата, разбрахме че вече сме там.

През това време съзнавахме, че се движим, но не разбирахме как става движението. С бързината, с която изразихме нашето желание, се намерихме в горната стая. Макар, че в този час сенките на вечерта доста се бяха удължили, нашият път беше добре осветен. Намирахме се в същия блясък и красота, при които бяхме напуснали стаята.

Читателят вероятно помни, това се случи в стаята, която току-що напуснахме и в която Чандер Сен се бе върнал при нас, след като беше отишъл там, където на нас ни се струваше, че е смъртта.

За нас тази стая беше като храм, който сякаш блести, едно свято място, където ние самите имаме възможността да пристъпим към най-великото дело, което преди това, като смъртни сме познавали.

От този момент до петнадесети април, денят на нашето заминаване, нито един ден или нощ не минаха, през които да не бяхме заедно, поне за един час. През това време, стаята нито веднъж не придоби отново външността на твърда скала. Дори ни се струваше, че виждахме през стените в безпределното пространство. В тази именно стая бяха премахнати преградите, които ограничаваха съзнанието ни. Тук, в тази стая, беше открито за нас великото видение на бъдещето. Всички седнахме около масата, Исус продължи разговора : „Необходима е една истински мотивирана мисъл, съсредоточена върху една централна точка или идеал, която да бъде изнесена на предна линия или да бъде изпълнена и както вие, така и цялото човечество може да стане този мотивиращ център. Нито една мисъл не може да се появи, преди човек да е изразил идеала.

Тогава човек напълно осъзнава, че той е бил този мотивиращ център и живее с пълно съзнание за своето наследство и владичество. Той съзнателно е живял в едно състояние, което вие наричате небе. Малцина са били допуснати до Божествения дар и днес мнозинството от хората не познават това Божествено качество, което е истинското наследство на човека.

Това, което човек е постигнал веднъж, отново може да го постигне. Това е главният, опорен стълб на безкрайната поредица от животи и проявления, които виждате навсякъде около вас и включва също и вашите собствени животи, заедно с живота на всяко съществуващо нещо, тъй като всичко, което съществува, има живот. Скоро науката ще ви даде добра основа, за да разберете, че нещата не са материя. Науката също ще види, че всички неща могат да бъдат сведени до единна първична субстанция, която съдържа безброй частици, разпределени по света и отговарящи на вибрационните влияния. Всички тези частици са в съвършено, абсолютно равновесие и баланс.

Съгласно математическите основи, от това следва, че има някакво определено движение, някакво начално действие, което да събере в едно безбройните частици на тази всепроникваща универсално-неутрална субстанция и да ги доведе до формата на конкретни предмети.

Тази сила не е била породена напълно вътре в частицата, а е много по-голяма, макар, че е едно със самата частица. Чрез вашата мисъл и определени действия, в съчетание с вибрациите, вие давате селективност на тези частици, физическата наука

ще бъде принудена да разбере това чрез необходимите заключения и така учените ще познаят и признаят присъствието на една сила, която досега е останала неразбрана, защото не е била активна, а е останала неактивизирана само защото не е била позната.

Но когато бъде позната, приобщена от човека и приведена в действие, тя ще бъде напълно способна да отдели специфични области за изява на тази универсална космическа енергия.

Тогава ще бъде изградено това, на което вие гледате като на материален свят с всички негови разнообразни проявления по пътя на един подреден процес на еволюция. Ако всичко бъде в ред, тогава всеки етап на еволюцията трябва да полага основите на едно по-голямо развитие в етапа, който ще последва. Ако можете да направите прогрес в един съвършен ред и хармония на мисли и действия, това означава, че сте в дейно съгласие със силата. И тази сила, съгласно една неограничена скала, помага мисълта да се доведе до край. Вие ще можете да разпределяте живота и енергията въз основа на космическото развитие, което ще опознаете.

Тогава това не е материален свят, както си мислите. Това е само вашата дефиниция за този свят. Всичко това, разбира се, произлиза от духа и е духовно, ако бихте могли да го определите по този начин. Това е подредено, вярно, обосновано. Щом е подредено, то е научно, щом е научно, то е интелигентно, то е живот, еднозначен с интелигентния живот.

Живот, съчетан и воден от интелигентността, става желан, а щом е желан, той се превръща в призвание.

Духът е първичната, вибриращата, началната сила и вие бихте могли да влезете вътре в духа и да използвате неговата сила просто чрез приемане или признаване на неговото съществуване. Дайте му възможност да излезе на преден план и от този момент целият дух е под ваша власт. За вас той е един мощен извор на вечен и оригинален живот вътре, в самите вас.

Именно това е, което не отнема дълги години за учене, нито е необходимо да преминете през голяма тренировка, мъчнотии или лишения. Знайте и приемайте, че тези вибрации съществуват и тогава нека те проникнат през вас.

Вие сте едно с Великата Творческа Умствена Субстанция. По този начин узнавате, че всички неща съществуват. Ако само можете да видите това Божествено начало, Велико начало. Добро начало! Божественото начало - това е всичко. Това е, което изпълва цялото пространство. Щом това е всичко, тогава и вие сте това начало. Ако поддържате във вас Христовото царство и изнесете навън това начало чрез вашата вярна мисъл, думи и действия, ще направите това начало по-активно. Така още веднъж признавате Неговото Владичество и по този начин Божията Сила се оползотворява, като се изпраща навън. Колкото повече изпращате навън от тази сила, толкова повече от нея се връща и влива във вас. Колкото повече давате, толкова повече ще имате желание да давате и ще видите, че никога не ще можете да насмогнете.

Това не означава, че трябва да се свиете и затворите в себе си. Напротив, това означава да останете там, където сте, дори в заетостта на т.нар. тревожен живот, при най-трудните условия. Тогава животът ви няма да бъде тревожен, а тих, съзерцателен и спокоен.

Външната дейност не може да се сравнява с вътрешната, която сега постигате и

ставате едно с нея. Това е правилно с оглед на мястото, където се намирате, виждайки, че Бог е застанал до вас по-близо от дихание, по-близо от ръцете и краката ви. С цялата ваша мисловна дейност вие сте съпричастни с Бога.

Кой е Бог? Къде е Бог, върху Когото е насочена и съсредоточена цялата ви мисловна дейност?

Бог не е едно велико същество, което е извън вас или което можете да извадите навън и да го покажете на света. Бог е сила, породена и изградена от вашата собствена мисловна дейност. Вярно е също, че тази сила е вътре и навсякъде около вас, но тя не може да бъде дейна, докато не обърнете вашият ум към нея и не узнаете, че тя съществува. Тогава тя излиза пред вас и се излива в неограничени размери. Вие я дарявате на света и той е подпомогнат от този дар. Вие самите трябва да представите нейните прояви чрез показване на двигателната сила, която движи всичко добро - Бог, вашия Отец, силата, която твори и която е зад всяка мисъл и дело. Сега вие сте Бог, действащо лице при всяко изпълнение. Това е то Бог, истинският и единственият Бог, произхождащ от самите вас.

И така, вие сте Бог, Бащата, Съпругът, изпълнителят и проектантът, определеният и положителният изпълнител. Точно в този момент ще долетят легиони, за да изпълнят вашите заповеди.

В този момент съвсем чистосърдечно, с благоволение и задълбоченост кажете, че Бог се намира в този Свещен храм. Знайте, че този храм е вашето чисто тяло, толкова чисто, колкото вие го предлагате и точно каквото е то днес, че вие-истинският Христос, живеете единствено с Бога именно в този храм. Вашето екзалтирано тяло е една свята обител, едно място, едно всичко включващо жилище. Вие сте извор на енергия, един всичко съдържащ съд, препълнен с това истинско Божествено начало, което щедро се излива от него. Тогава вие излъчвате навън все повече и повече от Бога, който сте самите вие и когото обичате.

С излъчваната от вас любов вие изливате всичко това върху цялото човечество, за да може то да види Христа -Бога да слезе триумфално.

Сега, вече с най-искрена радост, казвате : „Който и да бъде той, нека дойде и пие до насита от водата на чистия живот." Този, който направи това, никога вече няма да ожаднява. Тази сила, която употребявате и изливате навън, е Бог. Синът с готовност върши това, което върши и Бащата. Това е едно смирение и преклонение пред тази велика сила. Това е едно наистина смирено излизане напред, но същевременно и вашата собствена двигателна сила и мощ.

Чрез постоянни обсъждания, славословия, благословии и отдаване благодарност на тези сили, вие увеличавате тяхното излъчване и докато извършвате това тези сили стават все по-мощни и достъпни за вас.

И така, аз казвам : Молете се непрекъснато. Вашият ежедневен живот е истинска молитва.

На първо време, като знаете, че тази сила съществува и след като я употребявате с абсолютна вяра, скоро ще станете напълно съзнателни за нея. Скоро ще узнаете, че тя изцяло се намира във вас и напълно зависи от вас. Ако я оставите да изтича, тя отново се връща към вас във всеки отделен случай. Постъпете така, както постъпва Бог. Раздавайте я навън. Това е Бог, вашият Отец вътре във вас и вие, и вашият Отец сте едно. Не слуги, а Синове. Синове от първо коляно сте вие.

Не съм аз, който извършва работата, а Азът в Бащата и Отца в мен поражда всичкото изпълнение. Вие трябва да знаете, че като работите заедно с Отца, няма да

имате никакво ограничение, никакви предели. Трябва да осъзнавате, че е ваше божествено право да извършвате всички неща.

Тогава, следвайте ме, както Аз следвам Христа, истинският Син, единственият, заченат от Отца и както Аз пораждам и представлявам Отца, и вие Го пораждайте отвътре. И тогава може да се каже, че всеки един от вас е Бог.

Най-великата проповед, произнесена някога е: „Виж Бога!“ Това означава да видиш Бога, застанал в цялата Си слава, направо вътре в теб и от теб, а също от всички останали. Когато съзерцавате Бога, не виждате нищо друго освен Него. Вие обичате и се покланяте Нему, вие наистина съзерцавате Бога, вие сте Господарят, законодателят и пазителят на Закона.

Когато се молите, влезте във вашата тайна стаичка, намираща се в собствената ви душа. В нея се молете на вашия Вътрешен Отец и тогава Той, Отец, който ви чува, възнаграждава вашите искрени молби и ви се отблагодарява затова, че сте могли да дадете толкова много от същината на Бога на целия свят.

Това не ви ли дава един по-висш и възвишен възглед, една по-широка перспектива, един по-благороден идеал?"

Тук разговорът завърши. Всички станахме от масата, нашите приятели ни пожелаха лека нощ и си тръгнаха. Ние останахме и поговорихме още малко за преживяното и решихме да се върнем в нашите жилища в селото. Когато станахме, един въпрос се породил у нас, как ще излезем навън без светлина? И всички, освен ръководителят ни, изразихме на глас това опасение.

Тогава той ни отговори: „Виждате ли до каква степен определени навици са се вкоренили в нас и как безнадеждно увисваме върху старите идеи. Тук ние изцяло сме потопени в светлина. Тя не може да се затъмни, въпреки отсъствието на Този, Който, я бе създал с голяма любов. Не е ли това един случай, при който може да настъпи потвърждение на нашата собствена способност да вършим сами нещата, които ни бяха показани?"

Нека най-после изпитаме самите себе си и ще имаме смелост да направим стъпка към извършването на това, което знаем".

На тръгване един от компанията направи внушение да размишляваме върху метода на процедурата, но шефът ни с твърд глас каза: „Ако ще вървим, да вървим сега! След това, което видяхме и научихме, трябва да действваме и да извършваме тези действия съвсем определено, ако не, не заслужаваме никакво внимание ." След тези думи започнахме да слизахме надолу през различните стаи, през тунела и стълбите към селото.

Докато слизахме, пътят ни беше напълно осветен. Телата ни като че ли бяха безтегловни, движеха се с голяма лекота. Пристигнахме до нашите жилища без затруднения и бяхме много радостни от нашето постижение. От този момент нататък, когато напускахме селото, пътувахме навсякъде, без каквато и да е изкуствена светлина. Нашите стаи светваха веднага, щом влезехме в тях, а топлината и красотата, която добиваха, надхвърля всяко описание.

Оттеглихме се за сън почти веднага. Не е необходимо да казваме, че спяхме до късно на следващия ден.

ГЛАВА ВТОРА

На следващата сутрин, след закуска, отново отидохме в горната стая на храма. Стените за нас не бяха препятствие, движехме се свободно навсякъде, без каквото и да е усилие. Когато бяхме готови да слезем долу в хранилището на скрижалите, веднага се озовахме там. Бяхме възхитени от новите си способности.

Наближаваше първи април. Вече бяхме превели записките от стаята на Храма и се заехме с измервания и скициране на фреските, които бяха изобразени по скалите. Работата напредваше бързо поради огромния ни интерес.

Един следобед в селото пристигна пратеник и когато селяните се събраха около него, разбрахме, че се беше случило нещо необикновено. Ние оставихме работата си и се запътихме към селото. По пътя срещнахме нашата хазяйка, която ни каза, че пратеникът съобщил, че една група бандити е забелязана в долината.

Това известие беше причинило смущение сред жителите, тъй като селото години наред е било обект на нападения.

Надлъж и нашир се носеше мълвата, че храмът на Тао Крос е бил скривалище на огромно съкровище. Безбройните опити селото да бъде ограбено не успявали. Този път обаче бандата беше многобройна, а предишните ѝ неуспехи се дължали на задружната съпротива на населението от долината. Част от бандитите вече бяха съсредоточили своите обединени сили в една група от около 400 добре въоръжени мъже, ограбвали и опустошавали долината с цел да отслабят съпротивата на населението, населяващо малкото селце до Тао Крос. Те се надяваха, че посредством тази тактика, този път обирът ще успее.

Пратеникът търсеше подкрепа за останалите жители, тъй като много от хората в долината вече бяха загинали, а останалите - изтощени от съпротивата. Той казваше, че в селото не е останал никой, който би могъл да бъде изпратен тук. Хазяйката го увери, че спокойно може да се върне у дома, защото никаква беда няма да сполети населението. Ние се върнахме към обичайните занимания. Нищо повече не обезпокои селото, ние също бяхме спокойни.

На следващата сутрин отново се захванахме с работа. Бяхме много заети с довършването на справките по нашите записки. С тях по-цялостно описвахме историята на тази обширна и отдалечена част на света.

Безпокояхме се да не изгубим сбирката по време на бандитското нападение, защото колекцията ни беше събрана в стаята на скрижалите, които многократно били нападани.

Тази вечер разговаряхме с хазяйката ни за възможността да организираме помощ на селяните и изразихме изненадата и учудването си от отсъствието на нашите приятели. Тъй като беше изпратен зов за помощ от пратеника, ние смятахме, че бандитите трябва да бъдат принудени да спрат своите набези или да бъдат унищожени.

Тази вечер се оттеглихме напълно уверени, че се бяхме погрижили добре за нашата собствена безопасност. На сутринта се събудихме рано и вече се бяхме приготвили за работа, когато пратеникът отново се появи с новината, че е прекъснато нападението срещу населението, а бандата е съсредоточила всичките си сили на около двадесет мили (32 км) по-надолу в долината, за да се организира за последно нападение на нашето малко селце.

Докато нашата хазяйка и една група селяни си приказваха с пратеника, в селото пристигна конник и се запъти към нас. Очевидно той беше познат. Щом го видяха, хората се разпръснаха ужасени. Когато приближи нашата група, пратеникът

назова конника по име, а всички около него сметоха за благоразумно да избягат, страхувайки се, че след конника идват бандитите.

Ние с хазяйката бяхме единствените, които останахме и го дочакахме да се приближи. От коня си той се обърна към нашия ръководител и му каза, че бандитите знаят, че сме чужденци и са запознати с нашата мисия. Говореше на език, който никой от нас не разбираше. Той забеляза нашето удивление и попита дали има някой, който може да превежда. Нашата хазяйка се обърна с лице към човека, докато той стоеше на коня си и го попита, дали тя не би могла да стори това. Изведнъж той погледна към нея така, като че ли бе получил силен удар от електрически ток. Конникът обаче бързо се овладя и скочи от коня. Спусна се към нея с разперени ръце и извика : „Вие тук?“ и то на език, който всички разбрахме. След това той постави ръце на челото си и се простря пред нея, молейки я за извинение. Хазяйката го накара да стане и да разкаже за какво е дошъл. Можехме да видим суровите черти на лицето ѝ и пламналите ѝ от гняв очи. Толкова силни бяха емоциите ѝ, че за момент и ние, както конникът, сякаш бяхме ударени от гръм и загубихме равновесие. Думите -страхливец, убиец, предай поръчението си, се изстрелваха от устата ѝ. Човекът падна на колене, думите ѝ продължаваха да се сипят: „Изправи се! Толкова ли си покварен, че не се осмеляваш да стоиш прав?“

Ние не се учудихме на ужаса на човека, защото както той, така и ние бяхме като заковани на местата си и не можехме да се помръднем.

Сигурен съм, че ако му бе възможно, той би избегнал тази сцена. В този момент и ние загубихме способност да говорим, той се бе сгърчил безжизнено на земята, с опулени очи и отворена уста.

Това беше първи и единствен път в пътуването ни с тези хора, владеещи всички сили, когато видяхме един от тях да даде израз на буйни чувства. Ние бяхме толкова разтревожени, колкото и самият бандит. Вибрациите ни удряха толкова силно, колкото силно биха ни ударили вибрациите на една ужасна експлозия, придружена от електрически ток, която не само парализира езика, но и мускулите. Това е единственият начин, по който мога да опиша усещането, което изпитах. Дошли от тази неопределена и крехка форма, чудно ли е, че тези вибрации ни парализираха и ни направиха бездейни?

Макар това положение да трая само един кратък момент, изглежда, че бяха необходими часове, за да отслабне напрежението. Ние се бяхме вцепенили като статуи, но въпреки това изпитахме голямо съжаление към бандита и имахме желание да му помогнем. Вместо това само стояхме и втренчено гледахме нашата хазяйка. Изведнъж положението се промени. В началото изглеждаше развълнувана, но постепенно лицето ѝ се проясни и доби същото добро изражение, което бяхме свикнали да виждаме и тогава над нас като вълна се разля чувството на съжаление към лежащия на земята човек. Тя се беше навела над него и неговата ръка беше в нейната. Отново бяхме озадачени и само можахме да промълвим: „Ще имат ли край чудесата?“

Скоро човекът дойде в съзнание, беше подпомогнат да стане на крака и поставен удобно на близката пейка. Той категорично отказа да влезе, в която и да е от къщите.

Когато забеляза ефекта от своята разпаленост, хазяйката побърза да се извини. Ние още потръпвахме и трябваше да мине време, за да си възвърнем присъствието на духа.

Тя ни разказа, че този човек е главатар на една от най-прочутите банди, която върлува в тази част на Гоби. Самото произнасяне на името му предизвиквало страх, тъй като той бил безпощаден и коравосърдечен по характер. Неговият прякор, преведен на литературен език, означава „дявол, излязъл от дъното на ада“. Чертите му, пресъздадени в маска, бяха запазени в много селища и носени от участниците в ритуала, наречен „изгонване на злия дух от селото и неговите обитатели“.

Хазяйката ни е била в контакт с този човек при два случая, когато той е правел опит да нападне селото. При всяка среща с нея опитите му излизали несполучливи, затова изпитвал дълбока омраза към нея и към приятелите ѝ изобщо. Той ги безпокоял, като от време навреме им изпращал гневни послания да се махнат от пътя му, на които те не обръщали внимание. Неговото внезапно появяване напомнило на хазяйката ни миналите обиди, представата за които е била толкова силна, че за момент тя беше загубила контрол над своите чувства.

След като бе възстановила спокойствието си, тя тръгна към човека. При приближаването ѝ той направи безполезен опит да се повдигне, но не успя, повлече се по земята и седна поизправен с вид на жалък страхливец. Омраза се четеше във всяко движение на тялото му, той трепереше като парализиран. Хазяйката ни сега бе хладна и съсредоточена, без никаква следа от страх или емоции. Нейното лице, черти и тяло бяха чудесно изваяни, като най-деликатна камейка и представляваха удивителен контраст.

Ние искахме веднага да изместим човека и макар тази мисъл да не беше изразена, хазяйката вдигна ръка и с жест поиска мълчание. Ръководителят ни схвана, че тя бе господар на положението и каквото и да предприеме, само ще ни постави в смешно положение. Оттеглихме се дотолкова, че да не чуваме, а в това време тя говореше с нисък и спокоен тон дълго, преди човекът да произнесе дума.

Като продължаваше да приказва, тя ни направи знак да се приближим. Седнахме при тях, готови да направим всичко, за да облекчим напрежението от недоразумението. Бандитът поясняваше, че той е успял да убеди своите по-висши началници да му позволят да дойде като мирен пратеник и да преговаря с хората да предадат предполагаемото богатство, което е било укрито в храма Тао Крос. Ако жителите се съгласяха да предадат съкровището, бандитите обещаваха да не ги смущават занапред и да пуснат всички техни пленници, а те бяха повече от три хиляди. Казваше също, че веднага биха напуснали страната и никога повече нямало да безпокоят жителите на долината.

Хазяйката му каза, че тук няма съкровище, което би имало някаква цена за тях. Едно пълно обяснение по този факт беше направено с едно предложение да го заведем във всички стаи на храма или на местата, където той би пожелал да отиде. Той равнодушно отказа, като изказа опасението си да не би да бъде задържан като заложник, защото няма никаква гаранция от наша страна.

Тя успя да го убеди в нашата добронамереност и той изведнъж се увери, че ние ще останем верни на думата си. Тогава за него изникна друго опасно положение. Той каза, че сам е организатор на този заговор и е разпалил въображението на другите бандити и тяхното алчно желание да притежават съкровището, като им е рисувал прелестна картина на баснословно богатство, ако успеят да го завоюват, фактически той и неговия баща държали в ръцете си бандата с обещанието, че ще притежават това съкровище. Той беше главатар на бандата, която бяха подсилили с пет други банди, за да извършат това нападение.

При това положение, ако той се върне при своите хора със съобщението, че тук няма никакво съкровище, незабавно ще бъде обявен за предател и с него биха постъпили безкомпромисно. Той не би могъл да отклони бандитите от решението им да атакуват, тъй като те няма да му повярват, биха сметнали, че много бързо е стигнал до това ново заключение.

Човекът беше в затруднено положение. За наша най-голяма изненада хазяйката предложи да го придружи до лагера. Нашите протести бяха отхвърлени и тя се приготви да се сбoguва с нас. Жената ни увери, че за нея няма опасност, но ако ние отидем с нея, нашето присъствие ще събуди поцозрение и това ще ни навлече голяма опасност. Ние се съгласихме, понеже нямахме друг избор.

Бандитът възседна коня си, а ние помогнахме на хазяйката да се качи на седлото, което беше приготвено зад неговото. Когато излязоха от селото, отдалеч те представляваха незабравима картина - бандитът, с изписано на лицето му съмнение, от което зависеше цялото му бъдеще, а тя, която се обръщаше засмяна към нас, със спокойната увереност, че ще се върне с настъпването на нощта. В останалата част от деня ние загубихме интерес към работата и се скитахме безцелно из селото чак до залез слънце.

Върнахме се в квартирата, за да дочакаме завръщането на хазяйката. Когато влязохме вътре, намерихме масата подредена с много вкусни ястия. Едва ли бихте могли да си представите нашето учудване и изненада, когато я видяхме седнала на централното място на трапезата, поздравявайки ни с лъчезарната си усмивка. Ние стояхме безмълвни, способността да говорим ни напусна. Тя си придаде шеговито-високомерно изражение и каза престорено строго: „Господа, къде ви е поздравът?“. Едва след това ние се поклонихме и я поздравихме.

Тогава тя ни разказа: „Не можах да ги убедя, но все пак те се съгласиха да ми дадат своя отговор в следващите три дни. Сега вече знам, че отговорът им ще бъде опит за атака, но все пак успях да спася живота на онова бедно създание, поне засега. Ние ще трябва да се подготвим да устоим на обсадите, нищо не може да ги отклони от намерението им.“

Мисля, че всеки от нас разбираше нашите общи интимни мисли и това имаше характер на приятелска беседа. Хазяйката ни разбра това и ни рецитира следните стихове:

*Когато в живота достигнеш брега на Червеното море,
когато, въпреки всичко, можеш да го преминеш,
тогава няма път обиколен, няма път назад.
Няма друг път, освен през него,
тогава познай Бога с ведре душа
и ще видиш, че бури и тъмнина са отминали.
Бог смълчава вятъра. Бог усмирява вълните.
Бог казва на твоята душа: „Продължавай,
Продължавай! Продължавай! Продължавай!“*

ГЛАВА ТРЕТА

След вечеря нашата хазяйка ни отведе в градината. За наша голяма изненада там намерихме седнали Исус, Емил, Джаст и Бъд Ра. Приближихме се към тях и

седнахме. Почувствахме облекчение и разбрахме колко много беше нараснало упованнето ни в тези хора. Струваше ни се, като че ли се бяхме прикрепил към тях със стоманена лента. Смътно усещах, че не трябва да бъде така. За нас беше необходимо да играем определената роля в този велик план на живота, да не бъдем само кукли. Необходимо бе да стъпим здраво върху собствените си крака и да се уповаваме изцяло на самите себе си, или Те ще бъдат принудени напълно да прекъснат връзките си с нас. По-късно нашият ръководител спокойно говори по този въпрос.

Вечерта не беше още настъпила и вехнешите цветове на залеза заливаха всичко с пищност и красота, която би трябвало да се види, за да бъде оценена истински. Никакъв полъх не движеше въздуха, никакъв звук, който да наруши спокойствието, което очевидно ни беше обхванало. Мисълта за нападението на бандитите, която до този момент беше легнала като тежко бреме върху нас, изчезна напълно.

Бе мирно и спокойно. Беше ни завладяло приятно чувство на пълно отпускане, което трябва да бъде изпитано, за да бъде разбрано. Като че ли бяхме в един голям поток от светлина, която бавно се придвижваше. Внезапно осъзнахме, че чуваме гласа на Исус, но не чрез изречени думи. Моето единствено обяснение на явлението бе, че това е един чист ритъм, който се разпространяваше във вид на вибриращо влияние, постъпващо в нашата мисъл, вместо думи. Ефектът от него беше много по-силен, отколкото от думите. Ритмите и интонацията бяха неописуеми. Мислите му като че ли се вливаха и настаняваха в нас и това беше едно ново преживяване, една нова опитност.

Когато мислите и идеите стигнаха до нашето съзнание, ние ги стенографирахме и после ги превеждахме в думи и изречения и ги предавахме на тези хора за одобрение. „Когато аз казвам: виждам, че Христос - Бог е у мен, Аз виждам Богочовека да присъства. Аз виждам тялото, което е истинският храм на Бога, свършеният инструмент, проводникът, чрез който Великото Творческо Начало се излива непрекъснато и свободно. Тогава това създание е неподправено по образ, форма и красота. Аз съм Бог. В този вид Аз заставам и Съм Господар при всяко положение, триумфиращият Христос-Бог.

Това е идеалът, на който се кланям и това, на което се кланям, Аз мога да го породя. По никакъв начин не бих могъл да породя Бог, ако не Го представя на цялото човечество. В това отношение човек замества Господаря при всяко положение. Христос е триумфиращ, покоряващ. Бог и човек вървят ръка за ръка в Единство. Има само едно Начало, един Човек.”

Един от нашата група се замисли за момент и попита: „Как можем да породим тази светлина и да я направим практически използвана?”

Отговорът дойде: „Нека вашето тяло стане един генератор, чрез който Великото Творческо Лъчезарно Начало се излива. Гледайте на това Начало като на източник на всяка сила. Знайте, че това е Изворът на всяка сила и тогава, като електрически генератор, тялото ви ще събере и увеличи тази енергия, докато я изпрати навън като поток от чиста бяла светлина, на която нищо не може да устои и каквото и да бъде противопоставено срещу вас, то не може да ви навреди.

Вие също можете да изпращате такива интензивни импулси от електрическа енергия чрез светлинни лъчи, така че тялото на онзи, който прави опит да ви навреди, ще бъде унищожено. Всяка съпротива спрямо тази енергия веднага

увеличава нейната сила, а следователно и скоростта ѝ. Онези, които ѝ оказват съпротива или се опитват да налагат своята лична воля, само навреждат на себе си. Ако те не окажат никаква съпротива на тази светлина, тя ще се излее като лекуващ балсам и върху тях, както това става с вас.

Това е чистото Божие излъчване и сила, която се слива с тази на другите във всяко време, ако не срещне съпротива при своето свободно изтичане. Тя ще вибрира с най-високи вибрации. Следователно, всички ще започнат да вибрират в съвършена хармония и съгласие и никакво зло не е възможно да достигне до тях, тъй като всички те са в унисон с Божествените вибрации. Вибрациите са живот. Не виждате ли, че сте заедно с Бога по всяко време? Има ли възможност за отделяне от Него? Единственият начин за отделяне е съпротивата, която причинява дисхармонията.

Нищо не може да се приближи до вас, когато стоите на Свещената планина, сам с Бога. Това не е специална привилегия за малцина, това е възможно за всички. Аз съм великата абсолютна причина или източник, в който всяко дете застава ведно с Бога. И така всеки живот е подчинен на Закона, най-висшата вибрационна мисловна дейност. Никаква дисхармонираща вибрация не може да проникне в тази сфера, до този престол, където всичко принадлежи и е на човека.

Това е вашето Царство Божие.

Вие също можете да употребите тази сила, за да отблъснете назад фалшивите и вредни мисли и желания, които са отправени към вас. Вие също можете, ако пожелаете, да доближите този бял Божествен светъл лъч, да го наситите с Божествена сила, да увеличите и трансформирате енергията на изпращача, която той е вложил в нещото или състоянието, което е било определено за самите вас. Тогава я поставете на вашия рефлектор и я отправете обратно към изпращача със скоростта на светлината. Като я върнете по този начин, това е вече един лъч от чиста бяла светлина, заменила понижените вибрации, които са били изпратени към вас.

Когато светлината достигне изпращача, импулсите са толкова силни, че тя може да унищожи тялото на онзи, който пръв е виждал в действие по-нисшите вибрации. Няма значение дали познавате изпращача или мястото, откъдето идват, вибрациите ще бъдат върнати на своя изпращач безпогрешно. Присъдата и денят на възмездието са близки. Каквото даваш, това и ще получиш, в същата мярка, Божия мярка, натъпкано до горе и преливащо наоколо.

Вие можете да трансформирате Божията Сила и да я изпратите навън, така че нищо да не може да ѝ устои. Това са сноповете лъчи, светлината, която виждате да се излъчва от Моето тяло. Такава светлина се излъчва и от вашите тела, макар, че тези излъчвания не са толкова силни, колкото ако употребявате тези сили във връзка със Закона и Началото. Вие можете да подпомогнете силата на светлината и съзнателно да я отпрадите, за да се изпълни едно добро желание.

Когато художникът Ме е рисувал в Гетсиман, лъчът светлина излиза от Мен, вместо да идва от Небето към Мен. Светлината е Богът-Сила, породен вътре в Мен, в моето тяло и изпратена навън чрез рефлектора. Такъв лъч излиза от всяко тяло, когато личността застане като Бог в своето Божествено наследство-Христос-Бог, Единственият.

Това е и може да бъде определено мотото за цялото човечество. Може ли да има дисхармония между братя, ако те осъществят това всеобхватно единство?

Сега приближете този бял лъч, който е Божият Лъч, посредством който изпращате Бога-Сила, наситете го с трансформирана Божия Сила, десет хиляди или

десет милиона пъти по-голяма от тази, която е била изпратена към вас и го върнете назад (това зависи от вашето решение). Оставете го да се излее назад по същия път, по който вибрациите са достигнали до вас. Когато личността, която го е изпратила, получи този лъч и го приеме като идващ от Бога, опитът да се направи зло е напълно заличен, простен, забравен и никаква злина не може да се случи на вас или на изпращача на тези вредни мисли. Вие сте очи в очи с Бога. Вместо дисхармония, се получава съвършена хармония, вие сте отново Единственият.

Ако изпращачът на злите мисли не приеме белия лъч, който сте му изпратили с всичката негова сила, неговото тяло ще бъде унищожено. Този чист бял лъч напълно ще заличи всяка вибрация на зло или несъгласие, ако му се позволи да довърши докрай своята работа. Ако някой му се противи, това ще доведе до пълно заличаване на онзи, който се е решил на съпротива. Тази съпротива насочва срещу него цялото творческо Начало със сила, равна на съпротивлението, повдигнато на квадрат.

И така, трябва да знаете, че ако изпратите навън нещо лошо или добро, то ще се върне при вас многократно.

Вие сте застанал като Господар или Закон, отвърщайки с добро на злото, но дори и в това положение бъдете наистина скромни, не осъждайте. Поставете всяко късче любов, което притежавате върху този чист бял лъч и го гледайте внимателно, защото той е чистата любов на Бога, която вие именно сте породил и изпратил. Когато направите това, легиони ще минат под ваша команда. Вие ще сте смирен и скромни и ще желаете да вървите заедно със светлината. Това е чистата светлина на Бога, която следват и тази светлина е живот, любов, чистота и красота, вечна и дълбока.

В тялото ви има седем центъра, които могат да бъдат използвани като рефлектори. Вие можете да направите така, че тези централни точки да заблестят с далеч по-блестяща лъчезарност от всяка изкуствена светлина и когато пожелаете да изпратите тази светлина навън, тя ще заблести с по-голяма сила и ще стигне по-далеч от всеки електрически лъч, който е бил прожектиран.

Когато накарате всички тези центрове да светят, в същото време ще бъдете изцяло заобиколен от броня, през която нищо не може да проникне.

Вие можете да изпратите навън чисто белия лъч на Бога, зареден с толкова енергия, че вашето тяло действително да заблести с яркост по-голяма от светлината на обедното слънце. Вие заставате като Господар на Творението, като Господар на милионно войнство. Заставате истински и триумфално, макар и изпълнен с мир и любов, като Бог, възцарен във вашето тяло и това тяло е красиво, духовно и Божествено."

Когато тези вибрации стигнаха до нас, светлината излъчваща се от тялото на Исус и хората около Него, беше едва забележима. При все това тя имаше такъв вибриращ блясък, че напомняше течното злато. За нашето зрение тя изглеждаше една неопределеност, но за другите ни сетива тя имаше твърдостта на скала. Вибрациите дойдоха отново: „По този начин можете да направите тялото си съвършено невидимо за смъртния поглед чрез съсредоточаване на вашата мисъл изцяло и съвсем определено върху чистия бял Божи лъч, и да я излъчите чрез седемте центъра, действащи в унисон, като рефлектори.

Тогава отново можете да излезете направо от който и да е от тези лъчи и да представите картина, каквато пожелаете на този, който ви застрашава. Вие можете да вървите по този лъч със скоростта на светлината и да отидете, където пожелаете, и то

веднага. Вашето тяло е невидимо за тези, които не могат да виждат отвъд смъртното. Те съзнават, че има нещо, което не могат да разберат, следователно те са възприемчиви само към някои картини и то такива, които вие сами пожелаете да им представите. Това, което не могат да разберат, за тях е мистериозно или свръхестествено, а развитите способности лесно се загубват при подозрение или суеверие. Така вие изпращате любов на тези, които ви застрашават със зло и енергията, която те освобождават, рефлектира обратно назад към тях.

Картините на злото, които те са изпратили, изобразяват по-нисшия човек във всеки един, който се сражава с онези, които смята за неприятели - всъщност той воюва с картините на своите собствени нисши разбирания. Тези картини противопоставят един на друг най-близки хора.

Ако бандитите още упорстват със своите заплахи за атака и нахлуване, те самите ще се унищожат един друг. Сега на тях им е дадена възможност да напуснат областта и да не безпокоят жителите ѝ. Ако тръгнат насам, ще се самоунищожат. Никой не може да унищожи своя брат, без да бъде последван от унищожение. Ние изпращаме само чистия бял лъч на Божията любов към тях и ако те противопоставят на тази любов омраза, злоба и желание за мъст, по свое собствено желание ще превърнат този лъч в огън, който ще ги унищожи. Не се безпокойте, ние предлагаме само любов и нямаме сила, която да ги принуди да я приемат. Ако бандитите дойдат с любов, няма да произлезе никакъв конфликт. Нашата кауза ще бъде спечелена."

На това място се разнесе вик, който оповестяваше, че е дошъл пратеник, който приближава към селото. Излязохме да го посрещнем. Той ни каза, че бандитите са прекъснали своя поход и миролюбиво са застанали на лагер на около двадесет мили (32 км) от Тао Крос. Все още не бяха сторили нищо лошо на населението и на имотите му. След зова за помощ, те бяха задържали пленниците като заложници срещу евентуална съпротива. Бандата щяла да атакува селището след ден-два, ако не ѝ бъде дадено съкровището.

Пратеникът донесе поздрави от пленените хора. Всеки жител на селото предложи своя живот за отбраната. Пратеникът заяви, че тази жертва не е необходима и че той посреща с благодарност и най-дълбоко разбиране готовността им да се поставят на разположение.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На следващата сутрин, започнахме работа с голямо желание, страхът ни беше изчезнал. Същият ден обработвахме някои от фигурите, нарязани по стените на каньона.

Внезапно нашето внимание беше привлечено от селския часовей, чиято позиция беше от другата страна на каньона на едно възвишение, откъдето се откриваше по-широк изглед. През нашите далекогледы видяхме тревожния му сигнал към селото. Скоро селяните се раздвижиха напред-назад, очевидно търсейки защита в голямата клисура, която по-нагоре в планинската си част бе по-дълбока. Виждаше се, че жителите бяха разтревожени.

Когато се вслушахме, чухме тътена и шума на приближаващи към дефилето конници. Един от нашата група се изкачи на по-висока позиция, за да огледа по-добре положението. Той се обърна към нас и извика, че вижда облак прах, който се вдига от

конниците, приближаващи входа на дефилето. Ние прикрихме нашата екипировка в една близка цепнатина, събрахме групата и потърсихме убежище в околните скали, за да следим движението на бандата. Като навлезе в дефилето, тя спря. Петдесет конника продължиха да яздят напред, останалите се придвижваха след тях нагоре, пришпорвайки и удряйки с бичове конете. Тропотът на копитата по скалистия път, удвоен от заплашителни викове, причиняваше неописуем шум. Ако това не беше толкова трагично в момента, гледката би ни изпълнила със страхопочитание към грамадните и гъвкави тела на конниците, които летяха напред.

Нашата позиция беше много изгодна, тъй като стените на дефилето бяха отвесни. Можехме пряко да наблюдаваме конницата, която бързо се придвижваше нагоре подобно на огромна приливна вълна. Авангардът на шайката натрапници беше преминал под нашата позиция, а челните редици на голямата част от бандата бързо се приближаваха. За момент обърнахме далекогледите си към малкото селце, за да видим дали населението ще изпадне в паника.

Един член на нашата експедиция, който работеше на издатината на скалата, спря работата си и се загледа в настъпващата банда. Ние го видяхме да се обръща и да се заглежда към вратата, която водеше към входа на централната част на храма. Насочихме далекогледите си нататък. Оттам се появи фигурата на Исус. Той мина през вратата и стъпи върху терасата над стената, а после тръгна направо към ръба на пропастта, след това за момент застана над нея във великолепно равновесие.

Терасата беше на осемстотин стъпки над мястото, където се бяхме укрили и на три мили (4.8 км) разстояние от нас. Внезапно разбрахме, че Той говори. В следващия момент думите му стигнаха до нас ясни и отчетливи. Нашият другар, който стоеше на ръба започна да стенографира, същото направих и аз. По-късно, когато сравнявахме текста, установихме, че сме чували Неговите думи съвсем ясно, въпреки шума от напредващата шайка. Той не повишаваше глас, говореше със Своите естествени и добре модулирани тонове.

Когато Исус започна да говори, едно, съвършено спокойствие се спусна над жителите на селото. Моята най-ревностна молитва е винаги да помня тези думи, дори да живея десет хиляди години. Ето какво каза той:

СВЕТЛИНАТА

„Като заставам сам в Твоето Велико Безмълвие, Господи, Отче мой, вътре в Мен припламва една чиста светлина и тя изпълва всеки атом на цялото мое същество със своето велико Сияние. Живот, Любов, Сила, Чистота, Красота, Съвършенство преливат във всички мои вътрешни владения. Като се вгледам в самото сърце на тази светлина, аз виждам друга светлина-течна, мека, златисто-бяла, светло-сияеща, абсорбираща и тя, като майка, препраща галещия огън на по-великата светлина. Сега Аз зная, че Съм Бог и едно с цялата Божия Вселена. Аз шепна на Бога, моя Баща и оставам спокоен.“

ТИШИНАТА НА БЕЗМЪЛВИЕТО

„Въпреки всичко, в това пълно безмълвие тук, се осъществява най-творческата дейност на Бога. Аз отново оставам спокоен и пълно безмълвие цари навсякъде около Мен. Сега сиянието на тази светлина се простира над обширната Божия вселена и Аз зная, че навсякъде съществува Божият съзнателен живот. Отново, безстрашно, аз казвам: „Аз съм Бог. Аз съм безмълвен и безстрашен“.

Аз издигам Христа високо вътре в Себе си и пея Богохвалебствия. В тоновете на моята музика звучи вдъхновението. Все по-високо и по-високо вътре в Мен Великата майка пее за нов живот. С всеки нов ден по-високо и по-ясно вдъхновението издига Моята съзнателна мисъл, докато се настрои в хармония с Божествения Ритъм. Аз отново издигам Христа високо и напрегам ухото Си, за да мога да чуя радостната музика. Моят нотен ключ е хармонията, а темата на моята песен е Бог и Той утвърждава песента ми като истинска."

ВИЖТЕ, АЗ ОТНОВО СЪМ РОДЕН, ХРИСТОС Е ТУК.

„Аз съм свободен във Великата Светлина на Твоя Дух, Господи, Отче мой. Твоя печат върху моето чело е сложен. Аз приемам.

Аз владея Твоята висша светлина, Боже, Отче мой. Още веднъж - Аз приемам."

Когато Исус спря да говори, един ослепителен лъч чиста бяла светлина излезе от центъра на слънчевия сплит на Неговото тяло. Този сноп светлина се спусна надолу по дефилето до мястото, където то правеше завой наляво, точно където яздеше челната група конници.

Изведнъж грамадна бариера подобна на каменен зид, се издигна на мястото; където свършваше лъчът. Пред него като щит се явиха огнени езици.

Предните коне спряха така внезапно, че много от ездачите им паднаха на земята. За момент животните се стъписаха, но като видяха своите ездачи да се премятат във въздуха, се обърнаха назад и се стрелнаха надолу без всякакъв контрол. Когато конете стигнаха до предните линии на основната част от бандата, ездачите, които не бяха успели да паднат от седлата си, се опитаха да ги овладеят, но безуспешно. Те, както и неоседланите коне, се врязаха в редиците на движещата се напред банда. По този начин движението на предните редици беше възпрепятствано, докато задните, не осъзнали опасността, идваха и се струпваха към първите. За кратко време дефилето пред нас се превърна в кипяща маса от хора и коне.

За момент настъпи мъртво спокойствие. Чуваха се само дивите викове на изплашените хора и цвиленето на побеснелите коне. Прииждащите ездачи се сблъскаха с предните редици. Картината беше ужасна. Конете без конници, напълно освободени от обуздаващата ръка на ездачите, се врязваха в редиците и скачаха върху идващите отдолу редици, като сваляха все повече хора от седлата, а те в своите безуспешни опити да се качат отново на конете, допринасяха още повече за безредието. Животните се изправяха на задните си крака, скачаха и цвилеха, изпаднали в неописуем страх. Бъркотията и паниката се предаваха надолу през натрупаната на куп шайка в дефилето под нас.

За момент видяхме хора да изтеглят своите къси мечове и да удрят лудо във всички посоки. Други извадиха пушките си и започнаха да стрелят по хората и конете, за да си отворят път за бягство. Скоро се разрази битка за оцеляване. Тя завърши с лудо мятане и търсене на начин за освобождаване от този ужас. Тези, които имаха щастието да избегнат клането, напускаха дефилето, изпълнено с трупове на коне и хора.

Ние забързахме надолу, за да помогнем както можем на ранените. Жителите на селото и нашите приятели се присъединиха към нас. Надлъж и нащир бяха изпратени пратеници, за да търсят помощ. Ние също работихме трескаво през цялата нощ и до изгрев слънце на следната сутрин.

Колкото можехме по-бързо освобождавахме ранените от ужасните затискания. Исус и нашите приятели ги поемаха в своите ръце. Когато и последният човек беше измъкнат, ние се върнахме в квартирата си, за да закусим. За голяма наша изненада, когато влязохме в хижата намерихме Черният бандит да разговаря с Емил. Едва сега разбрахме, че Емил също беше присъствал на произшествието. Той забеляза учудения ни поглед и каза: „Да оставим това за по-късно“.

След закуска, по време на една малка разходка с ръководителя ни навън той каза, че двамата с Емил са дошли при бандита, който бил тежко ранен и неподвижен, затиснат от своя паднал кон. Те го освободили и донесли до временния заслон, където бил поставен колкото се може по-удобно. Тогава извикали нашата хазяйка и го оставили на нейните грижи. След като раните му били превързани, той започнал да се моли и да пита своя Бог дали ще му каже какво да направи, за да стане като нея. После той я попитал как трябва да се моли.

Жената го попитала дали желае да бъде здрав и добре, а той веднага отговорил: „Да, искам да бъда също като вас“. Тя му отговорила „Що се отнася до здравето ти, молитвата ти е чута, сега вече си напълно здрав .“

Човекът заспал дълбоко. Посред нощ, когато нашият ръководител правел своята обиколка видял, че раните му са напълно затворени и по тялото му не е останал никакъв белег. На сутринта човекът пожелал да помага в спасителните работи.

Ние също видяхме мнозина, за които мислехме, че са заспали своя дълъг сън на сенките, напълно оздравели. Някои от тях се гърчеха от ужас при приближаването на нашите приятели и то толкова много, че се видяхме принудени да ги отделим от останалите.

След като спасителните работи бяха свършени, Черният, както ние го наричахме, ходеше между своите ранени съучастници, като правеше всичко възможно, за да ги успокои. Мнозина от тях изглеждаха като животни, хванати в клопка, страхувайки се, че ги очаква ужасна смърт чрез измъчване, каквато присъда се полага за техните престъпления по законите на тази страна. В техния ум така определено беше фиксирана тази идея, че те ни най-малко не се успокояваха от доброто отношение към тях. Те се опасяваха, че се стараем да върнем здравето им, за да могат да бъдат изтезавани по-дълго време и по-жестоко.

Най-сетне всички бяха излекувани от раните, макар че неколцина боледуваха близо месец очевидно мислейки, че по този начин забавят деня на изтезанието.

По-късно Черният организира от всички ранени, които пожелаха да се присъединят към него, едно отбранително поделение срещу бъдещи нападения и убеди много от жителите да се присъединят към него. От това време нататък, както по-късно бяхме информирани, бандитски групи не са правили опит да нападнат тази област.

По-късно две от нашите експедиции преминали през тази територия по своя път към Гоби. Този човек и последователите му ги превел безопасно през своя район на действие на разстояние от около четиристотин мили (643 км) и нито той, нито те приели каквато и да е отплата за направената услуга. Казаха ни, че дълго време след това той се ползвал с огромен авторитет и власт из всички краища на областта заради готовността си да пожертва живота си за доброто на населението без никакво възнаграждение.

ГЛАВА ПЕТА

До обяд на втория ден всички ранени бяха получили помощ и ние направихме последен преглед, за да се убедим, че няма затрупани живи хора под конете и развалините. По обратния път към нашата хижа, връщайки се за обяд и за така необходимата ни почивка, един от нашата група изрази мисълта, която във висша степен занимаваше ума на всеки един от нас — защо беше необходимо това опасно разрушение, това погубване на живот?

Бяхме уморени до мозъка на костите си и съвсем отпаднали от преживяното напрежение. Тежестта по спасителните работи падна главно върху нас, тъй като местните жители бяха изпаднали в смъртен страх от бандитите и беше много трудно да ги убедим да ни помагат, дори след като бяхме изтеглили мнозина изпод убитите коне.

Селяните не виждаха смисъл да помагат за спасяването живота на тези, които се бяха опитали да отнемат техния. Много от тях изпитваха дълбоко отвращение да се допират до умрели хора и животни. Ако не бяха нашите приятели, те щяха да напуснат мястото на произшествието без никакво намерение да се върнат. Бяхме уморени и отпаднали духом от най-ужасното преживяване през нашия живот.

Пристигнахме в квартирата, освежихме се и седнахме на масата успокоени. Скоро храната започна да се появява, но бяхме съвсем сами. Ръководителят ни придружаваше двама от нашите приятели, Лин-Чу и Черният в една обиколка надолу в долината. След като се нахранихме, се прибрахме по стаите за почивка и не излязохме до следобеда на следващия ден.

Като се облякохме, беше ни внушено да отидем направо в нашето светилище, както наричахме горната стая на храма. Напуснахме квартирите и се запътихме натам, както обикновено. Вече бяхме стигнали до стълбата, водеща към входа на тунела, когато един от нашите, който беше по-напред, се спря с единия крак върху първото стъпало и каза: „Какво се е случило с нас. Само преди ден или два бяхме на седмото небе от радост, че можем да ходим от място на място по наше собствено желание и да свършим само за три месеци работа, за която би трябвало да се употребят години. Храната ни се появява от самосебе си на трапезата и всичко това без никакви усилия от наша страна. Сега ние изведнъж сме се върнали към нашите стари навици. Аз искам да знам защо стана така? Мога да отдам това само на едно. Всеки от нас е запазил в себе си състоянието, отговарящо на опита, през който бяхме минали. Това е, което сега ни възпрепятства, но аз ще го преодоляя. То в никакъв случай не е част от мен. Не е възможно да бъде мое, само защото му се кланям, държа се за него и не го изпускам. Аз излизам от това състояние и навлизам в едно по-висше и по-добро състояние и отивам напред. Аз съм напълно и докрай в него.“ Както стояхме, втренчени в него, разбрахме, че той беше изчезнал.

За момент се объркахме, като видяхме постижението на този човек. Все още никой от нас не беше успял да преодолее това, което ни дърпаше назад. Трябваше отново сами да се изкачим по стълбата, да минем през тунела, след това нагоре през различните стаи, докато достигнем нашата цел. Когато най-сетне пристигнахме, намерихме колегата вече тук.

Докато говорехме за това, което се случи, Исус и другите наши приятели, се появиха. Те влязоха от вратата откъм терасата. Седнахме и Исус започна да говори:

„Мнозина от тези, които правят декларации, че са синове на Бога и че имат всичко, което има и Отец - наистина го имат, но това състояние не е станало още факт, защото не са придобили смелост и не са направили следващата стъпка - не са видели себе си като Бог, единни във всичко, което е Бог. Едва тогава те наистина ще постигнат това състояние. Когато някой в своята смъртна ограничена мисъл види Христа, застанал пред него, тази чиста личност ще излъчва светлина. Този, който отразява Христа, ще вижда с по-фин, по-ясен и по-обширен поглед. Този някой вижда своето висше тяло, което вибрира с по-висока честота, отколкото материалното му тяло, което той също вижда.

Той мисли, че това са две тела. Той също смята, че това тяло, което се явява от външната страна и встрани от неговото тяло е някой друг Христос. Това, което му се явява като две тела за него е само външен изглед, защото той не вярва, че самият той е Христос. Нека този човек да се обяви за Христос и да приеме това като действителен факт. В този момент тези тела се сливат и този човек е породил Христа. Тогава Христос се изправя триумфиращ. Нека сега този човек направи още една стъпка напред и заяви, че Христос Бог съществува и той е Христос Бог. Този човек трябва да направи още една стъпка. Това е най-великото и то обхваща най-великото определение, тъй като всякакъв страх и ограничение, присъщи на смъртната мисъл трябва да бъдат заличени. Той трябва да пристъпи и да отиде направо към Бога, Първоизточникът или Бащата, да заяви определено, да знае положително без страх от миналото или от суеверие и да повярва, че той е Бог, че напълно се е слял или се е съединил с Бога, че той е станал тази Любов, Мъдрост и Разбиране, че той е материята, всеки е атрибут на Бога Отец, Източникът, Принципът. Той трябва да приеме всичко това в пълно смирение както някой, който би представлявал Бога. Чрез такъв човек всеки Божи атрибут ще се излива към целия свят. За такъв един човек нищо не е невъзможно. Само чрез такъв човек Бог може да се изяви.

Когато съедините себе си с Бога нищо не е невъзможно за вас. Вие не само ще имате всичко, което Отец има, но ще бъдете и всичко, което е Бог. Вие сте Триединството. Вие сте човекът Христос, Христос Бог и самият Бог, всичките тези три в Едно. Светият Дух се е вселил във вас. Целият Аз-Дух в творческо действие обитава във вас. Когато приемете това, тогава вие сам, както и всички останали, ще пеете хвалебствия за силата на Христовото име, не името на Исус - личността, а на Христа. Нека ангелите слязат на земята, да донесат царската диадема и да коронясат Христа - Господарят на всичко. Не коронясвайте личността Исус, коронясвайте Христа и Христос заслужава най-хубавата от всички царски корони, с които са коронясвали в името на Христа. Няма още толкова велика или божествена корона, с която да бъде коронясай тържествуващият Христос. Вие виждате, че който пожелае, може да дойде. Елате и станете тържествуващият Христос. Които желаят, нека дойдат.

Когато казвате Бог, вижте себе си като Бог, вижте Бог да присъства, както вие присъствате. Бог не може да бъде грандоман, самохвалко или егоист. Нито Христос може да бъде такъв. Богочовекът, образът и подобие на Бога, не може да има нищо общо с тези неща. Вие можете да бъдете наистина Бог и това е Богочовекът! Аз съм в Отца и Отец е в Мен, са верни думи. Аз и Моят Баща сме Едно в цялото Негово кротко и могъщо Величие. Бог и цялото човечество взети заедно, са всемогъщи - могъществото на Бога." Това, което беше родено във вашите т.нар. незаконни мисли е издигнато в слава, защото мисълта за незаконното е заличена. Това, което е родило образа на земното, трябва и действително ражда божествения образ, когато

издигнете такъв идеален образ.

Аз ви казвам, че сега в момента имате най-голямата възможност, която се открива пред вас, да излезете извън тази външна глъчка и да влезете във великия мир и благословение на Бога и да се облечете в Неговата светлина. В пълно смирение да сложите короната на Христа върху вашите глави и никой друг не може да извърши това вместо вас, ако вие сами не го сторите.

Пристъпи и бъди част от великия бял престол — източника. Стани едно с този, който е направил великото изпълнение по подобен начин, бъди не само едно с Бога, а действително Бог - тогава ти можеш и действително представяш божествените атрибути на целия свят. Как може Божествената енергия да се изрази, да се изяви, освен чрез човека? Няма друг организъм върху цялата земя, който може да вибрира със същата скорост или честота и като следствие от това, този организъм е тъй високо организиран, че той може да създава, поражда и трансформира тази върховна енергия, която прави човека способен да представи Бога на целия свят. Как може да бъде направено това, освен чрез високо организираното и съвършено тяло, което имате? Когато имате пълен контрол над него.

Този контрол означава пълно и съвършено Господство, Месиянство, Ученичество. Вие само го контролирате и сте в съвършена хармония с това тяло, когато встъпвате в пълно владение и Господство над всичките атрибути на Светата Троица.

Аз съм човека Христос, Христос - Бог. Тогава като комбинирате тези две с най-висшето - Бога - вие сте Бог.

Това си ти, днешният човек, цялото човечество, простиращо своето зрение и съзнаващо истината наоколо, че има един по-висш и по-добър живот за вас, от-колкото кръгът от опитности на този свят. Това осъзнавате, като вървите по правилно избрания път в хармония и в истинско съгласие с най-висшите идеали, които може да си представите или да съзрете в Любов, почит и поклонение.

Първата стъпка е: ти човекът оставаш Христос - човекът, единственият роден син на Бога. Следващата стъпка е: Ти ставаш Христос-Бог. Ти си съединил Христос-Човека с Христос-Бога. За да отидеш направо към източника, ти трябва да възприемеш този Един Бог, Бащата. Сега ти си събрал в едно Аз-човека, вътре в Христос-Човека, тогава ти си трансформирал този Христос-Човека в Христос-Бог или Господ-Бог. Тогава в следващите свои стъпки ти си трансформирал Христос-Бог във вечно живия Бог. Това, което изглеждаше като две, се е превърнало в Едно, Бог. Ти си образът и подобие на Върховната Енергия Бог, Бащата на всичко. Няма нищо, което да не е възможно за тебе, ако ти не се отклониш от пътя на справедливостта. В това отношение ти трябва да бъдеш абсолютно безстрашен и верен, без оглед на това, което целият свят може да мисли. С поддържането и признаването на това владичество и съгласие ти изведнъж влизаш в единство с Отца, Вездесъщия и Непресъхващ Източник на всичко съществуващо. В тази светлина вашата библия не представлява ли едно алегорично описание на човешкото духовно развитие и постижения, когато тя е била добре разбрана и използвана?

Снопът светлина, който е нарисован, че иде към мен от небето, е излъчен навън от моето тяло. Вярно е, че тази светлина е от небето, тъй като то е навсякъде около нас и представлява светлинни вибрации. Действителното място на центъра или началната точка на небето трябва да бъде тъкмо вътре в моето тяло. Следователно, тази небесна светлина трябва да излиза от мен. Моето Аз трябва да позволи на тази

светлинна есенция да влезе вътре. След това да генерирам и да трансформирам тази светлинна енергия, така че тя да може да се изпрати навън с такава плътност, каквато Бог - Азът пожелае. Когато това бъде направено, никой не може да се противи на силата, на тази чиста светлина. Това са снопове или лъчи, излизащи от Моето тяло, които художникът е нарисувал на Моя портрет в Гетсиманската градина. Снопът светлина излиза от Моето тяло, а не идва от небето към Мен.

Точно тъй можете и вие да трансформирате Бога-Сила и да я изпратите навън с такава сила, която да бъде непреодолима. Богът-Сила се намира навсякъде около вас и му е позволено да влезе вътре във вашето тяло и след това да бъде изпратен навън чрез рефлектора.

Тези неща с охота са били извършвани от всеки, който е застанал като Бог, неговото божествено наследство. Христос-Бог, цялото единство. Това е Божествено и определено мото за цялото човечество.

Днешното човечество се привлича от този велик лечебен лъч. По-раншният, нехармоничен и несъгласуван, е заличен.

Ако живеете в тази светла вибрация, която е светлината на целия свят и всичко бива привлечено все по-близо до нея, ще се доберете до истинското обиталище на човека. Така ще откриете, че Азът е светлината на целия свят. Погледни към Бога, масата е сложена. Издигни се нагоре до това могъщо едно с Бога и ти, и всички останали ще бъдете коронясани като Господари на всичко.

Вие сами поставяте короната върху своята собствена глава, никой друг не може да направи това вместо вас."

ГЛАВА ШЕСТА

Моето единствено оправдание, за да опиша в такива подробности преживяванията от тези няколко дни с бандитите, е да покажа по възможност по-убедително силата на един човек, напълно облечен в своето божествено право на владение и господство да насочи енергията, и със сила да я изпрати върху една голяма необузdana шайка, за да защити както себе си, така и цялата област.

Беше осигурена не само защита, а и енергията, излъчена от шайката беше тъй голяма, че когато тя беше увеличена, активизирана и върната назад, причини това унищожение, като се насочи към самите тях. Това осигури пълна защита за цяла област на много мили наоколо, макар че жителите бяха три пъти по-малобройни от бандитите и нямаша никакви оръжия за отбрана.

Веднага след като възбудата и шокът от предишните дни се уталожиха, ние се върнахме към нашата работа с подновен интерес. Великденският период бързо приближаваше и ние имахме желание да завършим нашата работа в тази местност и да се върнем в Индия.

Оттогава нататък работата ни тръгна бързо към своя край. Нашите последни приготовления за връщането бяха завършени седмица преди празника. На неделния ден преди Великден гледахме като на ден за пълна почивка и отдих.

По пътя към храма много преди зазоряване, намерихме Чандер Сен, седнал в градината. Той стана и ни придружи, като каза, че нашият ръководител може би ще ни посрещне в светилището. Той ни предложи да се върнем в Индия по пътя за Лхаса през Миттинет, през транхималайския проход Кандернат и оттам за Дартинлинг.

Когато достигнахме стълбата, която води към входа на храма, ние спряхме за момент, за да погледаме изгрева.

Чандер Сен постави едната си ръка на стълбата и застана така, като че ли ще се изкачва към входа на тунела. В това положение той започна да говори: „Светлината няма да може да разбере тъмнината, защото тя свети в тъмнината. Когато Исус видя, че ще бъде предаден от Юда, Той каза: „Сега синът човечески ще се прослави и Бог ще се прослави чрез Него.“ Учителят дори не помисли да каже: „Юда ме предаде“. Той изобщо не се обърна към Юда. Той разбираше и държеше само за целостта на тържествуващия Христос-Бог, който се изливаше чрез Него самия, човекът, тържествуващ в Бога. Бог прослави човека в Себе си. Така ние виждаме това съвършено взаимодействие да се осъществява, без каквато и да е дисхармония, по свой собствен начин. Сега вие можете да кажете: „Христос, пристъпи по-решително и все по-решително, докато станеш самият Аз. фактически сега не сме ли едно тяло, един ум, един дух, едно цяло, целият Първоизточник, Вие сте Аз, аз съм, ние заедно сме Бог.“

В този момент той престана да говори и ние се намерихме в нашето Светилище, централната стая в храма на Тао Крос. Току-що бяхме насядали, когато Исус и неколцина други, включително и нашият ръководител, влязоха през вратата, която води към терасата.

Когато пристъпиха вътре, ярка светлина изпълни стаята. Бяха разменени поздравии и ние бяхме представени на странника, който влезе заедно с тях. Той изглеждаше възрастен, но при все това много жизнен. Казаха ни, че той е един от Мунистите, който отговаря за пещерите в близост до Хастинапур. Той се връщаше към тези места и щеше да ни придружи. Познавал се с Великия Риши Вегас, а също бе срещал Виши Агастия, който беше отшелник в това красиво и уединено място. Ние се зарадвахме много, че той ще ни придружи.

Образувахме кръг и като сложихме двете си ръце с дланите нагоре върху масата, останахме за момент в дълбоко мълчание. Макар да не беше произнесена нито дума, стаята беше изпълнена със странно пулсиращо, вибриращо излъчване. Създаваше се усещане, различно от всичко изпитано досега. В първия момент то като че ли ни заливаше. Скалите около нас пулсираха и вибрираха в различни музикални тонове. Това трая само един кратък миг. Когато тишината беше нарушена, можехме да кажем, че тази сутрин бяхме видели създаването на света в картини. Тези картини ни дадоха представа за това, което се е случило, когато нашият всемир е започвал съществуването си.

Излязохме навън върху терасата и тръгнахме към върха. Слънцето още не беше изгряло. Заобикаляха ни спокойствие и пълна тишина. Времето беше благоприятно за осъществяване на едно друго раждане. Вниманието ни беше насочено все по-далеч в безкрайното пространство. Нашите души бяха нетърпеливи и в очакване.

Мунистът започна да говори: „Светът се състои от две части. Едната е съществуването преди съзнанието да започне да предявява своите права, другата са нещата, за които човечеството е мислило и за които ще започне да мисли.“

Това, което е било преди съзнанието да започне да работи, е вечно. Това, което човечеството мисли, е променливо и непостоянно. Това, което е преди съзнанието да заработи е Истина за човечеството. Когато законът на Истината стигне до съзнанието, той ще заличи всичко онова, което човечеството е мислило погрешно.

С течение на вековете, чрез изтичане от съзнанието на материалното було

чрез еволюцията, мислите преминават през ума на човечеството, което се обръща назад към истината или както ние я наричаме - оригиналният космически факт. Тези мисли, които са пълни със спомени от миналото, се срещат с фактите от настоящето и затъмнени от предвижданията на бъдещето, изпъкват в съзнанието на цялата еволюираща раса. Така расата бива връщана отново и отново назад към Първоизточника на съществуването. Чрез това връщане и повторение на човечеството му е показано, че Съзиданието е вечно, едно и също за цялото човечество. Но човешките създания постоянно се променят и те са подчинени на проявлението на закона за действието и противодействието. Когато човешки същества отидат достатъчно далеч в своето изграждане като такива, Всемирният Абсолютен Закон за Истината поема задължението да ги доведе лице в лице с началния план. Така ние виждаме, че космическият закон никога не позволява на живота да избяга много далече по тангентата. Този закон винаги поддържа и изравнява, балансира и хармонизира.

Отричането от идоли и вярвания приближава човечеството до съвършен съюз с Абсолютната Реалност. Всички неща, които не са в съвършен акорд и съгласие с действителния, съществуващия, космически факт, трябва да бъдат заличени, когато Абсолютният Закон за Истината завладее човешкото съзнание. Мислите на човечеството са винаги така формулирани, че те се избавят от своите несъвършени копия, родени само от полуистини, докато дойде самата Истина.

Космическият Абсолютен Закон трябва да бъде напълно удовлетворен. Мислейки, говорейки или действайки, законът на Реалността е готов евентуално да въведе човечеството в Закона или в самата Реалност. Древните ни казват, че всяко дърво, което не е посадено вътре в нас от Небесния Баща, ще бъде изкоренено. Не слушайте слепите водачи на слепци. Ако слепец винаги води слепеца, няма ли и двамата да паднат в една и съща пропаст?

Бързо отминава времето, когато слепците на всяка раса са водили слепците да вървят в невежество, суеверие и заблуда, създадени от тези, които вярват в това, което човешките същества мислят, а не в това, което е истинско и реално.

Цивилизацията, която е изникнала върху заблужденията и суеверията на отминалите столетия, се изроди в хаос. Чрез мъките и трагедията на нейните злоупотребили творения е била съзнателно зачената една нова раса и тя бързо еволюира. Наистина, вратата е широко отворена, за да се роди тя отново.

Няма никаква друга посока, освен тази да вървим от едно ниво на съзнание към ново, по-високо стъпало в реалния космически път. Единственото състояние, което е забранено във вибрациите на великия Космос е онова качество на мисълта, което дава възможност на човешката раса да остане прикована върху това, в което тя вярва. Защото, ако тя, расата, остане безнадеждно вярна на старите си заблуди, това може да доведе до по-голямо разширение на универсалната мисъл. Всичко това, абсорбирано в съзнанието на личността, трябва да доведе до естествено изчерпване на вярванията и опитностите, докато те станат неспособни да вървят напред. Абсолютният закон простира прогресивно ръка през болести, мъки и загуби, докато човек бъде доволен и се обърне, за да открие, че проклятието на фалшивата идея е в самата същност на идеята.

Ако една раса или нация не се откаже от нещата, създадени от човешката мисъл и държи на тях, вместо на това, което действително съществува, Законът взема в свои ръце прогреса и позволява на акумулираните вибрации, породени от това

състояние, да рефлектират назад върху самата раса чрез светлинния лъч. Тогава чрез войни, спорове, несъгласия и смърт тази раса бива изтребена от лицето на земята, за да може да бъде създадена отново, на по-високо ниво. По такъв начин тя може да започне отново с нов контакт с това, което е била преди появата на човешко съзнание. Днес цивилизацията бързо приближава към един велик момент на реконструкция. Всички неща, които сега изглеждат така стабилни и сложени на добра основа, могат да се преобърнат. Всяко дърво, което не е било посадено от Истината, ще бъде изкоренено. Приближаваме до едно цялостно космическо поваляне на сегашните социални, политически, финансови и религиозни институции, което ще стори място за началото на новата ера, през която човечеството ще може да влезе в по-тесен допир с това, което е било установено преди сегашното човешко съзнание да го потули и отхвърли. Истината чака с внимателна, любяща и лъчезарна благосклонност, докато човек разбере, че може да прегърне и да стане съзнателен за това, което винаги е съществувало.

Човечеството е направило само няколко крачки напред от люлката на историята на последната генерация, а и новите творения не биха били полезни, за да бъдат издигнати индивидуалността и духовното виждане до съзнанието на генерацията, която бързо се приближава. Заблуждения, традиции и суеверия се приближават до своя край. Всички те са верни и валидни само за цивилизацията, която се основавана тях. Старите идоли бяха достатъчно добри за детското съзнание, което отива към безизходица. Техните заблуди са предизвикали събарянето им. Доказано е, че те са само детски приказки, съставени с голямо майсторство от свещениците-наставници, които са приспивали във фалшив сън плачещите деца на еволюиращата раса. Онези, които са могли да видят по-далечни полета, не са се разплаквали и затова не са били приспивани. Много от тях са видели, че люлчината история не е вярна и затова мнозина са направили много смели стъпки, за да заличат неистините и лъжите, Така те виждали направо Абсолютното, което винаги е съществувало и винаги е виждано и познавано и е било в директен допир с една част от човечеството. От тази именно част на човечеството ще произлезе едно ново, по-жизнеспособно съзнание, напълно пробудено и готово да затрие идолите, които човек е бил издигнал за своите събратья-последователи, за да направи място за новите идеали, които, въпреки това, са толкова стари, колкото и зората на творението. Това съзнание ще изисква от тези, които получават, водят или въодушевяват расовото съзнание, да правят всичко това според изискванията на едно толкова високо ниво, че е невъзможно да се сгреши или да му се противоречи. Нивото му на тълкуване е толкова просто, че не може да бъде разбрано погрешно. Пробуждащият се тигър на по-висшата интелигентност и духовност няма да се поддаде на повторно приспиване, за да бъде отново опустошен от фрагментите на миналото и разочарованието, и от мъките на неоправданото доверие. Това изисква една по-силна и по-жизнена мисъл с обучение, основано върху самата истина.

Хиляди сега се вслушват в източниците от миналите столетия, с техните традиции, свързани с вярата, в едно старо старо послание — това към новородените и неговото разпространение в сърцата и живота на човечеството. Това подновено старо послание е тръбният зов, който доминира над пеещите гласове на ограниченото във вярата си свещеничество. Той е по-силен от гласа на битката, по-силен и по-ясен от финансовите, индустриалните, политическите и религиозните лъжи.

Всички ограничени мисли на една част от човечеството с техните традиционни

идолопоклоннически идеи за Бога, за Христа и за човека, за себе си, за небето, за живота и смъртта, трябва да отпаднат. В абсолютното освобождение от тези преоценени идеи всичко трябва да бъде ревизирано, а изграденото върху тях - заличено.

Има едно просветване на хоризонта на това ново, което приближава, едно избавление, което има напълно ново значение. Едно ново множество се поражда от това по-ясно виждане и по-определено схващане, постигнато чрез най-дълбоки откровения, излъчени от всички раси и от всички народи. Това е еманацията на Единния Живот, който е във всичко и идва чрез всички.

В противоречие на ограниченото и заблудено множество, с неговите увиснали ръце и страховито поведение, едно по-велико и по-благородно виждане на разширяващият се хоризонт на Бога, Христос-Човека, Христос-Бог на Себе си и на самата смърт, изгрива друг духовен цикъл за целия свят. Приближава се една нова ера за Кристалната Раса.

Когато един народ или нация мисли за Бога като за Абсолютното, този народ или нация е Бог, защото Бог се е установил сред тях. Когато хората започнат да обичат, обожават и уважават този идеал, те стават Бог. През цялото време те са получавали своето наследство, защото са били първи и са вярвали в Духа. Когато един индивид мисли за Бога, той е Бог. Бог се е установил в него. Вдъхването на живот на човечеството също означава Бог. В тези по-велики космически откровения човек намира Бога такъв, какъвто е бил преди човешкото съзнание да се прояви. Един и същ вчера, днес и завинаги.

От пепелта на ортодоксалното бавно изниква действителният храм, неизграден от човешка ръка, вечен в небето и в човека. Една нова велика раса от мислители излиза напред и върви с херкулесови крачки. Скоро приливът ще се издигне над земята, за да измете остатъците от заблуждения, които са били разпръснати по пътя на тези, които са се борили и напредвали под товара на еволюцията.

Работата вече е извършена. Стотици милиони вече са освободени в своето сърце, душа и тяло. Те са туптящият пулс на неродената още раса, която отново се явява наследник на вековете. Аз ги виждам да пристъпват през вековете, да вървят ръка за ръка с Бога. Велики вълни на Мъдрост нахлуват към тях от вечните брегове на безкрайното. Те имат смелостта да пристъпят напред и да обявят себе си за част от Вечния Бог, Вечният Христос - Бог и човек, единствено вечен с вечен живот. Те имат смелостта да пристъпят напред и да декларират към небето, че всичко, което е написано от човека, е една лъжа и опасна слепота.

Това ново пулсиращо съзнание е гребенът на вълната, образуваща се върху новото расово съзнание. Тази нова раса, сама по себе си човешка, е най-висшият израз на Бога на планетата и е едно с Него чрез посредничеството на Неговия живот. Изглежда всичко, което Той ѝ дава, се съдържа в този живот. Тази раса знае, че човек може да живее съзнателно в един съвършен свят със съвършени хора, условия и състояние, с абсолютна сигурност, че няма никаква грешка във Великия Духовен план на Космоса.

Човек вижда Бога като космически Дух, проникващ във всяко нещо. Тогава с изтънчеността на своя ум, чрез своята мисъл, той не се колебае да разгледа отново основните принципи, поставили го там, където е и направили от него това, което е. Така той отново е едно със своя източник. Той знае, че този източник е вечно безмълвната страна на неговия Бог-Ум, съзнателно свързан с мисълта и амалгамиран с

Вечния Разум.

Тази нова раса разбира, че през слънце и сянка, без горчивина, търсената душевна истина за любовта и истинския Мир, е истината за Бога и човека. Тази раса не се колебае да смъкне булото на заблудата от цялата човешка раса. Мършавият призрак, влачил през вековете краката на нерешителното и съмняващото се човешко его, през неговото собствено невежество, ще бъде напълно заличен. Човек ще разбере, че се е освободил от всички свои ограничения чрез своето възкръснало и истинско аз.

Той е издигнал сам себе си от човек до Бог .

ГЛАВА СЕДМА

След малка почивка, когато първите лъчи на слънцето се показаха на далечния хоризонт мунистът стана и каза: „С мен са тези, които са научили много неща, които Отец предвижда за човечеството. Те виждат с разбирането на тези, които са проникнали от Духа, така целият широк свят попада под техния поглед. Те виждат това, което човечеството чувства. По този начин, те са способни да му помагат за изпълнение на неговите желания. Те също чуват хиляди звуци, които обикновено не могат да се чуят, подобно на песните на пойните птички - звуците издавани от новоизлюпените птиченца, от полския щурец, някои от които имат по 15 000 вибрации в секунда и много други музикални звуци, които са далеч над възможностите за възприемане от човешкия слух. Те са способни да усещат, контролират и изпращат невъзможни за възприемане от слуха звуци, способни да предизвикат емоционални чувства като любов, мир, хармония и съвършенство, които ще облагородят целия свят.

Вибрациите, които дават усещане за изобилие и голяма радост също могат да бъдат увеличени и изпратени от тях. Така те ще обгърнат цялото човечество и ще проникнат в него, до всяко човешко същество, до всяко семейство и всички ще могат да го имат. Когато бъде признато, че това състояние съществува, всяко човешко същество ще се кооперира за увеличаване и изпращане навън на тези вибрации — тогава истинските неща, от които човечеството действително има нужда, ще кристализират във форми около и сред хората или народите. Техните желания ще са изпълнени. Когато необходимите вибрации са приведени в действие, отделните хора не могат да не осъзнаят тяхното действително присъствие. По този начин всички съвършени човешки желания са кристализирали в съвременни форми.

Обширното море от Божието творческо неограничено подвижно пространство е кристално чисто. Въпреки това, то е изпълнено с вибриращи излъчвания от енергия и тези излъчвания от енергия са познати като течна субстанция, в която веществата и елементите са в разтворима форма или са суспендирани в хармонично отношение, готови да отговорят на зова на вибрационната степен, която ще им позволи да се обединят във форми. Когато необходимото вибрационно влияние е установено чрез мислите на дадено човешко същество, обединено с цялото, елементите, нямащи друго направление, се насочват и започват да извайват формите, установени от желанието. Такъв е абсолютният закон и той не може да бъде отклонен от неговия верен курс.

Слушайте! Един орган свири на много тонове. Нека сега бързо да снижим тези тонове, така че да не бъдат повече уловими от нашия слух. Усещането или емоцията от звука са недостъпни за нас, нали? Вибрацията е минала край нас, но не е уловена от слуха. Сега нека направим така, че тези тонове да се издигат, докато станат толкова високи, че отново да не бъдат чувани. Усещания и емоции пак не се забелязват - по-високите вибрации отминават по същия начин. Ние знаем, че влиянията не се прекъсват, макар да са извън обхвата на нашето усещане.

Това е, което ние наричаме дух. Когато физиката губи контрол, Духът га поема. Този контрол е много по-действен, тъй като има по-широк диапазон от вибрации, отколкото физиката и е много по-възприемчив към контрола на мисловните влияния или вибрации, защото мисълта е много по-тясно свързана и координирана с Духа.

Физиката е ограничена в тялото и не се простира по-далеч от него. Тя е ограничена напълно в действията на тялото, но не и в неговите реакции. Когато стигнем до телесни реакции, ние сме Дух. Ако определим това като Дух, тогава можем да видим до каква степен физическото тяло е ограничено.

Духът прониква не само във всеки атом на т. нар. физика, но и между най-дребните частици на цялата субстанция, независимо дали тя е твърда или газообразна. Той е силата, създава формата така, че субстанцията да заеме формата на неговите различни матрици. Няма друг начин, по който субстанцията може да приеме своите разнообразни форми. Човекът е единственият проектант и координатор на тези различни образи, които субстанцията приема. Позволете ми само за момент да се отклоня от изложението. Вие виждате голямото централно слънце на нашата система да свети с целия си блясък и когато хоризонтът постепенно се оттегля, пред нашия поглед се ражда един нов ден, една нова епоха, един нов Велик ден.

Тази т. нар. наша система, която се върти около централното слънце обаче е само една от деветдесет и една такива системи, които се въртят около едно централно слънце. Това слънце е деветдесет и една хиляди пъти по-голямо, отколкото общата комбинирана маса на всички системи. Това универсално слънце е толкова голямо, че всяка една от тези деветдесет и една системи, които се въртят около него в свършен ред и последователност, е толкова малка в сравнение с него, както най-малките частици, които се въртят около централното слънце или ядрото на един атом, както вие го наричате. На тази система са необходими около двадесет и шест хиляди и осемстотин години, за да направи един кръг по своята орбита около това голямо централно слънце. Тя се движи в прецизен ред с голяма точност, подобна точността на полярната или северната звезда. Съмнявате ли се, че съществува една огромна Божествена сила, която контролира всичко това? Нека сега се върнем към нашите наблюдения.

Погледнете добре. Една картина се оформя и върху екрана се вижда белият кълбовиден диск на слънцето. Върху него има едно червено петно. Сега внимавайте добре. Вие ще видите една точка от чиста бяла светлина да блести и да излиза от червения диск. Това е сноп светлина, една бягаща точка от чиста светлина, искрица живот, излъчена навън и включваща това, което ще бъде родено. На вас ви се струва, че тази точка е много малка, въпреки това тя е огромна за този, който може да я види в завършен вид. Колко чужда ви изглежда тя?! Скоро ще можете да гледате през инструмент, който ще помогне на вашите очи да видят всичките тези неща. Той ще разкрие на човечеството големи чудеса.

За милиони векове великото централно слънце е привлякло към себе си туптящите, пулсиращите и хармоничните еманации енергия, които трябва да се излъчат от него и да се разпръскат на части. Наблюдавайки, ще видите една мъглява газообразна маса да се отделя от слънцето. Всъщност, в тази картина вие наблюдавате раждането на планетата Нептун, която сега е една огромна маса от микроскопични парченца или атоми, изхвърлени от бащата-слънце с огромна сила. Докато общата маса е мъглява и неясна, точката светлина, която се бе появила преди експлозията запазва мястото си. Централното слънце има силата да притегля към себе си и да държи в едно и най-дребните частици, и по-големите, изхвърлени от родителя-слънце.

Гледайки това, вашата първа мисъл е, че е станала експлозия и парченца от слънцето са били изхвърлени в пространството. Спрете за момент и наблюдавайте какво всъщност се случва. Защо частиците и газовете се събират заедно в една определена овална форма? Това е така, защото интелигентният Закон ръководи процеса, за да се проведе той в съвършен ред и хармония. Това е доказателство, че не се касае за случайност, а за един съвършен ред, управляван от Закона, който никога няма да загуби силата си.

Тази точка от светлина или централно ядро е основната искра или син, Христос на Човечеството, около който то се обединява с една реална Духовна сила. Този закон е валиден за всяко човешко същество. Централната искра е една точка от чиста бяла светлина, Христос, който прониква в първата клетка, после тя се разширява, разделя се и дава от тази светлина на други клетки, родени от нейното деление, поддържани заедно от една обединяваща сила, наречена Любов.

Тези частици са подхранвани и поддържани заедно точно така, както майката държи и кърми детето. Те са деца на слънцето, които съдържат в себе си ядрото на централното слънце. Те са образът и подобие на родителя, който ги е излъчил. Веднага щом ядрото напусне родителя, централното слънце притежава необходимата сила да притегля към себе си, да обединява и задържа вибриращата излъчена енергия, която го заобикаля, и която е необходима за неговия живот и растеж. Така е била създадена планетата Нептун, най-старата от всички планети, заемаща най-отдалечената и широка орбита на нашата система.

Когато Нептун за първи път се появил и централното слънце започнало да изтегля енергия за него главно от неговото слънце-родител, ядрото му започнало да се оформя вътре в матрицата, която била направена и проектирана специално за него, още преди той да се роди. Нептун заел и тръгнал по т. нар. люлчина орбита - орбита, която е по-вътрешна от тази, която днес е заета от Меркурий. В тази орбита детето е способно да изтегля субстанция от своя родител много по-успешно, тъй като то е много по-близо до него. Изтегляйки субстанция, Нептун започнал да се оформя. Вместо да останат в парообразно състояние на мъгла, химическите елементи започнали да се втвърдяват и да се оформят. Като резултат от това започнала да се оформя скалната структура. Това ставало под действието на интензивна топлина и налягане. Когато тази полутечна субстанция се оформила, започнала да се охлажда и по повърхността ѝ се образувала кора. Тя ставала по-дебела и по-гъста, както от процеса на изстиването, така и от асимилирането на частиците, дошли отгоре и полегнали по външната ѝ страна. Когато станала достатъчно здрава, за да държи въртящата се маса в едно цяло, тя се превърнала в първите скални структури върху планетата, имащи централно ядро от полутечна разтопена маса. Като резултат от

съединението на газовете и парата, се появила водата. Едва тогава мъглявината бе удостоена с името планета.

Сега вече тя бързо еволюирала към състоянието, при което върху нея може да се поддържа живот. Все пак трябвало да минат много периоди от време, прибавящи парче по парче към нейната структура от външната ѝ страна, непрестанно изстудяващи централната маса, довеждащи я все по-близо и по-близо до усъвършенстване, преди нейното атмосферно и химическо състояние на повърхността ѝ да бъдат готови да породят и поддържат живи организми.

При това състояние родителят-слънце започнал да ражда друга планета. Тази експлозия родила Уран. Извънредно голямата сила, употребена при експлозията, отхвърлила Нептун извън неговата люлчина орбита, т. е. от по-малка орбита на много по-обширна. Той бил принуден да тръгне по орбитата, която сега се заема от Меркурий и да стори място в люлчината орбита на новороденото дете Уран, за да може той да тегли своята храна от родителя, докато мъглявината се превърне в планета.

Така установеното състояние продължило дълго. Всичко протичало спокойно и добре. Нептун, първото дете пораснало и се доближило до състояние, в което може да поддържа живот. В неговите хладни и застояли води и вътрешни морета се зародили амебоподобни форми. Тогава още една планета трябвало да се появи, родил се Сатурн. Извънредната сила, употребена при тази нова експлозия, изтласква Уран навън от детската му орбита и изпраца Нептун още по-навън по орбитата, която сега се заема от планетата Венера.

Сега Нептун бил вече достатъчно изстинал, а неговата повърхност развита до такава степен, при която вече било възможно да се поддържа живот. Върху тази именно планета, когато тя била в тази орбита, се достигнало състоянието за поддържане и подхранване на човешкия живот, на което земята се радва днес. В този стадий човешкия елемент на живота можел да се присъедини към избраната амеба, необходима за поддържане и проявяване на човешката форма.

Така се дошло до съществуването на първата човешка раса, не на животното амеба, а на човешката амеба, амеба от подбран тип и характер, с интелигентност, която би могла и може да скъси процеса на еволюцията. Върху тази планета условията за селективно човешко развитие били съвършени, развитието тръгнало с бързи крачки.

Нямало никакви други по-нисши животински организми, по тази причина не бил развит животинският свят. Планетата била заета от висши човешки същества, които бързо се развивали в съвършена човешка раса, която била напълно свободна да се снабдява и поддържа направо от космическата и водоподобна субстанция. Така те биха могли да бъдат наречени богове на тази земя. Много от легендите и митовете днес имат своето начало и са изградени около тази велика раса. Те са били точно като принципа, който ги е създал. Тази раса, чрез своята способност да изразява красивото и съвършеното започнала да се огражда със съвършени и красиви условия, фактически те превърнали планетата си в рай от красота и съвършенство.

Смятало се, че тази раса винаги ще поддържа това съвършенство, което било изградено чрез абсолютния контрол над всички елементи. Когато тя проявявала желаниа, те винаги са били изпълнявани.

Времето напредвало. Някои започнали да показват бездействие и се опитвали да доминират над останалите. Това състояние предизвикало разединение, а то довело

до самолюбие и лакомия, които причинили раздори. Времето, което е можело да бъде употребено за творчество и да служи на напредъка, било разпилявано в спорове и дразги. Вместо да се придържат към своя източник, те започнали да се различават и разделят. Само една малка част останали свършени и благородни, докато всички останали загубили всичко възвишено и благородно в себе си. Малцина тръгнали към своята сигурност.

Вместо да се придържат към свършената форма, дадена им от Бога, по която е изградена цялата вселена, от божии атрибути върху божии планети, те до голяма степен се отклонили от пътя, когато се случила следващата експлозия. Тя била толкова силна, че когато мъглявината се затвърдила, се появила една планета, по-голяма по маса от всички останали, породили се дотогава. Така била създадена голямата планета Юпитер. Прекомерната енергия, която била употребена, изместила Сатурн от детската му орбита в орбитата, която сега се заема от Меркурий. Избухването било толкова силно, че слънчевата система се изпълнила с голямо количество астероиди, които постепенно се подредили около Сатурн. Тъй като те били с различна полярност, не можели да се съединят с него. Затова останали независими и единствената им алтернатива била да се подредят около планетата като пръстен. Някои от тях са големи колкото планети.

Силата на тази експлозия изместила Нептун, големия и красивия, на по-външна орбита, именно на тази, която сега се заема от Земята. Цялото негово великолепие с неговите велики жители, с изключение на неколцина, били изхвърлени настрани. На тези, които били запазени, никога няма да им бъде позволено да достигнат до своето божествено наследство. Те така устроили своите тела, че потърсили спасение в еманацията на духовната сфера, която е навсякъде наоколо и прониква между деветдесетте и една системи, които сега съществуват.

В това състояние те могли да запазят своята същност и знания, и да ги изпращат навън, така че те никога да не престанат да съществуват. Посредством и благодарение на тези идеали, ние живеем днес. Ние претендираме, че имаме роднински връзки с тези велики същества. Те представляват коренната раса на човечеството. Благодарение на тях идеалите на човечеството са се запазили и Божествеността на човека е поддържана.

Необходимо е много време на мъглявината на Юпитер, за да вземе формата на планета. Толкова големи са нейните размери, че тя дори и днес не е достатъчно студена.

Времето отново е отлетяло на бързи криле, а Слънцето е готово да даде живот на нова мъглявина. Появил се Марс, кървавочервената планета. Когато експулсията била завършена, на големия Юпитер настъпила промяна. Една огромна червена точка се появила изведнъж на едната му страна и част от него била изхвърлена навън. Така била дадена възможност да се роди един сателит, наречен Луна. Имало голям излишък от сила, произлизаща от двете експулсии, които станали, докато планетата Юпитер била изтласкана извън своята люлчина орбита, а нейното място било заето от Марс.

Когато гигантът Юпитер заел своята нова орбита, вихрено въртящата се мъглявина по никакъв начин не могла да привлече около себе си голямата маса частици, които били изхвърлени по време на неговото раждане. Те били разпръснати толкова надалеч, че попаднали под влиянието на Нептун, Уран и Марс. Но тези планети били с различна полярност и не могли да бъдат асимилирани. Превърнали се

в отделни астероиди без планетна полярност. Поради това те не могат да заемат свое място като планети и да се движат в унисон около централното Слънце. Следователно, те летят в пространството като голям рояк метеори, без никакъв ритъм на движение, устремени със страшна бързина, сблъскват се едни в други, забиват се в повърхностите на други планети или от честите сблъсъци се надробяват на парчета. В техния луд бяг през пространството се откъсват съвсем дребни парчета, които постепенно ще се върнат в течната маса и тогава отново ще могат да бъдат асимилирани от голямото централно слънце, за да бъдат излъчени като мъглявина при раждането на други планети.

Сега вече идва редът на избухването, което дава живот на мъглявината, от която се е образувала в крайна сметка нашата Земя. Марс е изведен от детската му орбита и планетата Земя заема неговото място. Така всички планети подред били отхвърлени навън в други орбити, за да дадат място на новороденото дете. После била родена Венера. По същият начин Земята и всички други планети били отхвърлени на по-широки и по-далечни орбити, за да дадат място в люлката на новородената планета. След това бил роден Меркурий, като били отхвърлени останалите планети върху други по-обширни орбити. Така били образувани всичките осем планети, които днес са видими за астрономите.

Всъщност те са девет, тъй като люлчината орбита не е заета от Меркурий. Тя се заема от последната мъглявина или дете, но тази мъглявина не е оформена и затова не може да бъде видяна. Въпреки това, тя е на мястото си и нейното влияние се чувства. Така системата, част от която е и Земята, съдържа девет планети или атоми с техните девет орбити, които те следват с математическа точност около централното слънце или ядро. На вас ви бяха показани картини от тези сътворения по начина, по който те са достигнали до съществуване в един прецизен ред.

Нещо станало с Нептун, изместената най-далече от слънцето планета, с най-широка орбита. Тази планета била достигнала зрелост и крайните граници на своята скорост. Тя била получила пълна светлинна натовареност и била готова да засияе като слънцето. Стигнало се до едно малко отпадане, тъй като започнала да се оформя една нова мъглявина. Слънцето е готово да даде живот на една нова десета мъглявина. Преди да стане тази нова експулсия, Нептун бил достигнал предела на скоростта в своя бяг около централното слънце. Той „летял“ в пространството и експлодирал, после отново се върнал в течно състояние. Сега той отново може да започне от централното слънце, да му придаде повече енергия, за да бъдат родени повече планети или атоми.

В системата, част от която е нашата Земя, могат да съществуват само девет планети, които да се въртят едновременно около централното Слънце. По този начин се получава един постоянен кръг от раждане, оформяне, разширяване, достигане пределна скорост, политане в пространството, експлодиране, разпадане. Следва завръщане и асимилиране от Слънцето, докато се получи едно ново раждане.

Така Слънцето отново извиква от течното състояние онова, което е било изпратило навън, за да се втечни отново. По този начин става непрекъснато подновяване чрез преминаване към едно ново раждане. Ако не беше този постоянен процес, Великото централно слънце на деветдесет и едната системи, както и централните слънца на различните системи биха се изчерпали много отдавна и всичко би се върнало към Нескончаемото, в което съществуват всички субстанции.

Една мъдрост, с която са пропити всички еманации и пространства, извиква

системите на живот в съответна форма и им дава началния тласък в техния ход напред. Слънцето или централното ядро никога не остарява, нито пък умира. То приема, абсорбира, подрежда и консолидира, след това дава живот на атома (планетата). Въпреки това не намалява, защото винаги и отново получава и абсорбира в себе си онова, което е дало навън. И така регенерацията и новото раждане се извършват непрекъснато, формират се системи, разгръщат се и се връщат там, откъдето са дошли. Има един кръг на прогрес от по-нисшите към по-висшите и после още по-напред към още по-висшите постижения.

Галактиката, състояща се от деветдесет и една системи, от която нашата Земя и нейната система от планети или атоми е малка част, е само една галактика, в един още по-широко разпрострял се свят от деветдесет и една галактики, обикалящи около едно още по-голямо централно ядро или слънце, което има деветдесет и една хиляди пъти по-голяма маса, отколкото е първата галактика, за която вече говорих. Това състояние отива още по-напред - повтаря се деветдесет и един пъти и достига до неопределеност. Всичко това образува великия и безкраен Космос, галактиките, които обхващат Млечния път, както вие го наричате. Този Космос често е наричан Атомно-Топлинен Лъч, източник на слънчевата топлина.

Това не е облак от звезди, към които принадлежи нашето слънце. Това е мъглявина, родена или излъчена от великото космическо централно Слънце или ядро, за което вече споменах. Слънцето, което виждате локализирано в тази мъглявина, е само една част от светлинните лъчи на това централно Слънце. Тази част от лъчите е наклонена под ъгъл, когато прониква в масата, после се отразява, докато тези наклонени и изменени лъчи обрисуват лика на Слънцето, като го поставят във фалшиво положение. Тези лъчи се отразяват назад толкова ясно, че вие сякаш виждате действителното слънце. Вследствие на този феномен много други планети или атоми имат изопачен вид. Там, където виждате много, има сравнително малко, въпреки това, общият им брой възлиза на много милиони.

Ако погледнете картината по-внимателно, ще забележите, че тази мъглявина или нейните слънца не са дискове, а са глобусоподобни, кръгли и малко сплеснати при полюсите, точно както нашата земя. Ще видите ясно обширната сплесната област около полюсите.

Огромната маса на великото космическо слънце упражнява толкова силно влияние върху светлинните лъчи, че те се отразяват изцяло в Космоса. Те определено са повлияни и отклонени от влизането им в контакт с атомните или космическите лъчи, а техните частици са изместени от мястото им до такава степен, че много образи на планети и звезди са отражения на един начален образ. По този начин хиляди планети и звезди се появяват, като че ли са изместени и нещо повече - хиляди образи са отразени повторно. Когато погледнем Вселената, образите в нея имат две страни и ние виждаме светлината, излъчена преди хиляди милиони години и която вече е направила пълен кръг около Космоса. Така се получават два образа вместо един.

Единият е на една планета, както тя е изглеждала преди стотици хиляди години, докато другият е както тя е изглеждала, преди стотици милиони години. Това е ред, който се следва в целия Велик Космос. В много случаи ние действително виждаме далечното минало. По същия начин можем да видим и бъдещето.

Съществува една невидима връзка, подобна на мисълта и на сърдечния импулс, но усилен милиони пъти. Чрез нея идват духовните подтици, контролиращи цялата

Вселена. Тези велики трептящи импулси произлизат от интелигентността, с която е пропита Течността, заобикаляща Космоса и образуваща неговото духовно копие. Това е гигантското сърдечно пулсиране, което изпраща жизнен ток във всеки атом на необятния космос и го движи в прецизен ред и ритъм. В безкрайната шир на Космоса не може да има никаква болна или несъгласувана с ритъма клетка, тъй като тя би навредила на общата хармония. Ако това се допусне, би се получил голям хаос. Това се отнася също до човешкия организъм, когато е смущаван от нехармонични мисли.

От този именно централен контрол произлиза терминът „Божественост“. Пулсът на сърцето в човешкото същество отговаря на този сърдечен импулс, макар и в миниатюрен вид.

Човек произлиза от и е дубликат на интелигентността, която притежава контрол върху целия течен източник и получава всичко направо от този голям резервоар така, както великото централно слънце черпи от този източник, но в по-голяма степен, защото е в единство с по-голямата интелигентност, която е изпращана от източника.

Човекът, цялото човечество, е една добре организирана божествена вселена, макар безкрайно по-малка в сравнение с голямата Вселена. Все пак човекът, като частица от човечеството, за когото се предполага, че съзнава своята Божественост и поема отговорността, свързана с нея, е много необходим, защото е част от великата интелигентност, осъществяваща контрол над целия Божествен план за всички светове. По такъв начин, дори ако всички светове бъдат унищожени, човекът е в пълно единство с първичната интелигентност, която прониква във всички еманации, както в течните, така и в най-нисшите физически форми и би могъл да построи отново тези светове. Ако такава катастрофа се случи, той не само има сила, но е и самата сила, която може да го върне към първичната интелигентност, където не може да има никакво разрушение. Когато настъпи затишие и хармонията бъде възстановена отново, за човека няма значение, когато той е в първичната интелигентност, колко милиона векове ще изминат, за да се приближи до първичното съвършенство, тъй като целият процес може да започне отново. Тук той поддържа единство с безкрайното и може да понесе очакването, докато назрее времето, когато ще се родят световите. Тогава със запазеното в себе си съзнание от последните опитности, той ще бъде по-добре подготвен, за да помага при раждането на едно по-съвършено и по-напреднало състояние. В това отношение човек никога не може да претърпи неуспех, защото той е по-съвършен от всяка форма и неуспехът не е записан в неговия хоризонт или в неговото съзнание.

Безкрайно малкото става безкрайност за всички форми. Когато мъдрецът каже: „Аз съм безсмъртен, вековен, вечен, няма нищо в живота или в светлината, което да не съм Аз“, тогава той гледа вътре в себе си и вижда това видение. Това е истинската божественост. Той наистина е постигнал възвисяването си.

ГЛАВА ОСМА

Когато говорещият свърши, Слънцето отдавна беше преминало зенита си. Ние стояхме безмълвни, заплениени от видението, което ни беше представено.

Къде се беше отдръпнал хоризонтът? Ние бяхме изцяло в безкрайността и ѝ принадлежахме. Тя беше наша, защото я достигнахме и бяхме приети от нея.

Учудвате ли се? Бихме ли могли да обхванем величието на това, което сме, на това, на което присъствахме и схванахме ли важноста на нашето място във великия план на Космоса? Не още, скъпи приятели, не още. Би ли приел светът всичко това? Не знаем. Ние погледнахме в далечното, в много далечното минало. Какво предвещава бъдещето не знаем и няма да узнаем, докато не го изживеем като действителен живот. Какво е било в миналото, преди милиони години, вече видяхме.

Ние ще погледнем напред към това, което е постигнато, знаейки, че бъдещето се простира на много милиони години, според това, което беше илюстрирано пред нас. Ние бяхме отхвърлили нашите стари вярвания, забравяйки ги напълно и гледахме напред към всяко постижение не с надежда, а със знание. Къде отидоха старите ни вярвания? Изгубени, разпръснати като мъгла. Космосът се откри кристално ясен пред нас.

Ние знаехме, че слънцето свети, но имаше такъв кристален блясък зад неговата светлина, че на фона на този блясък то изглеждаше потъмняло.

Прибрахме бележниците си и се приближихме към нашата светиня. В момента, в който понечихме да направим първата стъпка, ние вече пътувахме върху сноп светли лъчи. Така влязохме в стаята. Тук вече нямаше никакви ограничаващи стени. Космосът още ни вдъхновяваше и ни пленяваше. Възможно ли беше ние да сме част от тази необятност? Тя се простираше върху всичко наоколо.

Ние седнахме и позволихме на безмълвието изцяло да ни завладее. Не беше произнесена нито дума. Дори няхмахме усещане за хода на времето, докато някой не ни съобщи, че масата е приготвена. Яденето за нас беше остра моментна наслада, но съдържанието на целия наш живот беше в часовете, които току що бяхме преживели. Слънцето отново беше достигнало хоризонта и бързо изчезваше зад него, когато станахме и излязохме на терасата.

Каква гледка се разкри пред нас! Това не беше залез, това беше вечност, от която една кратка част се разкриваше сега. Тук бяха и нашите скъпи приятели, които живееха от един свят в друг. Учудвате ли се, че те са безсмъртни? Учудвате ли се, че ние ги наричаме Учители? Никакво внушение за това не е излязло от техните уста. Ние ги питахме можем ли да ги наричаме Учители? Техният отговор беше: „И ние сме синове като вас“. Каква скромност и красота! Защо не можехме и ние да бъдем толкова красиво скромни и смирени?

Когато се приготвихме да напуснем терасата, вместо да тръгнем надолу по стълбата, както мислехме да направим, ние поехме към пропастта. Не след дълго бяхме на нейния край, а след това всички се намерихме в градината на нашата квартира. Никой от нас нямаше ясна представа в какво взема участие. Нито за момент не съзнавахме, че минаваме по въздуха или че изобщо се движим. По онова време така бяхме свикнали с изненади, че вече приемахме всичко без учудване.

От градината тръгнахме към селото и разбрахме, че всичко беше готово за едно ранно тръгване, а една група селяни ще ни проправят път през снеговете, които още се белееха в планинския проход и бяха дълбоки 10-12 стъпки. Този проход беше на около петдесет мили (80 км) от селото, на височина дванадесет хиляди стъпки над морското равнище.

По-голямата част от страната е с дълбоко нарязан релеф и пътуването през нея е много трудно. Обичайно е тук да се прокарва път през снега предишния ден, така че през нощта пътеката да замръзне и да може да издържи преминаващите хора и животни.

Събудихме се много преди зазоряване, за да проверим дали всички тези приготовления са направени. Джаст и мунистът щяха да ни придружат. Цялото село се беше събрало, за да ни пожелае добър път. Всички съжаляваха заради необходимостта да напуснем това място, където бяхме прекарали две зими. Бяхме се сприятелили с всички хора и симпатиите ни бяха взаимни. Те бяха прости, мили хора. За да покажат своите чувства, много от тях ни изпратиха на пет-шест мили (8-9 км) извън селото. Разменихме с тях последно „довиждане“ и отново бяхме на път за Индия. Трябваше да минат месеци, преди да погледнем надолу към южните склонове на Хималаите.

Докато вървахме напред с основната част на кервана установихме, че се движим без всякакви усилия. Понякога ни се струваше, че виждаме някаква точка пред нас като видение. За момент тя се превръщаше в нещо определено и понякога ние се намирахме на мили по-напред от основния керван.

В обедните часове намерихме храна и накладени огньове, приготвени от трима селяни, които бяха дошли тук по-рано, специално заради нас. След като се нахранихме, те се върнаха в селото. Тези, които ни бяха предшествовали бяха проправили пъртина през снега към върха. Това ни даваше възможност да вървим по-лесно нататък. Всичко беше приготвено за нас, чак до горе. Преминахме през прохода и слязохме в долината на река Жиама-ну-ку. Едва тук настигнахме авангарда от селяни. Те бяха пропътували през всички тези опасни места, за да ни осигурят безопасно преминаване през стръмната планинска страна. Оставиха ни тук, защото пътуването през долината беше по-лесно.

Нарочно направих това кратко описание, за да покажа в основни линии гостоприемството на тези симпатични хора до самото ни пристигане в Лхаса. Рядко срещаме свирепи групи тибетски туземци, за които обичат да пишат много пътешественици.

Ние вървахме по долината на река Жиама-ну-ку, после нагоре по един от притоците ѝ до големия проход Танджер Иънг, после надолу по притока на Тзан-Пу или Брах-мапутра до Лхаса, която ни посрещна с „добре дошли“.

Когато дойдохме до мястото, откъдето се виждаше градът, разбрахме, че приближаваме селището Таос Пуебло. Кой можеше да си представи, че ще застанем на едно такова място, откъдето ще имаме изглед на всички страни. Дворецът на великия Далай Лама или Върховен Господар на целия Тибет изпъкваше като грамаден скъпоценен камък над целия град. Докато този град е административна столица на Тибет, неговият Духовен Глава е Живият Буда. Смята се, че той управлява духовно страната от тайнствения град или център, наречен Шамбала, Божествен. Да посетим това свещено място беше една от най-големите ни надежди. Предполагаше се, че той е скрит в пясъците на пустинята Гоби.

Влязохме в града придружени от нашргя ескорт и бяхме заведени в квартирата, където за нас бяха предвидени необходимите удобства. Голяма тълпа чакаше навън, за да ни види, тъй като бели хора рядко посещаваха града.

На следващата сутрин бяхме поканени да посетим манастира в десет часа. Беше ни казано, че можем да задаваме въпроси за всичко, което ни интересува и желаем да узнаем, защото всеки би сметнал за голямо удоволствие да ни направи услуга, а един пазач бе застанал пред вратата ни, за да държи по-далеч любопитните, тъй като жителите на Лхаса са свикнали да влизат от къща в къща без предизвестие. Ние бяхме единственото развлечение в техния живот и не бихме могли да ги обвиним за

проявеното любопитство. Ако някои от нас би излязъл навън, те биха се струпали около него с единственото намерение да проверят дали е реално същество. Понякога любопитството им беше доста неприятно за обекта на проверката.

Рано на следващата сутрин бяхме готови, напълно отпочинали да отидем в манастира, за да се срещнем с висшия свещеник, който ни беше изпреварил само с два дни. Когато напуснахме града, изглеждаше като че ли всички негови жители бяха излезли навън, за да ни почетат.

Щом наближихме манастира, висшият духовник излезе навън, за да ни посрещне и за наша изненада Емил и майка му бяха с него.

Това беше една чудесна среща. Свещеникът изглеждаше като момче. Каза, че е искал да види Емил или някой от нашите приятели. Той имал чувството, че в много неща не е сполучил и искал да разговаря с тях, за да добие по-цялостен поглед в тази насока.

Той също ни донесе първата новина за малката къща, която била построена в селото, в което той служи. Ние установихме, че той говори английски съвсем гладко и беше много загрижен да го научи по-добре. Ние отидохме в сградата на ламите, където всичко беше подредено комфортно. Като се обърна към майката на Емил, свещеникът каза: "Силата е доказателство за дейното Начало на Бога, моя Отец. Това е една винаги конструктивна дейност. Никога няма много или малко от Божиата свършена деятелност и изява. Бог никога не греша и не е бездеен. Божието Начало винаги работи конструктивно. Аз си нареждам, че трябва да се движа напред и вече съм в свършена хармония с дейния Божествен принцип."

Тук майката на Емил подхвърли мисълта: „Вие може да отидете още по-напред и да кажете още по-определено: Аз изливам пред теб, мое физическо тяло, този божествен пламък и ти си превърнато в онази чиста субстанция, която само Бог вижда.

Сега за теб е необходимо да приемеш и да разшириш твоето съзнание до това на Бога и ти самият ще тържествуваш в Бога. Ти действително трябва да станеш Бог, едно с най-висшето. Човек се издига до това Висше състояние. Тук той е едно с есенцията на всички неща. Той е истинският Бог. Тук не може да съществува никакво деление. Не виждаш ли, че самият човек може да се превърне в Бог или демон? Не можеш ли да прозреш, че истинската вибрационна сфера на човека е цялата вибрационна сфера на Бога, ако човек живее в тази сфера? Това е единствената научна сфера, единственото място за човека, единственото място, където той може да прояви Бога и да бъде едно с Него. Такъв човек е много повече от човешката концепция за човека.

Не виждаш ли, че ти принадлежиш към царството Божие, а не към царството на някой демон, породен от човешкото въображение? Това не е ли един свършено научен и логичен факт, че човек е и може да бъде Бог, а също, че човек може да си представи, че е вън от Божието Царство и следователно, да създаде за себе си едно демонично царство, което да изглежда на самия него съвсем реално?

Оставям те сам да отсъдиш.

Това е единственият спорен въпрос при разрешаването на който човек или устоява, или пропада.

Има само един избор, една цел, една истина, едно знание и това те прави свободен. Ти ставаш Бог или слуга, както сам си избереш.

Спри за момент и помисли за всеобхватността на Бога или първопричината без

начало и без край с универсален простор и се потопи в него. Когато станеш верен поклонник на това и единствено на него, един Бог, едно всемогъщо всеприсъствие, ти ще осъзнаеш, че вибрациите на тялото ти ще се променят, от човешки ще станат Божии или Първични вибрации. Ти ще им се покланяш, а на каквото се покланяш, каквото идеализираш, това и ставаш. И това се отнася за цялото човечество. Има само един Бог, Един Христос, Едно Единство, Един човек, едно общо семейство, в което всички сме братя и сестри, всички сме Едно.

Бог не може да бъде роден като личност или да бъде представен от личност, а като една всичко включваща универсалност, проникваща във всички неща. В момента, в който го персонализираш, ти правиш от него идол. Превръщайки Го в един празен идол, ти вече си загубил идеала. Този идеал ще бъде един мъртъв Спасител или мъртъв Бог. За да направиш Бог да живее и да бъде жизнен в теб, ти трябва да мислиш и да знаеш, че си Бог. Това е много по-живо и по-жизнено за теб, отколкото всичко друго. Това е божествена наука за самия теб. Тогава Христос, твоя спасител, оживява и става едно с теб. Ти си това истинско нещо. Това се превръща в мотивираща сила на целия ти живот. Ти си спасил сам себе си, самият ти си едно с Бога, истинския Бог. Чрез почитание, Любов и поклонение на всичко това, то става идеал за теб, истинския Бог, който е вътре в теб и действа непрекъснато."

Тук разговорът беше насочен към възможностите да се отиде до Шамбала. Свещеникът попита, дали е възможно и той да отиде там. Майката на Емил каза, че ако би могъл да остави тялото си настрана и после да го събере отново, би могъл без трудности да отиде и че тръгването ще стане тази вечер. Беше наредено да се съберат в нашата къща рано тази вечер. Нашият ръководител можеше да отиде с тях. Групата се събра малко след нашето завръщане. След кратък разговор, те излязоха през вратата и повече не ги видяхме в продължение на няколко дни.

През това време бяхме заети с разглеждане на рисунките в Манастира. Един ден се занимавахме с претърсване на едно от подземията на старото Ламство. След разместване на значителни количества отломки, попаднахме на една стара мраморна плоча. Изнесохме я навън и я почистихме. Резбата и точността на изпълнението й изненадаха всички ни. Изненадаха дори самия Лама.

Един стар Лама ни каза, че когато е бил съвсем малко момче, той станал шела (ученик) на един от великите Лами, който е бил на служба в най-стария дом на Ламите, където по това време тази плоча била поставена в ниша в стената. Неговият учител настоявал да я посещават всеки първи понеделник на месеца в 9 часа сутринта. Разказа ни още, че наскоро след като дошли при нишата, където била поставена плочата и постояли три минути, един глас започнал да пее и да разказва историята й и великите неща, които тя изобразявала.

Песента разказвала, че плочата е една от двете, които били изрязани, за да напомнят за великата бяла цивилизация, която била многобройна, съществувала и процъфтявала преди стотици хиляди години на мястото, познато сега като Американски континент. Дубликатът или сестрата на тази плоча, разказвала песента, би могла да се намери в родината на нейното създаване и това доказва, че тази страна още съществува.

Записахме данните, както са били изразени чрез песента. След няколко години ние работехме в описаната в песента област, потърсихме и намерихме близначката на плочата, която беше положена в нишата на една голяма стена в положението, в което беше описана в самата песен. Стените даваха да се разбере, че са принадлежали на

един много стар храм в централна Америка, който намерихме в развалини. От това се вижда, че песните и легендите отразяват конкретни истини.

Интересът, който показвахме към плочата и легендата, повторена в песента, ни даде достъп до други спомени и данни, които станаха неоценими помощници в нашата изследователска работа по-късно. Тази находка помогна да се отворят вратите за записите, които се намират в двореца на Далай лама - Живият Буда, а също и вратите на манастира, зад които се пазеха записи от стотици векове. Много от тези записи и тяхната важност бяха напълно непознати за тези, които ги пазеха. Легендите и песните ни бяха привлекли към тях, макар че с изключение на тази плоча, останалите бяха копия. Те бяха грижливо направени и по-късно ни показаха пътя към самите оригинали.

Толкова бяхме погълнати от работата, че не забелязахме отсъствието на ръководителя и приятелите ни. Жителите на Лхаса свикнаха с нас, а ние се пригодихме към техния начин на живот.

Взаимното ни любопитство беше отстъпило място на дружелюбието. Беше ни позволено навсякъде да се движим свободно. Сутринта на дванадесетия ден, когато се приготвихме да отидем до манастира, по оживлението отвън разбрахме, че групата, която беше отишла на проучване, се е върнала. Работата им се беше оказала успешна. Те имаха всички основания да твърдят, че мястото, наречено Шамбала съществува. Казаха ни, че видяното от тях е запазено в своята оригинална красота, а великолепието му е несравнимо.

ГЛАВА ДЕВЕТА

На следващия ден по обяд ни беше изпратено съобщение, че Великият Далай Лама ще ни приеме в своя дворец. Висшият свещеник дойде вечерта в квартирата и ни инструктира относно церемониала. Той бе доволен, че ни бе дадена аудиенция без обичайните увъртания. Каза ни също, че тази привилегия сме получили веднага след пристигането на пратеника от Шамбала. Той му беше разказал за нашата работа в селото и случката с малката къщичка, която била издигната.

Ние се стараехме да направим най-добро впечатление, тъй като бяхме поискали разрешение да направим проучвания в цялата страна. Беше ни казано също, че Богодо Лама - управителят на провинцията, щял да пристигне преди обяд и е изпратил съобщение по специален пратеник, в което казва, че ще ни помогне с всичко, което е във възможностите му. За нас това наистина беше приятна изненада. Очертаваше се следващият ден да бъде забележителен за нашата група. От рано бяхме на крак в очакване да посрещнем управителя.

Той беше много доволен от това гостоприемство и ни покани да отидем с него като негови гости. Приехме поканата и когато пристигнахме заедно с управителя, бяхме изпратени чак до гостната на двореца. Оттук отидохме направо на мястото, където щеше да се състои първата церемония, която щеше да ни помогне да се подготвим за бъдещия прием в двореца.

Когато пристигнахме, трима ламы седяха подобно на царе върху високи, постлани с килими столове, а другите, от по-нисък ранг, бяха насядали върху пода в позата „са-мадхи“. Двама ламы в червени роби, разположени върху високи столове, ръководеха произнасянето на магическата формула. Нашият приятел и висш свещеник Аббот седна на един трон под церемониалния чадър в очакване на управителя.

Големият двор на официалната сграда на ламите беше красиво украсена за случая. Украсата се състоеше от платна с нарисувани върху тях сцени, които са се случили през 1417 г. В тях Тзонг Капа се появява върху каменния олтар на своя манастир. След като се е обърнал към множеството, показвайки грандиозността на извършеното от човека, той се преобразил и изчезнал заедно със своето тяло. После се върнал и основал Жълтия Орден или Реформаторската Основна Църква на Тибет, чийто център е Лхаса.

В следващия момент управителят влезе със своите придружители и се отправи направо към трона, от който Аббот беше слязъл. Те застанаха едни до други, за да ни посрещнат и отведат в салона за аудиенцията на Далай Лама. Голямото помещение беше декорирано с разкошна копринена тапицерия и жълт лакиран фурнир.

Водени от нашите придружители ние коленичихме пред Негово Височество за момент, след това станяхме и бяхме отведени, за да седнем. Аббот съобщи причината за нашето посещение. Негово Височество стана и даде знак да се приближим. Един помощник ни отведе до определеното за нас място пред самия трон. Аббот и управителят заеха места в двата края на редицата. Тогава Негово Височество слезе от трона си и застана пред нас. Взе от ръцете на един от прислужниците скипър и като мина покрай нас, докосна с него всекиго по челото. Използувайки Аббот като преводач, той ни поздрави с добре дошли в Тибет и каза, че за него е чест да бъдем негови гости. Увери ни, че докато пребиваваме в града можем да се смятаме за почетни гости на неговата страна и народ, и можем да останем колкото искаме, а също и че всякога, когато пожелаем, можем да се връщаме отново в страната.

Ние зададохме много въпроси, но ни бе казано, че отговорите ще получим на следващия ден. Поканиха ни да разгледаме ценните записи, които се пазеха в подземията на двореца. Далай Лама извика един прислужник и му даде строго нареждане. То гласеше, че ни е дадена пълна свобода и достъп до двореца, без никакви ограничения. Негово Височество ни даде своята благословия и след сърдечно ръкостискане с всички нареди да бъдем отведени в нашата квартира, придружени от управителя и Висшия свещеник. Те помолиха да влязат при нас в стаята, защото имали да ни казват много неща.

Свещеникът започна да говори, казвайки: „С нас се случиха много забележителни неща, откакто сте дошли тук.

Ние прегледахме някои от таблата, които са в нашия манастир и открихме, че всички те се отнасят към по-старата цивилизация, която е населявала Гоби. Нашата мисъл, че всички цивилизации и религии имат един източник, е потвърдена и макар че не знаем началото или датата на записите, сме много доволни, че това са възгледите на един народ, който е живял преди хиляди години. Ние бяхме чували за кратък конспект от преводи, направени за нас от странствуващия Лама на Кису Абу и с ваше позволение ще ви ги цитирам.

За нас е безспорен фактът, че днешните наши религиозни мисли водят началото си от около преди пет хиляди години, че те са само, така да се каже, една съставна част от мислите и вярванията на хората, живели по онова време. Някои от тях са митове, други са легенди, а някои са чисто въодушевление по своя характер. Въпреки това, никоя от тях не насочва към по-висшите възможни постижения, очертани от Христа-Бога, и към възможността за постигане на тази цел чрез живот, представящ този идеал. Как е било възможно да пренебрегнем тези неща, когато те са били толкова дълго сред нас. Сега аз разбирам, че Буда и всички велики и

посветени същества мислят така, но как сме могли да пренебрегваме истинската стойност на тези учения толкова дълго време, след като живеем толкова близо до тях.

Ние знаем, че нашият любим Тзонг Капа е постигнал това високо ниво чрез живота, който е живял. Аз зная, че и други, а също и скъпите същества, които срещнахме днес, са отишли далеч напред по отношение на тези качества. Аз ги видях да отиват и се връщат по желание, при все това народът се страхува от свещениците и е нещастен.

Защо тези неща са забравени? Защо хората не могат да живеят по действието на великия и единствен закон и да се придържат към него? Аз можах да видя, че в тази ранна цивилизация всеки индивид действително знае, придържа се и живее в единство с този закон и това съвършено състояние. Всяко друго проявление зависи напълно от човека и е резултат от невежеството към закона за съвършенството. Не е възможно този закон да не е достатъчно съвършен и здрав, за да бъде даден на целия човешки род. Ако това беше така, то той не би бил закон., а само частица от закона, която го тласка назад, нищо друго, освен една проява на закона. Всяко нещо, което е само част от едно цяло, е само проява на цялото, отстъпило встрани и утвърдило се вътре в себе си, докато се е превърнало в изолиран атом, без никакъв поляритет или връзка със своя източник. Въпреки това, то лети в околното пространство в една привидна орбита и в търсене, защото няма своя установена орбита. То може само да заема орбитите на източника, но никога не става едно с него.

Има хиляди примери за това явление днес в нашата слънчева система, особено в района на Юпитер и Марс. Там съществуват хиляди малки небесни тела и изглежда те са свързани със Слънцето, тъй като следват един привиден път около него. Но те само следват орбитата на своя родител Юпитер, защото той ги привлича. Те не могат да бъдат привлечени от Слънцето поради липса на полярност към него, техния истински източник. Те бяха експулсирани, когато Юпитер беше експулсиран, но те никога не са се консолидирани с Юпитер, а само летят заедно с него, напълно игнорирани Слънцето, своя истински родител. Ние с положителност знаем, че това се дължи на недостиг от централна поляризация вътре в самите тях към Слънцето. Дали Юпитер греши в този случай? Дали Слънцето, истинският родител е в грешка или греши всеки дребен атом? Дали не става същото и с човечеството? Дали Отец греши? Дали грешката е в този, който има по-голямо разбиране или в онзи, който има по-малка връзка с разбирането? Грешката винаги е в по-малките, тъй като те отказват да станат едно с голямото ."

После, като се обърна към Емил, каза: „След като ви срещнах осъзнах, че грешката е напълно моя, защото бях склонен към по-малкото, когато по-голямото ме беше обгърнало изцяло.

Но нека се върнем към превода, тъй като чрез него стигнах до жизнено повратната точка в моя живот:

„Великата Причина или Ръководното Начало видя своя син Христос, съвършения човек. Той каза: „Това е Господ-Бог, Закона на Моето Същество, на когото Аз дадох власт върху небето и земята и всичко, което е в тях. Този съвършен Един не трябва да бъде роб на никоя смъртна концепция, когато моят съвършен идеал е надраснал всяко робство и има същата сила и власт, каквито имам и Аз. Така аз говоря чрез Господ-Бога на моето същество.

Това не е заповед, която ви давам. Ако се съюзите с Мен в Божествената Творческа Воля, вие няма да имате нужда от нищо друго и няма да издигате никаква

фалшива представа за мен или за самите себе си. Няма да извиквате образа на боговете, но ще знаете, че сте Бог, от който Аз съм доволен и имате същата власт, каквато имам и Аз. Сега идва най-близкият до Мен, Моят Син, амалгамиран с Мен и Аз съм самият ти и двамата заедно сме Бог. Вашето тяло е Божие тяло, което е идеализирано и съществувало преди човешката раса да бъде проектирана като форма. Това е човешкото същество, Божието творение. Цялото човечество има тези съвършени форми и образи, ако приеме този истински образ. Това е храмът на Бога, който принадлежи на човека и е изцяло за него.

Вие няма да изградате никакъв фалшив образ или подобие, нито на небето, нито на земята или във водите на земята, няма да превърнете никоя субстанция в образ или идол, защото всяка творческа субстанция принадлежи на вас и цялата ви е предоставена за употреба.

Вие няма да се покланяте на никакви създадени неща, нито ще им служите и така няма да има нито завист, нито никакъв грях или беззаконие, което би могло да бъде пренесено върху някое от вашите деца и род. Защото ще застанете уверено с очи винаги отправени върху причината и следователно вашият идеал за тази причина не може да издребнее. Така вие ще проявите същата Любов, която Аз проявявам към вас.

Вие ще почитате тази Причина или Ръководно Начало, защото ще знаете, че това е вашият Баща и Майка и вашите дни ще бъдат повече от пясъчните зърна по дъното на моретата, а те са безбройни.

Вие няма да пожелаете да наранявате, да унищожавате или убивате, защото ще знаете, че създанията са създадени от вас, те са ваши синове, ваши братя и трябва да ги обичате, както Аз ви обичам.

Вие няма да извършвате прелюбодеяния, защото, каквото и да направите, ще го направите на тези, които са ваши баща и майка, брат, сестра или някой, когото обичате, защото те са обичани от Първопричината така, както Първопричината обича вас.

Вие няма да откраднете, защото ще откраднете от Първопричината и ако откраднете от Нея, ще откраднете от себе си.

Вие няма да допуснете лъжесвидетелство срещу никое създание, защото ако направите това, ще го направите срещу Първопричината, която сте самите вие.

Вие няма да проявите алчност, защото, когато проявите каквато и да било алчност, ще оцетите Първопричината, която сте самите вие, а като поддържате себе си в хармония с Нея вие имате това, което е съвършено и е наистина ваше.

И тъй вие няма да създавате идол от сребро или злато и няма да му се кланяте като на Бог, а като гледате на себе си, като че сте в единство с всички чисти неща, ще останете винаги чисти.

Тогава няма да се страхувате от нищо, защото никакъв Бог, освен самите вас, няма да дойде да ви изпитва, защото ще знаете, че Първопричината е за всички и обхваща всичко. По този начин ще издигнете един олтар и върху него ще запалите и ще поддържате винаги неугасващия огън не на боговете, а на Ръководното Начало, което е Бог. Сами в себе си, вие пораждайте Христа, съвършения, единствено родения от Великото Начало или Първопричината.

Когато основно се запознаете с всичко това, можете да произнесете високо думата Бог и тогава тя ще стане видима, вие ще станете и създание, и създател на всичко наоколо, отгоре, отдолу и вътре в нас, едно с Божественото Ръководно Начало,

с Първопричината, с Бога.

Небесата се подчиняват на Божия глас, безмълвния глас на Бога, който говори чрез човека. Бог винаги говори чрез човека. И така, когато човек говори, говори Бог."

Свещеникът подхваща отново: „Във връзка с това аз съм разработил следното, което ми е дало по-определен възглед. То също ми е показало, че трябва да бъде определен и точен във всяка мисъл, дума и дело, и да бъде в единство с Началото. Тогава аз ще приема формата на Идеата, който изразявам.

В най-мрачните часове аз зная, че Бог е с мен. Когато се страхувам, имам по-голямо доверие в Бога, моя Отец и то идва направо отвътре. В тази сигурност аз съм спокоен, защото зная съвсем ясно, че всичко е добре и че сега моето съвършенство е пълно и завършено.

Аз мисля за Бога като за всичко включващо съзнание, като за Мой Отец и зная със сигурност, че човек е Христос Бог, образ и подобие на Бога, моя Отец. Източникът и Аз сме Едно.

Бавно, но сигурно денят на абсолютното духовно виждане приближава. Това е моментът, в който аз го разпознавам. Той е тук сега съвсем пълен и цялостен. Аз славословя и благославям абсолютното духовно виждане. Благодаря ти, Отче мой, че изпълни сега моя най-висш идеал.

Когато работя, аз винаги трябва да осъзнавам, че работя в съгласие с Божието съзнание и никога да не злоупотребявам със Закона.

Едва сега разбирам думите: „Нека Моят мир да бъде сред вас, нека моята Любов бъде сред вас, не както светът ви ги дава, а както Аз ви ги давам."

Разбрах също значението на думите: „Съградете Моя храм вътре във вас, където да мога да обитавам сред вас. Тогава Аз съм вашият Бог и вие сте като Мен". Това не се отнася до някоя църква или църковна организация. Това е истинският храм на Мира вътре в човека, където Бог, източникът на всички неща, действително обитава. Човечеството е изградило храм, в който би могло да се поклони на истинския идеал - Азът, вътрешния Аз, този вътрешен Храм, който Бог и човекът поддържат за всичко. Скоро този храм бе превърнат в божество, в празен идол — това е църквата такава каквато тя е днес.

Когато държа на истинския идеал, чувам моя собствен вътрешен Божи глас и откровението на този глас ми доставя комфорт, вдъхновение и ме ръководи в работата ми в живота. Когато двама или трима са се събрали заедно в Мое име, тогава и Азът е винаги с тях. Колко прави са тези думи, защото Азът е винаги вътре в човека.

Ако искам да прогресирам, трябва да работя и да упорствам в това - никога сбъркал, нито паднал долу. Аз съм Христос, идеалът на Бога, от когото Отец е доволен, единственият роден от Бога Отец.

Аз съм Единственият, който знае, вижда и се сдружава с Отца, единствената рожба, която Бог знае и Бог познава всички, защото всеки може да извика: „Това е завършено."

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата сутрин докато чакахме Аббот, един пратеник ни съобщи, че ни очакват да се явим пред Далай Лама в два часа след обяд. Веднага тръгнахме да

търсим Аббот и го намерихме, когато излизаше от стаята за аудиенции.

Неговото лице сияеше, а в ръката си държеше документ, в който се казваше, че ние можем да влизаме и излизаме от страната по всяко време. След като прочете заповедта, която пратеникът ни беше донесъл, той каза: „Това не е заповед, това е само едно пожелание. Аудиенцията е насрочена, за да ви връчат този документ. Когато бяхме пак заедно всички, на нас ни беше внушено да отидем незабавно да видим записите. Всички вкуиом се запътихме натам.

Когато пристигнахме, ни очакваше голяма изненада. На това място имаше хиляди глинени плочи и „записи“ на медни и бронзови пластинки, а също така красиви резби върху тънък бял мрамор. Тъй като това беше нашата първа възможност да влезем в контакт с този вид „записи“, решихме да разгледаме всичко веднага. Аббот ни каза, че не е запознат с плочките, но му било казано, че те имат персийски произход и че той ще се опита да намери един Лама, който знае за тях повече. Той тръгна веднага, а ние отново започнахме да разглеждаме плочките. Знаците върху тях не бяха познати на никого от нашата група.

Плочките бяха направени от две чисто бели пластинки от мрамор, дебели около 1/4 от инча (0.635 см) и слепени една с друга като фурнир с един вид цимент, който ние не можахме да идентифицираме. Краищата им бяха красиво заоблени и около всяка плочка имаше междини около 2 инча (5.08 см) с релефни фигурки. Много от тези фигурки бяха инкрустирани със злато. Всички заглавия също бяха инкрустирани със злато, но не бяха релефни. Плочките бяха грижливо номерирани с поредни и серийни номера, дадени за всяка група. Датите бяха отбелязани с венец от цветя и лозови листа. Така например, ако вземех плочка с дата 1 януари 1894 г. , първият месец от годината беше изобразен с едно стъбло от цвете, още не напъпило, изработено от нефрит. Първият ден от месеца беше представен със стъбло, току що започнало да напъпва, направено от злато. Единицата на 18 беше представена с едно стъбло с пъпка, току що отворена, но достатъчно, за да се открие чашката на цветето. Листенцата на венчелистчето бяха оцветени в светлосиньо, а чашката беше от злато, с малък диамант в средата.

Осмицата беше отбелязана с едно цвете, напълно разцъфнало, с осем ясно виждащи се тичинки. Всяка тичинка беше от злато и в средата имаше един малък диамант.

Деветката бе представена като разцъфнала роза с девет венчелистчета, като едно от тях беше оцветено в светло синьо, едно в зелено и едно в ахатово, като този ред се повтаряше три пъти.

Четворката представляваше лилия в процес на отваряне с венчелистче и три тичинки. Чашката на лилията беше от бледо зелен нефрит, венечните листенца от опал с огнен цвят, украсени с четири малки диаманта, тичинките от лазурно син камък. В тях бяха вградени също четири малки диаманта.

Пространството над текста беше подчертано със златна нишка във форма на лоза, листата бяха от зелен нефрит и всичко това изработено до перфектни детайли. Всяка плочка беше сама по себе си едно бижу. Типът на плочките и методът за датиране говореха за ранната Атлантида. Всяка плочка би била достойна за царски откуп, ако ги предложеха за продажба.

Докато се любувахме на тези ценности, Аббот и свещеникът дойдоха, придружени от стария Лама, който разчиташе записите. Ние бяхме така погълнати от неговия разказ, че стана нужда Аббот да ни обърне внимание на факта, че времето за

нашето явяване пред Далай Лама беше приближило и ние бързо трябваше да облечем нашите роби.

Когато пристигнахме в квартирата си, намерихме робите приготвени за всекиго от нас. Времето беше изминало толкова бързо, че ние решихме да направим един дързък опит и да ги облечем, така да се каже на бърза ръка.

Като следствие от това по-късно видяхме, че предниците бяха отишли отзад, много неща не бяха на мястото си и само малцина от нас бяха облечени както трябва.

Току-що пристигнали в салона за аудиенция, ние съгледахме Далай Лама да пресича хола със своята охрана, и да влиза в залата през голямата врата. Бяхме сигурни, че видяхме широка усмивка да се разлива по лицето му.

Подредихме се внимателно и зачакахме отварянето на страничната врата, през която ни беше показано, че трябва да влезем в залата. Скоро тя се отвори и ние бяхме въведени сред най-разкошна наредба, която едва ли някога ще ни бъде съдено да видим отново.

Сводестият таван на стаята завършваше в центъра с един голям купол. На него имаше три големи отвора, през които нахлуваха снопове слънчева светлина и осветяваха залата с блясък и великолепие, които не могат да бъдат описани. Стените бяха покрити изцяло със златотъкана материя, изпъстрена с фигури от сребърни нишки. В центъра на залата на издигната платформа, покрита със златотъкан килим седеше Далай Лама облечен в дрехи от същия цвят, украсени с пурпурни и сребърни фигурки.

Ние бяхме доведени от управителя, висшия свещеник пред Далай Лама и както първия път те стояха от двете ни страни в една линия. След няколко думи за поздрав, Далай Лама слезе от платформата и застана пред нас. Той издигна ръцете си, ние коленичихме и получихме неговата благословия.

Когато станаме, той пристъпи към нашия ръководители като постави на гърдите му една значка, заговори чрез преводач: „Това ще позволи на вас и на вашите приятели да се движите свободно из тази страна. Вие можете да идвате и да си отивате по желание, заедно със значката. Аз ви подарявам това отличие, което ви дава право и ранг на гражданин на Тибет. Давам ви също почетната титла Господар на Великата Гоби.“ След това той слезе на нашето ниво и постави по-малки подобни значки на гърдите на всеки един от нашата група. „Носете ги като знак на моето уважение. Те ще ви осигурят достъп из цялата страна, наречена Тибет. Това е вашата входна виза, където и да отидете“. После взе свитъка с отличията от ръцете на Аббот и го подаде на нашия ръководител.

Значките бяха красиво изработени от злато, с много картини от живота на Далай Лама, релефно изрязани от нефрит. За нас това беше бижу, което оценихме твърде високо. Далай Лама и всички останали бяха толкова любезни. Всичко, което можехме да кажем беше „Благодарим!“ Старият Лама, който беше натоварен да завежда регистрите, беше въведен вътре и бяхме информирани, че сме поканени на вечерята с Далай Лама.

След като се нахранихме, се поведе разговор за забележителните плочки. Далай Лама, както и старият Лама, говорейки чрез преводач, ни дадоха подробни сведения за историята им. Записвахме всичко грижливо.

По всичко изглеждаше, че тези плочки са били разкрити от пътуващ будистки свещеник в мазето под развалините на древен храм в Персия. Свещеникът разказал, че бил отведен при плочките от някаква нежна песен, която идвала от руините,

докато той стоял в положение Самадхи. Песента била толкова хубава и гласът тъй ясен, че най-после той бил заинтригуван, последвал посоката, откъдето идвал гласът и се озовал под един порутен свод. Изглеждало като че ли гласът идвал отдолу. След щателно претърсване, той не намерил вход за надолу, но решил да стигне до източника на песента.

След като си осигурил едно грубо оръдие, той започнал да копае и открил гладък камък, който изглеждал като част от пода под съборения свод. Сърцето му потънало в отчаяние. Като размислил известно време, той почти бил убеден, че не е чул никакъв глас, а е доведен тук от вятъра, който свирел в руините.

Преди да напусне мястото, той седнал и за кратко време се отдал на медитация. Както седял, гласът започнал още по-ясно и по-определено да се чува. Тогава с почти свръхчовешки усилия свещеникът успял да премести големия камък. Под него се разкрил вход, който водел надолу. Веднага щом той влязъл през него, помещението било осветено от невидим източник. Пред него също засияла светлина. Той я последвал и тя го отвела до отвора на подземие, затворено от голяма каменна врата. За момент той застанал пред нея, резетата започнали да скърцат и големите каменни плочи бавно се разтворили, откривайки вход, през който той минал. Като преминал през прага, гласът зазвънял съвсем ясно и нежно, като че ли собственикът му обитавал във вътрешността. Светлината, която дотогава изглеждала неподвижна, се приближила към центъра на обширното помещение, осветявайки го напълно. Тук в нишите, по стените на това подземие, покрити с прах, събиран от векове, се намирили плочките.

Той разчистил няколко, видял тяхната красота и установил ценността им. След това решил да почака, докато се свърже с двама - трима от своите верни приятели и да уговори с тях пренасянето им на безопасно място. Той напуснал подземие, като поставил плочата на мястото ѝ, покрил я с остатъци от развалините и тръгнал да търси съмишленици, на които да довери своята история и които биха имали силата и уменията да изпълнят неговия план.

Търсенето на подходящи хора продължило цели три години. Почти всички, на които той разказвал тази история, го смятали за луд. Най-сетне, един ден като скитал из страната, той кръстосал пътя си с други трима свещеници, в които той видял свои събратя-скитници, и им разказал историята. В началото те се показали големи скептици, но една вечер точно в девет часа, както седели край лагерния огън, гласът започнал да пее за тези записи от миналото. На следващия ден четиримата се запътили към развалините. От това време нататък всяка вечер в девет часа гласът започвал да пее. Ако те били уморени и паднали духом той пеел съвсем нежно.

В края на пътуването, когато те вече стигнали до развалините, час преди пладне, една дребна момчешка фигура се приближила към тях, започнала да пее и ги повела към развалините. Когато дошли до каменната плоча, тя била вече повдигната и те могли веднага да тръгнат към подземие. Когато приближили, вратата се завъртяла, отворила се и те влезли. Кратко изследване убедило свещениците в истинността и ценността на находката, всъщност те били така очаровани, че не могли да спят цели три денонощия. С най-голяма бързина отишли в селото на около седемдесет мили (112 км) от руините, за да осигурят камили и други допълнителни неща, с които да пренесат плочките на по-сигурно и безопасно място. Най-сетне те подсигурили дванадесет камили, натоварили ги и тръгнали. Плочките били опаковани по такъв начин, че да не се наранят. Разполагайки с три камили повече, те тръгнали

по дългия път през Персия и Афганистан за Пешавар.

Близо до Пешавар те скрили своя товар в една пещера, в която той останал пет години. Един от свещениците постоянно стоял в поза самадхи пред пещерата, за да пази плочките. После от Пешавар били пренесени до Лахнда, в щата Пенджаб. Тук те престояли десет години. Тогава били пренесени в палата на Великия Лама. Всичко това било извършено за повече от четиридесет години.

От този палат те ще бъдат пренесени в Шамбала. С други думи ние ги намерихме в момента преди преместването им.

Докато разговаряхме, един прислужник донесе в стаята четири от плочките и грижливо ги постави върху едно издигнато място, което приличаше много на маса. Точно когато стрелките на часовника показаха девет часа, един глас започна да пее с ритмични тонове и безкрайна нежност, звучеше като неукрепнал момчешки дискант.

Това бяха думите, преведени на английски, доколкото можахме да ги разберем: „Тук има един напълно интелигентен дух, чиято интелигентност е Божествена и безкрайна, прониква във всичко и не допуска противоречие. Понеже тази интелигентност прониква във всички неща тя е безкрайна и е източник на всичко. Тя е божествена и нейната божественост се проявява в мисловна или видима форма. Тя е реалността или истината за всички неща.

Вие можете да наречете този премъдър, интелигентен дух - Бог или Благодат, или както пожелаете, защото човек трябва да има наименование за всичко. Веднъж наименовал нещо, той има силата и да доведе това нещо до съществуване. Ако човек наименова нещо чрез истинска почит, поклонение и похвала, той може и трябва да се превърне в това, което е наименовал.

От това трябва да ви стане ясно, че човек може да стане по избор Бог или животно. Той става такъв, какъвто идеал е поставил пред себе си, за да го следва. Следвайки тази линия на мисли е много просто да се разбере, че човек е единственият роден син на Бога или е роден син на животното. Така, по желание човек може да стане дявол, ако очите му виждат злото или Бог, ако очите му са отправени към Бога.

При безформеното състояние всемъдрият интелигентен Дух беше безмълвен и мечтателен. При все това интелигентността беше тук и видя себе си като творец, а също и като зрител при създаване на всички одушевени и неодушевени неща. В това безмълвно състояние всемирният интелигентен Дух видя, че нямаше никаква промяна и той реши да излъчи или да породи Вселената и тогава тази интелигентност формира един образ на това, което Вселената трябва да бъде. Нямайки нищо друго освен точната картина на Божествения план, който да следва, Вселената с готовност взе формата, посочена от интелигентността.

Божествено-идеалната картина се разпръскваше и разпростираше, докато стана съвсем видима. Това е Вселената, която виждаме днес, която върви напред съгласно съвършения план за това, което е проектирано да стане.

Тази интелигентност е и винаги е била направляващата сила на своя съвършен, Божествен Идеален план.

Тази интелигентност знаеше, че е необходимо да роди одушевени форми и да ги дари с всички способности, чрез които те да могат напълно да се проявят. Това е познато като безсмъртен човек. Този Божествен Идеал, диференциращ себе си във всички фази и направления, е безсмъртието във всеки човек днес. Когато този човек беше създаден в Божествения идеал, всемогъщият интелигентен Дух беше издигнат

като син на Началото с власт върху всички атрибути и всички обстоятелства. Син това означава в единство с нещо, а не негов слуга. Трябваше синът да бъде напълно свободен да избира.

Този безсмъртен идеал трябва винаги да включва една частица или искра от централния огън на това, което го е родило или го е проектирало за съществуване. Този проект беше първата клетка, която накрая стана човешко тяло. Тя е искрата живот, която винаги оцелява и никога не умира. Тази клетка, макар разделяна и повтаряна много милиони пъти, е задържала образа на Божествения Дух, проектиран и вселен в нея и той не може да бъде изопачен от човешката мисъл. Така човек е винаги Божествен.

Тази клетка проектира своята Божественост във всички клетки, родени от нея чрез мултиплициране, с изключение на случаите, когато е изопачена от човешката мисъл. Събирането на тези клетки в крайна сметка предполага наличието на един контейнер или Обвивка, наречен човешко тяло. Духът или есенцията, в неизменена още форма, има интелигентността да вижда всички изменения, които се случват около него. Тъй като човек винаги притежава висша власт, той е Дух, а Духът е Бог.

За висшето „Аз“ трябва да се мисли, да бъде обожавано и благославяно, тъй като то е справедливостта, заложена вътре в човека.

Трябвало да се вярва, че това е така. То извежда напред знанието, че всичко съществува у човека, тогава благословиите и изказаните благодарности го правят видимо. Това истинско нещо е самият човек. Този е пътят за постигането на всички знания.

Мозъкът е Приемателят, защото е сбор от много деликатни клетки. Те първи приемат вибрациите и ги усилват по начин да могат да бъдат почувствани от човека. Тогава те се селектират и изпращат до всички други органи и ако се поддържат в божествен ред, отиват направо към истинския орган, на който принадлежат.

Всеки орган или нервен център е седалище или специален увеличителен център за координиране на реалния човек. Когато всички те са хармонизирани и координирани, човек присъства с цялата си сила и власт. Тогава той е родил Светия Дух, истинският премъдър и интелигентен Дух в творческо действие - това са душа и тяло, доведени до един и същи център. Всеки човек, направил каквото и да било съзнателно или несъзнателно, черпи всяка способност от този център. Това е мястото на силата, Христос вътре в човека, мястото, където човек застава като върховен господар.

Как е възможно тогава човек да изпада в разногласие, дисхармония, грешки или болести, освен ако той ги идеализира и така ги оживотворява? Ако той заставаше винаги и по всяко време като всемъдър, интелигентен дух и не познаваше нищо друго, нямаше да мисли за низшето. С този най-висш идеал, винаги поддържан в чистите води на човешката интелигентна мисъл, той става Бог. Той ще получи отговор от този вътрешен глас по всяко време.

Зад волята стои желанието. Волята в своето истинско състояние е една чиста безцветна сила, която се привежда в действие от желанието. Ако не ѝ е даден цвят или направление, тя остава бездейна. Поставете желанието в хармония със силата на волята и тя веднага ще влезе в действие и ще извика легиони, за да изпълнят нейните нареждания -единственото важно нещо е командата да не противоречи на Божествения ред.

Има милиарди светове. Има обаче само една мисъл, от която световите са

произлезли. Техният закон е заповед, която не може да не се изпълнява. Обитателите им са свободни да избират. Само те могат да създадат бъркотия, която от само себе си е болка и печал, омраза и страх. Единствено те могат да породят всичко това.

Великото начало изгрива като златна светлина. То не се намира далеч, то наистина е вътре във вас. Поддържайте себе си в сиянието на тази светлина и ще прозрете истината за всички неща. На първо място, с цялото си същество осъзнайте, че вашата собствена мисъл е едно с онази мисъл, която е породила световите.

Вън от мрака на безредието и неговата изява в човешката нищета трябва да си пробие път редът, който е мир. Когато човек научи, че е едно с мисълта, която сама по себе си е цялата красота, сила и покой, той ще знае, че неговият брат не може да ограби неговото сърдечно желание. Той ще застане в светлината и ще я притегли в себе си, като своя собствена светлина.

Нека да преминава през твоя ум, сине мой, само образът на твоето желание, то е истинско. Размишлявай само върху истинското желание на своето сърце и знай, че то не е в ущърб на никого, а е благородно. Тогава желаното от теб приема земна форма и става твое. Това е законът, по който вие съставяте вашите сърдечни желания.

Нека този, който протяга ръка напред, да притегли светлината към своя брат, да си припомни това чрез своята собствена душа и тялото ще премине преградата.

С по-нататъшни изследвания тези плочки могат да докажат, че са копия на по-ранни записи и са направени, за да се запазят оригиналите. Ако са копия, те трябва да са били направени през ранната Индо-арийска епоха. Толкова далеч, колкото е известно, няма нищо подобно на тях, което да съществува днес. От кой източник, освен от Единствения, биха дошли те? Така те биха могли да бъдат повтаряни в песен и стихове много хиляди пъти.

О, човече, къде е короната ти?

От вечността тя произлиза.

Къде е твоята душа?

От Вечното тя израства.

Завинаги и завинаги тя е

избрана за теб.

Пред нас бяха поставени четирите плочки, всяка от които достойна за царски откуп.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Вярвам моите читатели да ме извинят за свободата, която си позволих, като се отклоних от главната тема. Това беше необходимо, за да мога да ви покажа по най-достъпен начин някои от многобройните и обширни области, в които са били намерени записите, отнасящи се пряко към по-стари цивилизации, показващи тяхното изкуство и култура, както и мислите, и мотивите, които са ги поддържали на много високо равнище.

Малко групи са достигнали подобни високи нива. Те са съставени според размера на техните постижения и се превръщат в пътеводна светлина за човешката раса, която отново тръгва напред към друга висша точка на прогреса. Това може да послужи за пример как грешките на неколцина, приети от мнозинството, могат отново

да го залечат и доведат до забравата за продължително време.

Ние видяхме, че настоящето държи в своите ръце цялото бъдеще и нищо, освен извършеното през настоящето не може да даде форма на бъдещето. Така човечеството има само един път, ако настоящето стане съвършено, то и бъдещето трябва да бъде такова.

Където и да отидем, намираме народ, който някога е живял изцяло в настоящето. Цялото бъдеще е било в пълна хармония с постиженията на настоящето, така че бъдещето не би могло да вземе друго направление. Оттук и предписанието: „Не отправяй молитви за бъдещето.“ Всички техни поучения бяха: „Живей истински в настоящето. Бъдещето трябва да бъде такова, каквото е било настоящето“.

Техният фолклор, песни и молитви илюстрират тази мисъл. Дяволският танц, в който тибетецът участва свободно, беше предназначен да сплаши злото, което е унищожило тяхната расова концепция или съзнание. Чрез използването му, с времето този танц е дегенерирал в проста церемония за сплашване на злите духове. Хората станали толкова груби по дух, че забравили духовността.

Това не се е ограничило само до една раса или вероизповедание, а се е отнасяло до всички раси и вероизповедания. Първият танц изобразявал красотата и чистотата тъй съвършено възцарени, че и дума не можело да става злото да ги детронира.

Ние изследвахме и чудните разкази за „морето от пясък“, както в Китай наричат пустинята Гоби. В много области и на много места човек чува странни гласове - много пъти чувахме нашите собствени имена, произнасяни от някого. Чувахме шумове, възпроизведени от големи тълпи хора, които като че ли са някъде наблизо. Често чувахме разнообразни музикални инструменти да акомпанират песента на приятни гласове. Виждахме много миражи, чувахме шумовете на подвижните пясъци.

Бяхме сигурни, че въздушните пластове на известно разстояние горе над пустинята са толкова чисти, че в даден момент, в който всички обстоятелства са в хармонично съответствие, тези пластове действат като отразител на вибрациите, които понякога достигат до тях. По този начин вярваме, че средновековни случки са възпроизвеждани чрез вибрациите, които са били изпрацани и достигнали там. Тези въздушни пластове са се превърнали в екрани, събиращи и отразяващи вибрациите така, както са събирани и изпрацани вибрациите на миража.

Бяхме толкова претоварени с работа, че сякаш времето летеше. Под ръководството на стария Лама направихме много копия на плочките и другите записи.

Сутринта на нашето заминаване утрото беше светло и ясно и всичко беше готово за тръгването към Шигатзе. Ние изказахме нашите почитания на всички в двореца на Дал ай Лама. Въпреки ранния час улиците бяха препълнени с хора, излезли да ни пожелаят добър път. Навсякъде ни махаха с ръце за довиждане. Една делегация ни съпроводи на няколко мили с молитвени колела, поставени на дълги прътове. Звучаха молитви. Петдесет души ни придружиха до Шигатзе, разположен в горното течение на река Брахмапутра. Когато приближихме втория град на Тибет, Великото Таши Лун-по Ламство, разположено на една миля от града, изведнъж се показа пред нас. Делегация на ламството ни посрещна на три мили извън града и ни покани да гостуваме по време на нашия престой. Ние приехме с радост.

Като влязохме в Ламството, почувствахме спокойствието и мира, които изпълваха неговите зали като от едно велико присъствие. Тук наистина беше идеалното място, в което можехме да отпочинем преди да подновим нашето пътуване

към Лаке Долма и Сансравар. Много искахме да разгледаме записите, съхранявани в този манастир и да отпътуваме оттук колкото се може по-бързо, защото си бяхме уредили среща с Учителя Бхагаванзи в храма Пора-тат-Санга.

След вечерята с ламите заговорихме за красивите храмове. Разговорът се отклони върху различията в религиозните вярвания. Един много стар лама каза: „Ламите и йогите не споделят едни и същи вярвания. Йогата не вярва, че обучението на един човек може да бъде окончателно завършено. Той смята, че човешкото същество достига до всяко знание единствено вътре в себе си, докато ламите са тясно свързани само с Буда. По всяка вероятност, всяко човешко същество ще осъзнае и реализира своето могъщество. Християнинът ще достигне Христовото съзнание, Будистът ще достигне постиженията на Буда и т.н. Всички имат своите богове и естествено всеки е чул, че Бог е направил човека по свой образ. Всички нации, всички народи имат своите различни богове.

Едни имат за свой Бог огъня, други уважават Бога на жътвата и т.н. Всеки мисли, че неговият Бог е по-добър от този на неговия брат. Как бих могъл аз да разбера, че Бог е направил човека по свой образ и подобие? Бих казал, че всеки човек създава Бога в себе си и той е образ и подобие на самия човек.

Тук намерихме шест лами, оглавяващи една група. Бяха познати като лами-скитници, защото пътуваха без никакви средства. Те никога не просят, не приемат милостиня, не приемат храна и пари от никого. Винаги са в контакт помежду си и с друга група от шестима, които са в манастира. Този орден има три клона, всеки от които има ръководител и включва девет такива групи. Тримата ръководители на клоновете могат да пребивават в три различни места. Всеки излязъл извън манастира поддържа контакт с главата на клона, към който се числи. Главата на клона от своя страна поддържа връзка с шесторките. Методът, който те използват за общуване ние наричаме предаване на мисълта по липса на по-добро наименование, но този метод е много по-съвършен и определен. Ние го наричаме „Атма“ или душа, която, говори с друга душа, без посредник.

На следващия ден срещнахме шест от тези лами и закусихме заедно с тях.

Старият Лама каза, че може би ще ни придружи до храма Пора-тат-Санга, когато свършим работата си тук. Приехме неговото предложение, тъй като той беше приятел на муниста, който бе наш гид и преводач. Двамата много ни помогнаха в работата ни по записите. По време на разговора старият Лама случайно отбеляза: „Двама от другарите ви, които миналото лято ви напуснаха, ще пристигнат днес в 1.30 часа в Калкута. Ако желаете да се свържете с тях, можете да го направите.“ Нашият ръководител написа едно послание, в което ги инструктираше да отидат направо в Дарджилинг, да се занимаят с работите, които в момента бе необходимо да се извършат и да чакат пристигането ни на 24 август. Той датира бележката, направи копие от нея и връчи оригинала на Ламата. Последният я прочете, сгъна хартиятката внимателно и я сложи настрана.

Нашите приятели ни посрещнаха в Дарджилинг на 24 август. Разказаха ни как едно послание било поставено в ръцете им двадесет минути след пристигането им в Калкута. Те предположили, че човекът, който им предал писмото е пратеник, по който нарочно е изпратено. Този случай физически доказаваше способностите на ламите. Ако тези способности са се развили в една насока, защо да не се разпространят и в други направления?

Бързахме да посетим Пора-тат-Санга, тъй като мнозина щяха да се съберат в

храма през този сезон, който беше най-благоприятното време за такова посещение. Потеглихме по пътя през Жиантз. Говореше се, че ще намерим много добър шела (ученик), който бил познат по тия места като „смеещият се шела“. Неговият смях и песни се носели около него и спътниците му по време на пътуването им, дори и в най-опасните места, като им помагали да ги преодолеят.

Когато влязохме в двореца на Ламството, един много добре сложен човек ни приближи и поздрави сърдечно с „добре дошли“. После добави, че ни очакват, а Ламството ще бъде наш дом по време на престоя ни в селото. Обяснихме, че бързаме за Фари Пас и ще тръгнем още на следващата сутрин.

„Да - отговори той - разбрахме, че сте на път за Пора-тат-Санга. На сутринта ще се върна и за мен ще бъде голямо удоволствие да дойда с вас, ако желаете да ви придружа до там“.

Приехме предложението му. Със сърдечен смях той ни поведе към нашите квартири в голямата сграда на Ламството. Настани ни удобно, пожела ни „лека нощ“ и на тръгване отново ни напомни, че ще дойде рано сутринта. Отдалечи се, пеейки с добре модулиран глас. Това беше веселият шела. В ранните часове на сутринта бяхме събудени от неговите песни, с които ни известяваше, че закуската вече ни очаква.

На сбогуване, Ламите ни благословиха. Намерихме багажа в пълна готовност за тръгване към Фари Пас. И така ние преминахме планинските усои на Фари и Канг Ла. Това беше едно трудно изкачване, но на особено тежките места шелата излизаше напред със своя смях и песен. Неговият глас зазвъняваше още по-силно и като че ли ни издигаше над пропастта, за да я преминем без усилие. При върха на прохода пристигнахме в три часа след обяд.

За наша изненада вместо планинска пустош видяхме да се простира красивата долина Чуби. Макар, че тя е на 16 000 стъпки над морското равнище от двете ѝ страни растат чудни гори.

Пред нас се откриха селца с красиви храмове. Не минахме през долината, а възвихме по пряката пътека направо към Тачичо-Джонг, а след това се отправихме нагоре за Пора-тат-Санга. Пътят беше равен и добър. Не след дълго навлязохме в красива гора с малки поточета на всяка крачка. Тя изобилстваше с пойни птички и други пернати. Не срещнахме хищници.

Следващото място, където спряхме, беше при Маха Му-ни. Неговият храм-крепост ни заинтригува и тук, както и навсякъде другаде, бяхме посрещнати със сърдечно „добре дошли“. Този, който беше натоварен да ни посрещне ни каза, че е безполезно да ни пита дали ще останем дълго време, защото Учителят Пуриджи е заминал вече за храма Пора-тат-Санга, където много йоги, саду и гуру вече са се събрали и те ще ни бъдат добра компания в последните дни на нашето пътуване.

Рано на следващата сутрин, нетърпеливи, очаквахме тръгването, за да стигнем навреме за срещата ни с Учителя Пуриджи. Всички бързаха да видят Пора-тат-Санга или както тук го наричаха „елмаз, поставен в скалите“, това е най-високо разположеният храм в света.

„Можем ли да останем тук, в Маха Муни, когато пред нас проблясва тази голяма награда? - пееше веселият шела - О, не! Довиждане на тебе Маха Муни, ние те обичаме и ще се върнем в твоите нежни прегръдки. Желанието ни да тръгнем на път за Пора-тат-Санга е непреодолимо“. С тази песен кавалкадата ни тръгна напред. Великият Еверест беше пред нас, изправен в светлината на приближаващата се зора, искрящ и бял в своята роба от чист кристал. Той като че ли ни даваше знак да

направим още няколко крачки, да протегнем ръка и да докоснем края на неговата дреха. Но въпреки, че извървяхме тези крачки, неговият масив все ни бягаше. Чомолхари, близкият съсед на Еверест, висок 24 000 стъпки, който вече бяхме задминали, сега изглеждаше като джудже в сравнение с великана пред нас.

За момент помислихме за преминаване по скалистите му и опасни склонове, но сега вървяхме по една друга пътека, вече на ръце и колене. Песента и смехът на шела ни подтикваша напред, подобно на крила.

Ентузиазмът ни караше да забравяме опасностите. Сякаш за секунди изминавахме големи преходи. Слънцето прогони илюзията ни, че можем да достигнем гиганта Еверест, но на следващата крачка ни откри великолепието, чието описание с думи би изглеждало пародия. Виждаха се природни кули и големи храмове, увенчани с корони от кристал. Но Еверест, Великият Еверест, още беше пред нас.

Видяхме го на лунна светлина, видяхме го също и в първата светлина на настъпващото зазоряване, когато лъчите на изгрева целуват неговото красиво чело. Видяхме го облян от светлината на обедното слънце и отново, когато слънцето постепенно залязва и му пожелава лека нощ с последните си лъчи, а вечерната заря посипва с огън раменете му.

Може ли, скъпи читателю, да не видиш и разбереш защо този ден пътеката не ни се видя дълга и мъчителна? Тя цялата премина под нас за една секунда. Вибрациите на мощ, мир, сила и хармония, които се излъчват от храмовете, привличат пътниците нагоре към тези чукари. Учудваш ли се тогава, че Хималаите не пораждават страх у човека? Учудваш ли се, че поетите никога не се уморяват да възпяват тяхното величие?

Най-после, при падането на нощта, пътеките бяха покорени и ние застанахме задъхани върху една голяма плоска, подобна на маса, скала.

В далечината пред нас се виждаха много храмове, но елмазът Пора-тат-Санга изпъкваше на 2 000 стъпки над нас окъпан в ослепителна светлина. Той напомняше голяма дъгова лампа, поставена в пукнатините на перпендикулярната като стена скала. Неговата светлина осветяваше канарите и храмовете около нас.

Амфитеатрално върху скалата, на която стояхме се беше събрало голямо множество мъже и жени. За наша изненада жените не бяха лишени от това поклонничество - всеки, който искаше, можеше да дойде. Тук бяха живели великите Риши. По тези пътеки беше минавал Риши Нири. Три пъти петимата братя бяха минавали по тях, веднъж сами, веднъж с тяхната баба и отново, за трети път с великата и добра Дарупати, гордостта и величието на женския свят. Сега тук стоеше Йоги Санти, великият, чистият и смиреният в дълбоко Самадхи.

„Къде всички тези велики същества могат да намерят подслон и храна? - помислихме си ние.

„Не се грижете за храна и подслон" - изпя веселият шела засмян. „Тук има в изобилие храна, подслон и завивки за всеки".

„Нека всички седнат" стигна до ушите ни в най-нежни тонове гласът на шела. За миг всички насядаха. Появиха се големи казани с храна. Йоги Санти стана и започна да раздава храната, подпомогнат от шела и други хора. Когато се заситиха станаха и бяха поведени на групи към съседните храмове, за да прекарат нощта там. Храмът, в който ни отведе шелът, беше разположен върху една перпендикулярна, подобна на маса, плоска тераса на около 75 стъпки над мястото, където ние и останалите бяхме застанали. Когато приближихме, забелязахме една колона с основа

върху скалата, където стояхме, а върхът ѝ опираше в подобната на рафт скала над нас. Тъй като тази колона изглежда беше единственото място за съобщение, ние се събрахме при нейната основа и гледахме нагоре. Докато стояхме така и другите групи се присъединиха към нас.

Имаше много храмове, построени в нишите, образувани от други тераси, точно над терасата върху която стояхме. За момент като че ли единствената наша надежда да намерим подслон за през нощта зависеше от способността ни да се изкачим по тази колона. Тогава шелът каза: „Не бързайте“. От неговата уста се разля песен: „О, обични мой, към теб поглеждаме за подслон в тази благословена нощ“.

Всички наоколо замълчаха за момент. След това в един глас извикаха с динамична сила тези думи: „Такава е божията сила, А-У-М“. Веднага ние и останалите се намерихме върху грамадната скала - тераса и продължихме своя път, всеки към своя храм. Когато пристигнахме в храма, определен за нас, всякакъв признак на умора у нас беше изчезнал. Тази нощ спяхме като деца. Еманациите на сила, изпратени от тази група биха могли да повдигнат планина, ако им бе наредено.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

На сутринта в 4 часа се събудихме от звънливия и ясен глас на шела: „Природата се пробужда и децата ѝ също трябва да се пробудят. Зората на новия ден изгрива. Свободата на деня ви очаква, А-У-М“.

Станавме и отидохме към терасата, където върхът на колоната стърчеше предната вечер. С изненада открихме, че тя беше заменена с добре изградена стълба. Когато слизахме надолу по нея, ние се чудехме дали предната нощ не сме сънували.

Шелът ни посрещна долу при стълбата и каза: „Не, не сте сънували. Стълбите липсваха миналата нощ. Учителят Пуриджи ги постави тука за удобство на всички и така вие виждате, те са един сбъднал се сън.“

През нашия двуседмичен престой в тази област бяхме хранени с топла и питателна храна. Никъде наоколо не видяхме да я приготвят, но тя винаги беше в изобилие.

Шелът и още един от групата предприеха изкачване на Пора-тат-Санга. Първият преход беше с груби стъпала, издълбани в скалата, следваха дебели дъски (талпи) сложени върху цепнатините, които по-долу образуваха дълбоки каньони. Част от изкачването беше извършено с въжета, закрепени горе в глетчера. Макар двамината да се изкачваха вече два часа, те не можеха да прокарат път по-високо от втората тераса, която беше на около 500 стъпки от началната им точка. Вече бяха решили да слизат, но и това не можеха да направят.

Когато вече се бяха разколебали, Йоги Санти, узнал за тяхното състояние, им извика: „Защо не слезете долу?“

Шелът отговори: „Опитваме се, но скалите ни задържат.“ Те бяха направили много опити и всеки разбра, че е по-лесно да се изкачва нагоре, отколкото да слиза.

„Добре, защо не останете там? - пошегува се йогата. - Утре ние ще се върнем с храна. Може би дотогава ще можете да се изкачите до върха“.

След това им напомни, че трябва да бъдат свършено спокойни, докато сам той овладее трудното положение, в което са изпаднали. След като грижливо ги упътваше цели три часа, те отново бяха между нас. С въздишка йогата каза: „Ето така младите

загубват ентузиазма си".

Младежите с копнеещи очи поглеждаха нагоре: „Ако Учителят Пуриджи беше там, това вероятно ще е лош късмет, да стоим на това място."

Тази пътека се оказва-много опасна за нас.

„Не се тревожете - каза йогата. „Едно по-висше същество ще поеме грижата за това. Сега ви давам почивка. Началото ви беше превъзходно".

На многобройните ни запитвания, кога ще можем да видим Великия Учител, йогата отговаряше „тази вечер". Недоумявахме как може храм да бъде построен на толкова високо място, каквото заема храмът Пора-тат-Санга.

Учителят Пуриджи дойде и разговаря с нас през време на вечерята. Обсъдихме и неуспеха на двамата да се изкачат до храма. Учителят каза, че те трябва да успеят, затова трябва да направят втори опит.

В четири часа на следващия ден всички се бяхме събрали при скалата под храма. Йоги Санти застана в Самадхи. Трима от групата тръгнаха по каменната пътека и също коленичиха в положение за молитва. Скоро камъкът започна да се повдига и всички те бяха издигнати до нивото на храма заедно с камъка.

Тогава Йоги Санти попита шела и другите двама: „Готови ли сте?" „Да" - отговориха му те с готовност и седнаха на скалата близо до него. Тутакси тя започна да се движи плавно настрани и те всички бяха транспортирани под свода на храма. След това дойде и нашият ред. Бяхме помолени да застанем в една група. След това те излязоха изпод свода напред и започнаха да пеят „А-У-М". За по-късо време отколкото ми е необходимо да го разкажа ние вече бяхме под свода на най-високия храм в света.

Когато всички седнахме, Учителят Пуриджи започна да говори: „Тук между вас има неколцина, които за първи път виждат левитация и бяха изумени от явлението. Нека ви кажа, че направеното не бе чудо. Това е една сила, която е достъпна за човека. На тази сила гледаме като на наука на древните йоги. Много народи в миналото са я упражнявали и на това не са гледали като на чудо. Гаутама Буда е посещавал много далечни места с помощта на левитацията на своето физическо тяло. Хиляди хора вече са постигнали резултати, много по-значителни от това, което видяхте, овладели са непреодолими сили, които могат да бъдат използвани дори, за да движат планини. И тези сили са под пълния им контрол.

Вие се молите и пеете за освобождаване от неволята и страха, за добиване на свобода, но ако не мислите за робството и не сте го опростили, вие помните робството и сте забравили свободата. Една система от чиста Йога е едно послание за пълна свобода на целия свят.

Нека сега ви обясня какво означава АУМ. На английски се употребява съкратената форма ОМ. Правилното произнасяне на думата на индийски е АУМ, следователно, ние ще я разгледаме в тази светлина.

„А" е гърлена гласна. Когато я произнасяме звука идва направо от гърлото. За да се произнесе „У" устните трябва да се изнесат напред. Ще забележите, че „М" се оформя, като устните се съберат заедно и се натиснат една в друга, при което се получава резониращ тон като бръмчене на пчела. И така виждате, че свещената дума АУМ е основна, понятна, включваща всичко, вечна. Нейният свят включва всички имена и форми.

Ние знаем, че формата е тленна, ала конкретното или реалното, преди формата да бъде изразена, това, което се означава като Дух, е неразруσιμο. Ние наричаме

тази нетленна реалност АУМ.

Садхи инструктира своите ученици така: „ТАТТОО-Ма-ну-Аси.“

Когато чрез дълбока медитация учениците постигат абсолютната истина отговарят само: „СУ-ХАМ“. Учителят казва на ученика: „Ти си Бог“, и ученикът отговаря „Да, аз съм такъв, Су-Хам.“

Нека погледнем по-отблизо на изложението и отговорите, които ученикът дава, когато осъзнае своята Божественост, „Су-Хам“. Думата съдържа две съгласни и три гласни - съгласните „С“ и „Х“ и трите гласни - „А“, „У“, и „М“, която е средносричкова.

Съгласните не могат да бъдат произнесени без да са придружени от гласни. Така в сферата на звука съгласните представляват преходното, гласните - нетленното.

Следователно „С“ и „Х“ се отнасят към преходното, а „У“ „А“ и „М“ остават и съставят АУМ - Вечното.

О, човече, ти който питащ, всъщност самата истина е, че АУМ е великият Бог. Мъдрите хора постигат своята обективна подкрепа чрез АУМ. Този, който съзерцава „А“ първата част на АУМ, съзерцава Бога във фаза на пробуждане. Който медитира върху „У“, втората част на АУМ - междинната фаза, добива поглед върху вътрешния свят, т.е. духа, А онзи, които медитира върху „М“ - третата част на АУМ, вижда самия Бог. Той бива озарен и веднага става свободен. Медитирането върху АУМ, най-висшето „Аз“ включва всичко. Аз виждам много далеч навътре във великия бял космос, съставен от светлина. Тук е застанал Един със скромна роба от най-чиста светлина, която пада около него. От вътрешността ѝ бликат лъчи от същата чиста светлина.

От всичко, което го заобикаля, идва глас и този глас нашепва: „Ти си завинаги и навсякъде“. Гласът идва все по-близо и по-близо и отново заговаря: „Този ден и час са дадени на вас - свещеничеството на целия човешки род, той е без начало и без край! Той е централната точка на еманацията от чиста светлина, събрани заедно, за да покажат на цялото човечество неговото начало и Божественост. Това не е символът на един орден или братство, това е символът на едно човечество в неговата примитивна чистота преди братството да започне своя живот. За примитивното състояние още не е говорено, това е било много преди Земята да се задвижи, като грамадна мъглявина, дълго преди тя да заеме своята орбита и да притегли това, което ѝ принадлежи.

Това е проекцията на първата човешка форма, която трябва да поддържа в пълно подчинение всяка сила, която подпомага свързването на атомите на земната мъглявина и консолидирането им във форма. Слушайте! Гласът, който е около нея, говори. Заповедта е: „Да бъде светлина!“ Ослепителните бели лъчи избликуват, формата ги довежда до една централна точка, земната мъглявина избухва и тази централна точка е централното слънце на мъглявината. Когато централното ядро притегли атомите в едно цяло, те донасят повече светлина. Има едно съзнателно връщане на формата, която изпуска лъчи към централната точка (централното слънце).

Сега говори формата и ние чуваме думите ѝ. Тези думи са съставени от букви от чиста, златиста светлина. Аз мога да ги прочета. „Аз идвам от великия Космос от Светлина, за да те пазя, о, Земя. Притегли здраво своите частици към себе си. Вътре във всяка частица се проектира светлина, която е вечен живот, светлина, която идва от великото Начало на Живота, еманациите на всеки живот и аз ви заявявам: „Аз съм!“

Сега виждам формата да дава знак. Заедно с нея са застанали и други форми и една от тях говори: „Кой е любимият и скъпият, който пристъпва от Отца, светлият космос? Тогава гласът наоколо заговаря шепнешком: „Това съм самият Аз, изразен във формата, за да имам властта, която само Аз мога да имам и Моята власт се проявява чрез самия Мен". Но това е Кришна, Христос и всичките събрани в едно.

Формата отново заговаря: „Аз съм и всеки от вас е това, което Аз съм". Гласът продължава. Погледни зад мен, гласът Божи говори чрез Мен. Аз съм Бог и ти си Бог. Всяка душа в своята примитивна чистота е Бог. Безмълвният пазач, седнал, слуша гласа, който говори чрез тази форма. Той казва: „Виждам, човек е Бог." Отново Христос Бог идва отвъд великия Космос.

Това не е чувство, нито увлечение, това е чисто, спокойно виждане на човек, изправил се като Бог в пълна власт и съвършенство. Това е съвършенство на цялото човечество, без изключение. Зад формата има чист кристал, ослепително бяла светлина, светлинни еманации - следователно човек е чиста бяла светлина. Чистата бяла светлина е Божият живот. Само чрез човека чистият лъч на Божия живот може да бъде излъчен или проявен. Като фиксираме нашия идеал чрез съзерцание, видението идва на живот, пристъпва, идва все по-близо и по-близо, докато нашето видение и самата форма се съединят и застанат като самите нас и станат едно с нас. Тогава ние ставаме „ОНЗИ". Така ние казваме на цялото човечество: „Аз самият представлявам Бога". Когато истинската майка разбере това по време на зачатие, това зачатие е непорочно. Тогава няма никакво прераждане. Това е зрелостта на жената и мъжа - истинската божественост на цялото човечество. Това е Аتما - приобщаване на душата у мъжа и жената.

Истинската женска власт съществува едновременно и в координация с образа. Единственият идеал за мъжа и жената. Заедно, те са Дарулати, гордостта на майчинството, идеалът на женствеността, много пъти предназначен да стои сам в перспектива, обаче заедно в целостта на космичния план. В женската истинска власт е да предлага своето тяло пред олтара на раждането, за да бъде използвано то за отглеждане и представяне на света на детето Христос. Това е истинската концепция за чистота и непорочност. Когато това е представено чрез чиста мисъл, думи и дела детето не е заченато в грях и родено в безчестие - то е чисто, свещено и свято, заченато от Бога, родено от Бога по образа и подобие на Христос Бог. Такова дете не е необходимо да премине през прераждане. Само чрез мисли за физическото детето е родено във физическото тяло и следователно, предразположено да приеме физичните мисли за грях и несъгласие с по-старите или родителите. Само това може да направи прераждането необходимо.

Когато жената приеме Христос в себе си, не само тя е Христос, но и детето е Христос и е като Исус. Тогава тя вижда Христос - Бог лице в лице. Когато жената, тази, която е съединила в едно мъжкото и женското, изпрати своя истински зов, нейното непорочно тяло е готово за непороченият акт - зачатие на детето Христос, за да бъде представено то на света. Това тяло е било приготвено и проектирано за жената много преди светът да добие форма".

Учителят Пуриджи спря да говори. Той ни покани да го придружим до голямата пещера, където много йоги седяха в Самадхи.

В тази пещера и в този храм живяхме девет дни. Много от йогите бяха живели тук с години и когато излязат от това уединение, те вършат чудесна работа сред своя народ.

Беше ни съобщено, че след свършване на събора една част от събраните ще се върнат в Индия по пътя за Лейк Сансрауер и Муктинат. След това от Муктинат ще можем да отидем до Дарджилинг много лесно и удобно.

Това беше добра новина, ние бяхме очаровани от възможността да пътуваме заедно с тези велики хора.

Минавахме от пещера на пещера при много от йогите и Саду и за наша изненада научихме, че много от тях пребивават тук и зиме и лете. Когато ги попитахме дали не се страхуват от снега, те ни отговориха, че в тази област не пада никакъв сняг и че тук няма нито бури, нито мъгли.

Времето сякаш отлетя на бързи крила и ние бяхме в навечерието на заминаването ни.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На сутринта преди нашето заминаване общността беше събудена в три часа от гласа на пеещия шела. Известяваше, че се е случило нещо необикновено, тъй като канеше всички да излязат навън.

Когато вече бяхме извън храма, светлината на Пора-тат-Сенга блестеше толкова ярко, че цялата околност беше окъпана в светлина. Шелът, застанал в един ъгъл на храма, се молеше безмълвно. Бихме могли да изброим стотици хора, застанали с вдигнати нагоре ръце.

Тишината беше нарушена от думите: „Привет, Привет, Привет, Учителят Пуриджи пее.“ Стотици гласове се присъединиха към него. Ехото засили ефекта, като че ли я изпълняваха много хиляди гласове. В утринната тишина всяка дума се чуваше ясно.

Думите, които Учителят произнесе бяха: „Може ли да има отделен Бог на Хинду, отделен Бог на монголите, отделен Бог на евреите и отделен Бог на християните? Има едно Универсално Начало, едно Ръководство, един Източник, Вечен, Божествен. Централната светлина на това Начало е наречена Бог. Бог трябва да обгръща всичко. Всички са Бог. Това означава, че Бог не е само на един, а на всичко.“

Когато казваме Бог, ние говорим на един и на всичко, за всички, във всичко, през всичко и на всичко. Ако индусът би преименувал своя Бог и кажеше, че няма никакъв друг, неговата мисъл ще бъде раздвоена. Ако монголецът именуваше своя Бог и кажеше, че няма друг, неговата мисъл щеше да бъде раздвоена. Ако християнинът именуваше своя Бог и кажеше, че няма друг, неговата мисъл би била раздвоена. Когато една къща е разцепена отвътре, тя може да падне. Разделянето означава несполука и смърт. Само единството издържа завинаги. Избери на какво ще служиш? Единството в Началото - Баща-Майка е вечен прогрес, чест, власт, АУМ, АУМ, АУМ“.

АУМ като че ли се понесе по целия свят. Дълго след това, в продължение на 10 минути, го чувахме как резонира като гонга на храма. По едно време ни се струваше, че самите скали пеят А-У-М. Когато ехото постепенно утихна, всички се събрахме в големия каменен амфитеатър под нас и се присъединихме към множеството.

Когато нашата група седна, Йоги Санти вдигна ръце над главата си и всички ние в унисон запяхме АУМ, както преди. Скалите отново като че ли започнаха да излъчват вибрации. Това трая докато привършихме закуската си.

Когато свършихме, за момент всички застанаха прави в пълно мълчание. Тогава шелът запя: „Ние ти казваме довиждане и оставяме тук нашата най-голяма благодарност, когато заминаваме далеч от твоето благосклонно присъствие. Ще можем ли отново да имаме честта да бъдем добре дошли тук?“

Ние се колебаем да тръгнем и знаем, че с копнеещи сърца и очи ще гледаме напред към нашето завръщане! Желаяем „Ти довиждане! Нека най-щедрите благословии за всичко, което е най-свято да се изсипят върху теб.“

Отговорът дойде веднага, един глас каза: „Любими същества, ние никога не се разделяме, макар че вие може би мислите, че пространството ни разделя. Това не е така -пространството няма силата да разделя, защото Бог и самите вие прониквате през всички пространства. Дори не е необходимо да си кажем довиждане, защото аз ви виждам по всяко време лице в лице. Вие няма да идвате, няма да си отивате, вие сте винаги тук. Няма никакво време, никакво тръгване, никакво отдалечаване. Настоящото е тук и бъдещето също. Къде другаде можем да бъдем, освен да бъдем всички заедно в Бога? Следователно не си отивате, а идвате тук и винаги ще бъдете тук“.

Когато до нас долетяха последните думи, ние вече бяхме стъпили на пътеката. Докато стъпките ни носеха напред и ни отдалечаваха, ние все още бяхме тук. Нямахме никаква раздяла, не чувствахме, че действително напускаме това свято място.

През целия ден шелът се смееше и пееше. Неговият глас и песен издигаха телата ни както и по-рано над бездни и пропасти.

Същият следобед в 2 часа отново бяхме в Маха Муни. Вместо да спрем за нощувка, ние продължихме и пътувахме в продължение на 16 часа, като през този ден изминахме над 70 мили, без да почувстваме умора. Така стигнахме до Сансравар. Тук бяхме отведени до много хубав храм, близо до красиво езеро, където останахме два дни, преди да тръгнем през трансхималайския проход. Това място-беше истински рай. Езерото беше като диамант сред великолепия планински пейзаж. По дърветата пееха пойни птици.

Тук беше местожителството на повечето от членовете на групата ни. Ние трябваше да продължим до Муктинат с Йоги Санти и веселия шела, който придружаваше нашата група. Често бяхме слушали за мъчнотиите при преминаването на този проход, но макар да вървахме много дни, срещнахме съвсем малко трудности и стигнахме в Муктинат в определеното време. Тук отново бяхме поздравени от Емил и няколко от нашите приятели.

Никакви думи не могат да опишат радостта и удоволствието, което изпитахме при тази среща. Идвахме отдалеч и бяхме посрещнати най-любезно и гостоприемно. Изпитахме чувството, че отново се завръщаме у дома.

По време на разказите ни за някои от нашите преживявания, Емил каза: „Сега вече сигурно ви е ясно, защо тибетците, които живеят на височина от 21 000 стъпки над морското равнище, са съвсем спокойни с тежките товари, които носят върху собствения си гръб. Сега вече знаете, как се катерят по Монт Еверест, за което претендират, че умеят да правят. Те достигат до шлема на Бога на планините, както те наричат върха. Те преодоляват или се изкачват до Бога на планините точно така, както се изкачват и преодоляват бога на всеки товар. С други думи, те пускат товара - тогава той вече не съществува. Вие не можете да сложите товар върху раменете си, още по-малко върху формата на истинския Богочовек. Сега може би ще видите истината в думите, които Исус изрече: "Елате при Мен, всички които сте уморени и

обременени и аз ще ви дам почивка." Истинските думи са: „Азът ви дава почивка". Когато почивате в Азът, сменявате Бога на бремето с Бога, който е почивка и мир. Вие се издигате над Бога на бремето до Отца на почивката. По този начин вие не носите никакво бреме. Богът-Отец е човешката сила да мисли справедливо при всяко състояние.

Човек, който е като червей в калта, не е осъзнал Бога. Съзнанието на такъв човек е като на червей.

Ако се премервате в една цел и искате да я улучите, трябва да устремите цялата си мисъл в центъра ѝ. Тогава, с фокусиране на цялата си воля, не трябва да виждате нищо друго освен целта. Когато сте улучили белега, вие сте породили или постигнали Бога в една определена степен.

Бог е вашият божествен идеал, централната точка към която се насочва всяка мисъл и действие. Това е начинът, по който можете да породите божествения духовен човек Христос-Бог, думата, която изгражда плътта. Плътта е Бог, тъй като Бог обгръща плътта. Направете субективното обективно, станете с готовност съратници на Бога-Начало. Дайте на обективното божествения духовен живот, изразен чрез Бога във вас и Бог ще види всичко. Никой никога не може да извърши каквото и да е, без цялата му воля да бъде насочена, без да е държал своя обектив (Бога) срещу чистото огледало на своята мисловна сила. Тя действа от само себе си като Бог, като изисква вниманието да бъде изцяло насочено към нейния обект (Бога), за да може Той да се *прояви* веднага. Така Бог е добил образ, готова е отливката или матрицата, направена от вашето желание и тази матрица бива напълнена догоре. Ако това не беше абсолютен факт, не бихте могли дори да оформите мисълта за вашето желание. Когато желанието ви е било представено по този начин, то е божествено. Ако обявите вашата божественост, вашите желания възникват по божествен ред. Това е напълно по вашите сили, когато желанието би се появило. Вие сте винаги този, който заповядва. Имате абсолютната сила да говорите властно. Към всички други неща заповедта ви е: „пълно мълчание". Сега вече определено и с убеждение можете да кажете: „Няма по-велика сила от Христос, който е вътре в мен." Аз сега ви изпращам дареното ми от Христа слово. То изпълнява всичко незабавно. Аз славословя, благославям и давам изобилие, хармония и съвършенство. Вие първо изговаряте думата Бог, която изразява вашето истинско желание. Никога не се връщайте отново на въпроса (това действие поражда съмнение), а вървете напред. Когато сте постигнали желанието, се отдръпнете. Вие изпратихте вашето Христово слово, вие сте дали заповедта. Делото е напълно завършено, то е в божествен ред.

Благодаря, Господи, за живота и Светлината - изобилна, ярка и свободна, за съвършенството, безграничността, богатството и силата, за неограничената свобода. Запомнете, че ако две същества обединят своите духовни сили, те могат да покорят света, макар че двете поотделно не биха могли да направят нищо. Тези двама са Бог и вие съединени в една цел. Ако и други хора се присъединят към вас със същата цел и искреност, вашата сила ще нарасне с квадрата на броя на хората. Така всяка личност встъпва в единство с Бога и съюзена с вас става сила, която нараства четирикратно.

Ако двама от вас се съюзят с Бога, като всеки един докосва нещото, което желаят и двамата, то нещото е вече създадено за тях от Отца. Моят Бог ства и техен Бог и ние сме заедно. Заедно с Бога човек побеждава това, което не е богоугодно.

Затворете се в себе си (във вашия собствен Бог), затворете вратата за каквото

и да било, затворете външните си очи и гледайте само своя истински вътрешен Бог.

Така мълчаливо вие се поставяте в едно духовно възприемчиво положение. Богът-Начало е началната точка. Аз съм едно с Универсалната Животворна Енергия. Сега тази енергия прелива през мен. Аз я познавам, аз я чувствам, аз благодаря на Бога-Моят Отец, че имам способността да постигна всичко.

Когато се молите на Бога в директен контакт на Аза с цялата Универсална Животворна Енергия, вие имате достъп до тази енергия в неограничени размери. Бог е име, което давате на всемъдрия интелигентен Дух и този дух се намира както вътре, така и вън от всяко човешко същество. За вас е необходимо да позволите на Бога чрез вас да получи външен израз. Следователно не е необходимо да търсите знания и помощ от външни източници, когато знаете, че източникът на всички знания, духът на всички знания, осъзнатата истина е скрита вътре в самите вас. Защо търсите знания отвън, когато Бог-универсалният Дух е вътре във вас? Чрез това разбиране вие се позовавате на този принцип - когато извършвате нещо да знаете, че Бог вътре във вас е най-великият от Учителите.

Вие разбрахте, че всяка сила, която притежавате е най-напред привлечена към вас, след това генерирана вътре във вашето тяло и изпратена да върши каквото вие ще ѝ наредите. Това е Бог, който е манира чрез вас. Когато позволите на Бог да застане вътре във вас, вие се свързвате с Него, тъй като Бог прониква във всички състояния. Чрез поклонение на Бога във вас и виждайки Бога излязъл от вас, вие ставате обожаваният Бог, Божеството на целия човешки род. Ако някои се кланят на външни богове, това означава пораждаване на идолопоклонство. Да се покланяш на Бога отвътре и да виждаш Бога пристъпил отвътре навън към целия свят, това означава да породис и да бъдеш в съзнателен контакт с еманациите на Бога-Живот и Всеобхватната Светлина.

Не може да има Божественост извън тялото ви, в нищо, което не е част от тялото ви, тъй като всичко е вибрации или е манирана енергия. Тези вибрации се изливат през тялото ви, както и около него и вибрациите на Божественото включват всеки атом на тялото ви, както и цялата маса на Вселената. Така навсякъде вие излъчвате Бога преди всичко, вътре във всичко, обхващащо всичко, разлистващо всичко. В цялото пространство няма нито един атом, който да не е е манирал енергия на светлина и живот, които са се изливали през него."

Като завърши това слово, Емил ни определи среща в Хардвар и ни пожела лека нощ.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато приближихме Хардвар, на около един ден път от града, спряхме в къщата на един американец - Уелдън. Той ни посрещна сърдечно и настояваше да останем у него няколко дни.

Уелдън, добре познат писател, който от много години живееше в Индия, гледаше със симпатия, любов и голям интерес на нашата работа. Много пъти той искаше да се присъедини към нашата група, но обстоятелствата се стичаха така, че нямахме възможност да го включим. Когато на другия ден седнахме в градината и му разказахме нашите преживелици, Уелдън веднага забеляза, че лично той никога не е приемал за автентична историята за живота на човека наричан Исус от Назарет. Той беше изучил много полезни записи и то много грижливо, но всички те били много

неясни и не го довели до търсеното заключение. Обезкуражен, тъй като имало твърде сериозни съмнения в ума му, той решил, че такава личност въобще не е съществувала. Нашият ръководител го попита дали е заставал лице с лице с този човек и дали би го познал, ако го срещне?

Уелдън отговори: „Вие засегнахте предмета, който винаги е бил най-големият и мотивиран идеал на целия ми живот. Не можете да си представите всепоглъщащия интерес, който съм имал и който ме е подтиквал напред, за да открия някакъв признак, частица истина за съществуването на този човек в телесна форма на нашата Земя. С всяка измината година съмненията ми растяха и укрепваха, докато се отчаях, че ще намеря следи, които ще възвърнат вярата ми. Обаче, някъде дълбоко в мен имаше нещо, което не можех да определя - неясна мисъл или лъч надежда, че някога, някъде ще се срещнем с този човек лице в лице. Без внушение от какъвто и да било източник, бих Го познал. Инстинктивно тази идея изпъкна пред мен и аз ви казах - никога преди това не бях казвал това - аз зная, че бих Го познал. Това е най-искреното чувство, което някога съм изпитвал и вие ще ме извините, че го повтарям, но още веднъж казвам: Зная, че бих Го познал“.

Тази вечер, когато се готвеше да се оттегли, ръководителят ни дойде при нас и каза: „Всички чухте разговора преди обяд относно човека Исус. Вие почувствахте искреността на нашия приятел. Да го поканим ли да дойде с нас? Не знаем, нито имаме начин да определим дали човекът, познат като Исус от Назарет, ще бъде на наше разположение. Не можем да контролираме неговите движения, фактически знаем само, че той е бил там. Ако поканим Уелдън да дойде, а човекът Исус не е там, това няма ли да го доведе до още по-голямо разочарование и да не послужи за добро? Изглежда Уелдън желаше да дойде с нас, но тъй като никой от нас не знаеше дали Исус ще бъде там, не беше направен никакъв намек от никого от нас. Аз изказах мисълта, че сега времето е благоприятно. Всички се съгласиха с мен.

На следващата сутрин ръководителят ни покани Уелдън да ни придружи. Лицето му засия в очакване, но след миг размишление каза, че имал ангажимент за следващата сряда и е длъжен да се върне на този ден. Тъй като беше четвъртък, ако тръгнеше с нас щеше да има на разположение шест дни. Ръководителят ни отбеляза, че времето е достатъчно. И така решихме да тръгнем още същия ден след обяда. Всичко премина добре и ние стигнахме до нашето предназначение на втория ден, преди обяд.

Когато наближихме мястото, забелязахме група от 12 души, седнали в градината на вилата, която щеше да ни бъде подслон. Когато пристигнахме, всички станаха и собственикът излезе напред да ни поздрави. Едва тогава съзряхме в същата група Исус. Преди още някой да бе произнесъл дума или да направи някакво внушение, Уелдън се отдели от нас, разтвори двете си ръце и с радостно възклицание се втурна напред. Той стисна ръцете на Исуса в своите, казвайки му: „О, аз Ви познавам, познавам Ви; това е най-Божествения момент в целия ми живот“.

Когато видяхме случилото се, ни обзе нещо сродно с Божествена радост. Пристъпихме напред, поздравихме се и запознахме Уелдън с останалите от групата.

След обяда седнахме в градината. Уелдън каза на Исус: „Ще ни поговорите ли? Цял живот съм чакал този момент?“ Настъпи тишина, тогава Исус отговори: „В безмълвието на този час бих искал да знаете, че Отец, за Когото говоря и Който живее в Мен, е Същият онзи любещ Баща, Който живее във всички и на Когото всеки може да говори така интимно, както Аз правя това.

Полъх на чудна слава засегна струните, които вибрират с един живот, който е чист и божествен. Той е толкова чист, че очакващото безмълвие замира и внимателно слуша. Пръстите на Великия Всезнаещ вътре във вас, докосват нежно ръката ви и гласът, както винаги ви говори за голямата Бащинска любов. Вашият глас ви говори: „Аз зная - вие сте с Мен и заедно вие и Аз сме Бог. Сега пристъпва Христос-Бог. Не желаете ли да заличите всички ограничения и да се изправите заедно с мен в Духа? По-велики мисли от тия, които аз ви дадох не са били изказвани. Няма значение това, което някои говорят, че не е било и не се е случвало. Вие, всеки един от вас, сте провъзгласили Божествения Учител, побеждаващ в пълно владение, както видяхте Мен да побеждавам. Времето е тук - реализираната чиста мисъл, която изпращате до Божествения Учител, доведе до осъществяване във вашето собствено тяло и душата пбе цялостното управление. С мен вие достигате най-висшата Божественост.

Ние издигаме нашите тела нагоре, докато техните светещи радиации се превърнат в пламък от чиста бяла светлина и заедно се връщаме към Отца, от когото произлиза всичко.

Бог, нашият Отец, е чиста, светла еманация и от тази вибрираща светлина произлиза всичко, в нея всичко застава ведно с Бога. В тази вибрираща еманация от светлина цялото материално съзнание е заличено и ние виждаме творения да се проектират и раждат във форма от безформеното, всеки момент всички неща се изменят. В първичния космос, течната или Бог-субстанция, всички неща съществуват. Поради това вибрациите са толкова висши, че не можем да ги почувстваме, освен ако човек се слее с Духа, както ние правим и издигне вибрациите на тялото си до духовните вибрации.

Сега ние можем да видим създанието, което постоянно е в ход, защото се причинява от радиациите на космическата светлина-вибрации, породени във Великия Космос. Тези радиации са Великия Универсален живот или светлинната енергия, която съдържа всичко и е наречена Баща на радиациите или вибрациите, защото нейните радиации са в състояние да разпръснат всяка друга радиация или вибрация. Всъщност те само ги изместват настрана, за да могат други форми да заемат тяхното място.

Когато тялото ни вибрира в съзвучие с вибрациите на Духа, ние сме светлинни вибрации, най-великите от всички, Бог-Отец на всяка вибрация.

Скоро ще бъде доказано, че тези Космически лъчи предизвикват такива ужасни бомбардировки, че стават разрушителни за т. нар. материя. Тези лъчи са от източника на всяка енергия, Бащата на всички елементи, източника, от който идват елементите. Но това не е разрушение, това е превръщане на материята в духовна форма.

Скоро ще се разбере, че тези космически лъчи имат толкова голяма проникваща сила, че проникват във всички вещества, като разбиват сърцевината или ядрото на т. нар. атом и го преобразуват в атом на друга субстанция. Следователно, пораждат се други елементи от повиеш порядък. По този начин се осъществява напредъкът към една по-висша еманация на чиста светлина или самия живот.

Тези радиации, които имат грамадна проникваща сила, лесно се разграничават от всички други, които идват от земната или слънчевата система (галактика) и имат пълен контрол върху всички тези радиации или вибрации. Скоро ще бъде признато, че те идват от един Универсален източник, който е невидим и че Земята е непрекъснато предмет на страшни бомбардировки от страна на тези лъчи, които са толкова силни, че променят или превръщат атома на един елемент във вечни частици на друг елемент. Също ще бъде доказано, че когато този космически лъч удари

ядрото на един атом, той го разрушава. Разделя атома на по-дребни частици и го преобразува в друга субстанция, причинявайки по този начин превръщане на един по-нисш в по-висш елемент. Така радиациите не разрушават материята. Те само превръщат по-нисшите в по-висши елементи, материалното в духовно.

Този по-висш елемент е такъв, какъвто човек го иска. Той е по-висш, защото човек го именува и използва за по-висши цели. Когато човек премине към духовни вибрации, може напълно да определи и регулира тези лъчи и техния начин на действие.

Така за човек, застанал в духовни вибрации, превръщането около него продължава през цялото време. Превръщането е създаване, но в по-висш смисъл. По този начин всичко е създадено там, където е. Създаването никога не престава, то е непрекъснато и безкрайно.

Еманациите на космическите радиации са съставени от светлина и се състоят от т. нар. светлинни куршуми, които извират от космоса. Тази по-голяма Вселена е наоколо като включва и обхваща всички по-малки вселени така, че слънцата попиват енергията и я довеждат до своето централно слънце. От своя страна то концентрира, консервира и отново изпраща цялата енергия, разпиляна от системите. Централното слънце е пълно с вибрационна пулсираща енергия. Тя силно кондензира и светлинните куршуми започват да се изстрелват навън със страшна сила. Когато се сблъскат с ядрото на друг атом те го разбиват, но не го унищожават. Неговите частици се превръщат в частици на други елементи, които най-после се асимилират от елемента, към който те принадлежат. Тогава този нов елемент идва на живот.

Животът е енергия, която се е освободила от т. нар. „бомбардиране“, причинено от светлинните куршуми. Тази част, която е абсорбирана от освободените частици, извиква на живот частица или цял елемент. Когато частицата-енергия е освободена, но не е абсорбирана като живот, тя се връща или се привлича назад в Космоса, откъдето е дошла. Тя отново се концентрира и кондензира до такава степен, че да може отново да бъде изстреляна, за да се сблъска и разбие други атоми, следователно да образува частици, които да създадат атоми на друг елемент.

По този начин създаването е непрекъснато, едно постоянно разширение и концентриране, и след това, чрез намалени вибрации, отново кондензиране във форми.

Тази интелигентна еманацираща Енергия е Бог, който контролира Вселената около нас, както и Вселената на нашите тела, които са духовни, а не материални.

Това преобразуване не означава разрушение. Интелигентността го направлява така, че само малка част от тези изстреляни куршуми удрят ядрата на други атоми в дадена пропорция и в пълно съответствие със закона, тъй че никое проявление не е неуравновесено.

Човекът като същество с върховна интелигентност може по един установен начин да приближи този удар така, че неговите искания да бъдат изпълнени веднага. По такъв начин, той ускорява бавния процес на природата. Човек не се намесва в работата на природата, той работи заедно с нея на по-високо ниво на вибрации, отколкото тези, на които работи природата, т. е. в по-висш порядък на разбиране. „Вдигни очите си и погледни над полята, защото те вече са готови за жетва“ (Йоан 47:35). Всичко е вибрация и отговаря на равнището или полето, в което действат вибрациите. Равнищата или полетата, за които става дума, нямат никаква връзка с концентричните обвивки или черупки, които заобикалят Земята. Тези концентрични

пластове или черупки са йонизационни пръстени, които обкръжават Земята и отразяват обратно вибрациите, породени от нея, но не затрудняват и не спират космичните светлинни лъчи. Чрез тях именно става това превръщане или създаване, което се извършва непрекъснато. Даже нашите тела биват трансформирани от по-нисше в по-висше състояние и ние ставаме съзнателни ръководители на тази промяна чрез настройка на мислите, и следователно на тялото на по-високо вибрационно ниво. Така ние ставаме едно с тези по-висши вибрации.

Вие сте господари, вие управлявате всички тези състояния. Сега вече знаете, че славата и съзнанието на Божественото творение са далеч над всяка материална мисъл.

Първата стъпка е пълен и цялостен контрол на всички външни действия на мисълта, ума и тялото, като мисълта винаги е насочена нагоре, така вие култивирате навика за съвършенство, навика на Бога, навика на Христа-Бога. Вършете това, където и да сте, във всяко време, то идва към вас по време на работа или в часове за почивка. Вижте това съвършено присъствие вътре във вас. Изградете си навика да виждате това съвършено присъствие като ваше реално „Аз“, като присъствие на Христос-Бог. Тогава идете малко по-напред, вижте една Божествена бяла ослепителна Светлина, чиста и брилянтна, излъчваща се от самия център на вашето същество. Вижте блясъка, който се излъчва с брилянтност и слава, които се еманират от всяка клетка, фибра, тъкан, мускул и орган на цялото ви тяло. Сега вижте истинския Христос-Бог, как пристъпва напред триумфиращ, чист, съвършен и вечен. Не Христос в Мен, а вашият истински собствен Христос-Бог, единственият роден от Отца-Бога, единственият Син на Бога, триумфиращата и покоряваща всичко Божественост. Пристъпете напред и поискайте това като свое божествено право и то ще бъде ваше.

Винаги, когато казвате „Боже“, знайте със сигурност, че сте представител на Бога и ще направите много по-голяма услуга на света като постъпите така, отколкото ако Ме представяте като Христос-Бог. Далеч по-велико и по-благородно е да виждате себе си като Христос-Бог, вие самите да представлявате Бога пред света и да гледате на Него, като на самия себе си.

Вие се обръщате към Мен и Ме молите да ходатайствам за вас. Чудно ми е, че Ме представяте на света като Христос-Бог и ми признавате Божествени качества, а едновременно правите идол или икона от Мен и се кланяте на този идол. В момента, когато правите идол от Мен и му се молите, вие развърщавате и Мен, и самите себе си. Добре ще бъде да видите идеала, който Аз или който ѝ да било друг представляваме и тогава да направите този идеал ваш собствен. Така човек може да завладее света. Не сте ли виждали велики неща да бъдат извършени от този, който е пристъпил напред в единство с нас и с Бога?

Ако култивирате това с любов, благоговение, обожание и преданост, то ще ви стане навик и скоро ще стане част от вас, ваш всекидневен живот и съществуване. За кратко време вие породихте Божественото. Вие още веднъж сте Божествения Христос, първородният син на Бога. Вие сте едно с Първичния Дух, Енергията, наистина почувствана, видяна и поддържана от тази Велика Светлина - приемоте, декларирайте и с положителност знайте, че тя е ваша и скоро вашето тяло действително ще започне да излъчва тази светлина.

По всяко време и във всяко състояние е съществувала тази върховна светлина, тя е навсякъде. Тази светлина е живот!

Когато нещо е изложено ясно, това означава, че сме се просветлили относно

това нещо. Светлината осветява ярко нашето съзнателно разбиране. Скоро светлината на живота ще просветне пред вашите будни очи, както тя е просветила всички велики същества. Много от тези велики същества са били рисувани на портрет, застанали сред пламъци от светлина. Въпреки че не можете да видите тази светлина, тя е реална и е живот, който се излъчва от вашето тяло".

Тук Уелдън попита, дали може да разкаже нещо за библейските учения и Исус даде съгласието си с готовност. Всички станахме и се разходихме заедно в градината. Уелдън възкликна: „Точно си мисля, че вие всички тук сте били в контакт с тези хора и аз съм живял в съседство с тях, а никога не съм ги познавал. Този ден за мен наистина е едно откритие. Пред мен се откри един нов свят, една нова светлина, един нов живот."

Напомнихме му, че ако държи да се яви на определената среща, е необходимо да отпътува следващия понеделник и ако желае двама от групата ни, които също ще пътуват до Дарджилинг, могат да го придружат.

„Да отпътувам? - възкликна той - Аз вече изпратих пратеник, който ще потърси друго лице, което да поеме моя ангажимент. Аз оставам тук. Вие сякаш се опитвате да ме отпратите?"

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

След интересния ден се разходихме из околността посетихме много забележителни места. Завърнахме се във вилата в осем часа и намерихме нашите приятели събрани в градината.

След кратък разговор на общи теми Исус заговори, като каза, че е забелязал колко много Уелдън е объркан. Той продължи: „Аз ще ви кажа точно това, което желая вие самите да си кажете. Ако това, което ви разкажа, вие сметнете за истина или го направите част от самите вас, тогава няма да се нуждаете от нищо друго. Това изложение по никакъв начин не бива да се използва като формула. Учениците могат да го употребяват, за да доведат мислите си в съзвучие с Божественото Начало или както мнозина казват: „Да тренират своите мисли, за да се съсредоточат в една точка." Ние употребяваме думата Бог толкова често, колкото е възможно и я повтаряме много пъти.

Добре познато твърдение е, че колкото по-често произнасяте или употребявате думата Бог, признавайки я като най-висш принцип, обитаващ отвътре и изливащ се чрез вас, толкова по-голяма полза ще извлечете от нея. Позволете ми да повтора - нашата мисъл е, че не трябва да казвате Бог и да употребявате това име много често и без нужда.

Гледайте на Бога като на Творческо Начало, което се излива чрез вас, концентрирайте и енергетизирайте това Начало и го изпратете навън с едно по-динамично въздействие. Поради факта, че Творческото Начало изтича през вас постоянно и винаги е около вас, вие сте в състояние да му дадете по-голям тласък, като го изпратите навън с цялата сила на вашето същество. Така можете да го изтласкате много далеч. Човешкото тяло е средство, чрез което тази сила се трансформира, дава ѝ се допълнителен тласък, за да извърши по-добра работа и да бъде излъчена в по-висша форма.

Така към този принцип бива прибавена далеч по-голяма сила и чрез факта, че тези, които увеличават нейните излъчвания и ги изпращат навън, са милиони. Въпреки това, един човек встъпил в пълно владение на това начало, може да покори света. Така става ясно, че милиони хора могат да извършат това.

Мнозина от вас употребяват това име и знаят, че то означава Божественото Начало, установено от вас, вътре в самите вас по-висшите, по-ценните вибрации на вашето тяло. Тези вибрации идват в съотношение и отговарят на Божествените вибрации, породени при произнасянето на думата Бог с ясно съзнание за съдържанието ѝ. Ако само веднъж бихте произнесли със смисъл думата Бог, тялото Ви никога повече не би се върнало на същото вибрационно ниво, на което е било в момента преди да употребите тази дума. С тази мисъл в ума си, направете тези изречения наистина ваши, кажете ги на вашия собствен език, ако така искате. Те произлизат от вас, а не от външен източник. Опитайте само един път и вижте какво ще постигнете с този опит. Запомнете, че всеки път, когато помислите за Бога, вие сте Божествения план на Бога. Това не са мои думи, това са ваши думи, които идват от самия Христос-Бог. Помнете, че човекът Исус стана Христос, когато изяви светлината, която е чистата Божия светлина.

Бог Моят Отец, Божественото Начало, което се излива чрез мен, е всичко и всичко, което е Бог, съм Аз. Аз съм Христос Бог-Богочовекът.

Всичко, което е Бог, моят Отец, е дадено на Бога-Човек, за да го използва. Така на Аза е дадено правото да използва всяка субстанция, фактически Бог, Моят Отец, отдава всички субстанции, като ги излъчва в неограничени количества към Бога-Човек.

Богът-Начало е мой Отец, Аз съм Христос-Бог, двамата сме в едно цялостно и пълно единство. Всичко, което Бог има е Христос-Бог.

Нека разгледаме защо думата Бог има такава голяма сила? Това е заради вибрациите, които се освобождават при произнасянето ѝ - те са с много голяма честота и са кос-мични - най-висшето вибрационно състояние. Полето им включва всичко, прониква във всичко, то е всичко, което съществува и управлява цялата материя. Тези вибрации са управляващият елемент на цялата енергия и носителят на светлината и живота.

Управляващата интелигентност, която стои зад това излъчване е онова, което наричаме Бог. Именно чрез това излъчване интелигентността прониква във всяко нещо. От това радиационно поле еманират светлината и животът. Когато човек ги приеме, той ги свързва в едно в своето тяло и те са в единство. Неговото тяло веднага отговаря на светлинната вибрация и той самият става Божествена вибрация. Неговото тяло излъчва светлина. Така някой, който е осъзнал себе си като Бог, често е невидим за друг, който действа в по-ниско вибрационно поле. Това е причината, поради която думата Бог е толкова могъща.

Благодарение на тази подкрепяща дума Бог, вашата библия има такова влияние и толкова дълъг живот. Помислете си само колко пъти тази дума е написана и следователно, изговаряна в тази голяма книга.

Думата Бог пренася своите вибрации до самата душа на всеки, който изговаря, слуша или вижда тази дума и когато душата отговаря на тези вибрации, книгата от която произлизат те, бива въздигната, както душата е въздигната от вибрациите. По този начин на книгата са дадени живот, сила и безсмъртие. Всъщност, думата Бог е извършила това. Тази книга е Божието слово в духовния, а не в литературния смисъл.

Мнозина разглеждат Библията в литературен аспект, вместо да насочат вниманието си към нейната истинска духовна стойност. Този недостиг на съзнание няма голямо значение. Когато духовните вибрации са оставени настрана, те вървят напред чрез действието на мисълта. Когато някой помисли или каже Бог, образуваните вибрации компенсират с излишък липсата на разбиране.

Именно дълговечността на Библията създава най-големи трудности на тези, които я критикуват и осмиват. Атеистът винаги се проваля напълно, когато иска да обясни, защо думата Бог превъзхожда и има пълно надмощие над думата зло.

Известно време повтаряйте мислено думата Бог и тогава се опитайте да предизвикате в тялото си вибрации с думата зло. Ако още не сте опитвали това, знайте, че когато го направите, то ще бъде за вас едно откровение. Много учени заявяват, че хипотезите, които приемат съществуването на Бога (теистичните хипотези) са невъзможни. Не им обръщайте внимание, защото нещата, за които са се произнесли, че са невъзможни вчера, днес са реалност.

Не разбирате ли, че е крайно време да влезете във вашата къща, да я приведете в ред и излезли навън, да разберете какво ще направи за вас думата Бог? Помислете внимателно, опитайте за момент и вижте дали то няма да стане причина да изоставите всички спорове и различия.

С цялата си душа изречете думата Бог и ще почувствате разведряването, което ви причинява по-доброто и справедливо отношение към ближните ви. Поставете пред вас Бога и омразата от вековете ще бъде разпръсната като тютюнев дим.

На това интелектът може да се намръщи. Не му обръщайте внимание, той от дълго време се заблуждава. Пристъпвайте с думата Бог, която да господства вътре във вас и никаква дума на спор или смущение няма да ви засегне.

Когато осъзнаете с положителност, че Бог или върховната вибрация съществува, и че Той е Всяка Сила, вие ще можете да извършвате Всички Неща. С нея ще можете да се пренасяте от едно място на друго. Ако се намирате някъде и ви е необходимо да отидете някъде другаде, спомнете си, че самите вие сте това, което ви държи на едно място, а не Бог. Вие използвате Божията сила в ограничен вид, ако оставате там, където сте. Нека позволим на Аза да заличи ограниченията и изнесе напред заповедта, че сте Христос-Бог, едно с Божествената вибрация и сила. В този момент ще ви стане ясно, че сте Божествена Вибрация-вие ще бъдете там, където сте пожелали да бъдете.

Не можете да постигнете каквото и да е, ако мислите пряко за него. Трябва да знаете, че само любовта и обожанието към източника или Началото са ви достатъчни, за да го извършите.

Вярата сочи пътя чрез мисълта, обаче получава актуалната команда от Христос - Бог, от вибрацията, която сте самите вие.

В момента, когато позволите на тази вибрация да поеме командата, вие се изправяте и я изпълнявате. Знанието чрез любов и обожание осъществява изпълнението. Това, че не знаете за тази вибрация, не трябва да бъде причина да отхвърлите факта за нейното съществуване.

Когато изразявате една вибрация и сте в унисон с нейното вибрационно поле, ставате невидим за неща, които съществуват в едно по-нисше вибрационно поле. Така, ако тялото ви вибрира със скоростта на светлината, ще бъдете невидим за тези, които не могат да виждат светлината. Светлината е живот. И така, ако живеете напълно във вибрациите на светлината, вашето тяло ще бъде чист живот. И

Светлината и Животът са Бог. Така всичко, което живее с Божествените вибрации, е Бог.

Слънцето няма да бъде повече твоя светлина през деня, нито луната ще ти дава своя блясък през нощта, обаче, Господ ще бъде в теб - една вечна светлина, твой Бог, славата твоя. Господ-Христос Бог няма нужда от светлина, вибрациите на неговото тяло са в унисон с Божествените. Неговото тяло е светлина, по-чиста от тази на обедното слънце. Господ-Бог изразява чистия живот (светлината) чрез Исус или човека, станал Христос на земята. Всеки човек става Христос, когато Господ или Божия закон е разбран и е живян на дело. Исус казва: „Аз съм светлината на света. Този, който ме последва, няма да върви в тъмнина, а ще получи светлината на живота“.

Тогава фарисеите Му казали: „Ти свидетелствуваш сам за себе си и затова твоето свидетелство не е истинско“. Исус им отговорил: „Макар Аз Сам да свидетелствувам за Себе Си, свидетелството ми е истинско, защото зная от къде съм дошъл и къде отивам, а вие не можете да кажете откъде съм дошъл и накъде отивам. Вие съдите плътта, а Аз не съдя никого. Но дори и да започна да съдя, Моят съд ще бъде справедлив, защото Аз не съм сам, а с Отец, който ме е пратил. В закона ви също е написано, че свидетелството на двама души е истинско. Аз съм единият, който свидетелствува за Себе Си и Отец, който ме е пратил, свидетелствува за Мен.“

Тогава те го попитаха: „Къде е твоя Отец?“ Исус отговорил: „Вие не познавате нито Мен, нито Моя Отец. Ако познавахте Мен, щяхте да познавате и моя Отец (Йоан, 8:12-19).“

Как можете да вървите в тъмнина, когато вървите ръка за ръка с Бога? Ако позволите Бог да тържествува, вашата работа и постиженията ви ще бъдат вечни. Когато сте с такива вибрации и дотогава, докато живеете наистина в тази светлина, никога не ще загинете и не ще се промените - тези вибрации остават завинаги.

Мнозина са живели благороден живот и са извършвали благородни дела, и всичко са постигали чрез Божествените вибрации. Така те са имали силата да създават, като понижават тези вибрации и заставят течната субстанция да се консолидира във форми.

Тази течна субстанция съдържа всички елементи. Учените ще открият, че всички елементи могат да бъдат приведени в течно или газообразно състояние. В него всяка субстанция вибрира и радира при същата честота на вибрации. Така чрез понижаване на тяхната честота до степен, при която частиците на елемента ще се сраснат или ще се съберат заедно, можете да произведете всеки елемент по ваше желание. Тук космичните радиации играят много важна роля. Тук става преобразуването.

Много велики души са живели и тяхната работа е отминала незабележимо заедно с тях, защото не са имали съзнание за силата, която ги е поддържала. Те, както и много други, са били неосъзнати в своята работа и затова са били забравени. Ако те бяха припознали тази сила и чрез определена мисъл и действие бяха консолидирали своите дела, техните постижения биха застанали като планина, която не би могла да бъде забравена, както например са застанали като планина на постиженията великите Египетски пирамиди.

Не е ли много по-велико да живееш Христов живот? Не е ли по-ценно да направиш от него свой идеал? Не е ли това пълно заличаване на дребните неща в живота? Не виждате ли постиженията на тези, които са се осмелили да пристъпят и да

живеят Христовия живот?

Когато постигнете това, вие заставате върху планината на преображението.

Човешкият закон и професия изчезват и остава само тържествуващият Христос, но той не е самотен. Вие можете да направите това, всички могат да го направят, ако пожелаят.

Сега вече знаете, че вие и Отец сте едно. Това е свидетелството на двама, застанали заедно, като един закон и това свидетелство е истинско. Така ако съдите, присъдата ви е истинска. Ако носите спомен за това начало, той е истински. Ако знаете вашия произход от Отца, никога не ще се разминете, вие винаги ще познаете Отца. Ако хората познаваха този, който е мой Отец, те биха познавали и Мен, защото нашите вибрации щяха да бъдат в свършен акорд.

Исус, като поучаваше в храма, казваше: „Вие Ме познавате и знаете откъде Съм. Аз не съм дошъл от свое име. Този, Който Ме е пратил е истинският, но вие не Го познавате. Аз Го познавам, защото Съм от Него и Той Ме е изпратил.“

Тогава те го потърсиха, за да го вземат, но нито един човек не тури ръка върху Него, защото Неговият час още не беше дошъл. И мнозинството от народа повярва в Него и казваше: „Когато Христос дойде, ще направи ли чудеса, по-големи от тези, които този човек прави?“

Тогава Исус им каза: „Още малко ще Съм с вас и тогава ще отида при Тогова, Който Ме е пратил. Вие ще Ме търсите и не ще ме намерите, а там, където ще бъде, никой не може да Ме намери“. (Йоан, 7:28-34).

Вие знаете, че духовното и материалното са слети в едно в Христа. Духът знае, Аз не дойдох от себе си, Аз съм изпратен от Отца. Храмът (тялото) трябва да стане един чист проводник, чрез който Христос да се изявява. Когато Христос възкръсне в индивида, тогава Той ще направи по-големи чудеса от тези, които Аз направих. Ако търсите, ще намерите Христос в Мен, Христос в самите вас, братя мои - у всеки един и във всички.

Вашият час ще дойде, когато Христос се появи във всеки един от вас като индивид, тогава ще бъдете издигнати в Христовото Съзнание и ще прославите Отца, както Аз Го прославих.

Писано е (Матей 27:46), че Моите последни думи върху кръста били: „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?“ Това е предадено погрешно. Думите всъщност бяха: „Боже мой, ти никога не си Ме изоставял, както не си изоставял никое от Твоите деца, защото Твоите деца могат да дойдат при Теб, както Аз сега идвам. Те могат да видят Моя живот такъв, какъвто съм го живял и те, живеейки така, се съединяват с Христос и стават едно с Теб, Боже, Отче мой“.

Никога не е имало мисъл за уединяване или отделяне. Христос-Бог се изявява много преди да настъпи този час.

Ако те бяха изгорили моето тяло, Аз бих могъл отново да събера същите частици, които бяха освободени от привидното разрушение. Ако те бяха разделили всяка частица от тялото Ми, то би могло да бъде възстановено моментално и в него не би имало никакво изменение.

Човек е така конструиран, че когато пристъпи напред с разбирането на Христа-Бога, освобождава достатъчно интелигентна енергия и тя, и интелигентността тъй цялостно го обгръщат, че тялото би могло да се разпадне и живият елемент да остане отделен от частиците, и тогава интелигентното животворящо начало може да ги събере повторно и да ги консолидира в същата форма, в която са били преди

разпадането. Калъпът или матрицата е тук, тя е изработена в и от субстанцията, която не може да бъде разрушена. Необходимо ще е само да се събере повторно субстанцията и да се излее в калъп, проникнат от същия живото-елемент, и вие ще имате същата отливка или образ, както преди.

Така вие виждате, че разпъването Ми на кръста не Ми навреди, то навреди само на тези, които се опитаха да навредят на Христовото Начало. Това беше пример за това как работи законът на Великото Начало, един пътеводител, по който може да се ръководи цялото човечество. Ръководейки се и следвайки този пример, човечеството може да стане Христос-Бог и Неговият идеал да бъде утвърден в нерушима форма. Дори в този случай тялото въобще не беше разрушено. Неговите вибрации бяха толкова висши, че простото действие на окачването му и разпъването му върху кръста беше само един символ, че този, който Ме разпъваше, беше извършил всички ограничения, които смъртта можеше да постави върху тялото. Довършването на пълното смъртно ограничение на тялото стана в гробницата и те поставиха върху нея един голям камък, запечатиха я и извикаха: „Свършено е“.

Когато смъртното е свършено, безсмъртието е пълно. Следователно е невъзможно да затворим безсмъртното тяло на човека, дори в гробница, дълбоко в скалата. Самата скала може да бъде разрушена, за да освободи едно такова тяло, ако възникне такава необходимост. И така, вие виждате, че цялата тази сцена беше един символ от човешкото наследство."

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Следващите няколко дни преминаха в подобни разговори. Беше решено Гордън Уелдън и аз да останем с тези хора, а ръководителят ни и другите да се върнат в Дарджилинг, където групата щеше да установи главната си квартира, за да събере и подреди събраните данни.

След като те заминаха, ние установихме лагера на постоянно място, тъй като той щеше да бъде главната ни квартира до завръщането на ръководителя ни през декември. Мястото беше хубаво и удобно за голям лагер, защото откриваше лесен достъп към различните места, които желяхме да посетим.

Построихме го на гребена на планинската верига, пресичаща долината, на височина около 500 стъпки от дъното ѝ и сред гора от високи, величествени дървета. Теренът беше наклонен от главния гребен към лагера и откриваше хубав изглед като от гнездо, поставено в средата на нещо като амфитеатър. Долината, подобна на огромен стенопис, затваряше другия сегмент. Слънчевата светлина сякаш се стичаше надолу и се вливаше в море от течно злато. Всяка вечер тази златиста светлина се отразяваше от полегатите склонове на рида, които образуваха нашия „амфитеатър“.

Ако някой застанеше в мълчание точно, когато последния лъч на слънцето се скриваше зад хоризонта, би могъл да си представи едно велико същество с ръце, разперени на нивото на раменете, с роба от чисто злато и аура от чиста бяла светлина, блестяща на много мили надалеч.

Една вечер, когато седяхме пред лагерния огън, точно преди залез, слънцето изглеждаше като че ли гори с най-чудесна брилянтност и всички от нашата група бяха изпаднали в транс. Някой каза на току-що пристигналия Саниази, че слънцето сякаш се опитва да надмине себе си по красота, преди да ни пожелае лека нощ.

„Това е благоприятно предзнаменование.“ - отговори той. - „Няколко велики души, придружаващи Най-Големия, ще дойдат скоро тук. Тишина, моля!“

Изведнъж едно мълчание, като че ли дошло от външното пространство, се всели сред нас. В този момент един глас прозвуча в тишината с мелодичен небесен тембър. Хиляди птички запяха в съзвучие с него. Всичко беше толкова хармонично, че тази кантата изглеждаше наистина небесно творение. Ако вие, скъпи читателю, можехте да присъствувате на тази сцена и да чуете песента, щяхте да ми простите суперлативите. За момент трелите на птичките замлъкнаха, но песента се носеше по-величествена от преди. В този момент по наклона на хребета се появиха две женски ангелски фигури, облечени в роби с блестящи сребристи дипли, чиито контури замъгляваха мистично красивите им форми. Толкова красиви бяха очертанията, че човек можеше само да си каже: „Защо да ги оскъряваме като ги описваме с нашите прости думи?“

Ние, както и Саниязи, седяхме зашеметени, за момент забравили да дишаме. Внезапно хиляди гласове се присъединиха към хора, тогава неясни форми започнаха да се събират и да правят кръг около двете централни фигури. Песента престана така внезапно, както започна, фигурите изчезнаха. Навред царуваше пълна тишина. Появи се една голяма фигура, загърната в красива брилянтно-бяла светлина. Когато слънчевите лъчи избледняха, тя постепенно се смали и когато застана пред нас, беше вече един добре сложен човек със съвършено симетрично телосложение, с раз-пиляни коси, с неповторим цвят. Беше облечен в блестяща бяла роба, която падаше от раменете му в артистични дипли, затегнати около кръста със свободен сребърнобял пояс. Краят на дрехата му достигаше тревата. С походка на благородник той пристъпи към нас. Гръцки Бог не би могъл да изглежда по-величествено.

Приближи до нас, спря и каза: „Не е необходимо да бъдем представяни, не са нужни формалности. Аз ви поздравявам като истински братя. Простирам едната си ръка и стискам другата. Дали искам да прегърна сам себе си? Не, аз правя това, защото ви обичам, както обичам себе си. Заедно с Божественото Начало ние обичаме целия свят. Аз, съм, както и вие безименен, без възраст, вечен. Заедно, с истинско смирение, ние стоим в Божествеността“.

Той безмълвно застана за момент. Мигновено облеклото му се промени. Той стоеше пред нас, облечен, както и ние бяхме облечени, от едната му страна стоеше огромен Тигър. Това бе едно красиво животно, чиято козина, огряна от вечерната заря, проблясваше като коприна. Тръпки на страх преминаха през нас - толкова бяхме погълнати от това, което ни заобикаляше, че не осъзнахме веднага присъствието на тигъра. Внезапно животно се приготви за скок. Една команда на нашия гост изправи тигъра на крака, той пристъпи напред и сложи муцуната си в протегнатите ръце на човека. Вълната на страх изчезна, успокоихме се. Нашият гост седна край лагерния огън и ние се приближихме до него. Тигърът се разхождаше известно време наоколо, после легна на земята.

Нашият гост каза: „Дойдох, да се възползвам за известно време от вашето гостоприемство, ако не се натрапвам“. Всички побързахме да стиснем ръката му за добре дошъл.

Той ни благодари и започна да говори: „Не трябва да се страхувате от никое животно. Ако не го заплашвате и то няма да ви навреди.“

Преди време вие видяхте едно човешко тяло да лежи неподвижно на земята пред селото, за да защити жителите му. Това е само физически знак за хората. Тялото

е изложено на милостта на зверовете. Макар, че изглежда безжизнено, то остава незасегнато от външни влияния и хората забелязват този факт. По този начин хората загубват страха си и вибрациите на това чувство не се появяват повече. Животните, като не долавят повече каквито и да било вибрации на страх, не гледат вече на хората като на храна, а ги възприемат като дърветата, тревата или колибите наоколо, които не произвеждат вибрации на страх.

Животното може да премине без да спира през селото, където по-рано е изляло някого. То го е изляло само, защото този някой е излъчвал вибрации на голям страх. Друг път можете да наблюдавате същото животно да прекрачва простряната на земята фигура на човек, отивайки направо към селото, да търси някой, който се страхува от него.

Един ден вие наблюдавахте същото животно да минава между две малки деца, които са на по-малко от 12 стъпки разстояние и да напада възрастен човек, който се бои от него. Децата не бяха достатъчно големи, за да познават страха, следователно, животното не ги видя".

Спомените от тези преживявания се върнаха отново у нас и ние разбрахме, че не сме мислили достатъчно дълбоко върху проблема за страха, за да познаем неговия дълбок смисъл.

Тогава той продължи да говори: „Обичай едно животно и то ще ти отговори с любов. Ако то се противопостави на любовта, то само ще се унищожи, преди да може да ти навреди. Животното е много по-чувствително към тези състояния, отколкото човека."

Поглеждайки тигъра, той каза: „Нека приложим любов към нашия брат тук и да отбележим отговора."

Ние се отзовахме на поканата му, колкото се може по-охотно. Тигърът веднага се обърна, изправи се на крака и тръгна към нас, като с всяко свое движение показваше радостта си. Тогава Риши обобща: „Приближиш ли животното като неприятел, ще имаш неприятел, с когото да се разправяш, приближиш ли го като брат, ще имаш приятел и защитник".

Мунистът, който ни придружаваше от храма Тао Крос в Тибет, се надигна и ни извести, че ни напуска, тъй като трябва да обслужва поклонниците в Хардвар, които бяха дошли на събора. Разменихме поздрав и той тръгна. Макар, че беше много мълчалив, ние се радвахме много на неговото приятелство. В тази голяма страна имаше много като него. Не бяха необходими думи, за да почувствате тяхното величие. След като мунистът се отдалечи, едва бяхме седнали и в лагера пристигнаха Емил, Джаст и Чандер Сен. След като си разменихме поздрав, седнахме и начертахме маршрута за пътешествие до един голям район на страната. Когато това беше направено, Емил разказа интересни легенди, свързани с местата, които щяхме да посетим. От тях няма да забравя една, която се отнасяше за областта, в която бяхме лагерували и имаше най-интересна и тясна връзка със събора в Маха-Кумба, който се устройваше на всеки 20 години. По време на този събор пред олтарите на областта се събират много повече поклонници годишно, отколкото във всяка друга област. Тук събраните надминават 500 000 души. Това сезонно събитие щеше да бъде от изключителна важност и поради това се очакваше броят на посетителите да бъде увеличен със стотици хиляди. Благоприятният ход на събитието вече се чувстваше.

По време на целия събор се раздаваше храна на всички поклонници.

Хардвар е познат като велико, свято място. Шри Кришна е живял в Бриндаван,

но в тази долина е израснал до възмъжаването си. Областта е като рай. В нея живее сладкопойната птица кокила.

В тази област има белези, свидетелстващи, че тук са паднали капките на вечния нектар изсипани от делвата на Амри - свещен нектар, който бил изхвърлен от морето, след битката на Деватос (Бог) и Асера (Демон), с други думи -на духовността и грубия материализъм. Това отбелязва времето, когато Индия се пробудила за истински духовен живот. Гърнето с нектар било толкова скъпоценно, че за него водили повторна битка за притежание. Бог толкова бързал да отстрани демона, че от гърнето се изсипали няколко капки нектар и където паднали оставили скъпоценни белези.

Това е една легенда, която изисква по-дълбоко духовно разбиране. Значението ѝ постепенно ще стане по-широко достояние, но очевидно това ще бъде по-късно.

В тази област ние обиколихме много храмове, придружавайки Великия Риши.

През декември нашия ръководител ни посрещна и ние се упътихме на юг към планината Абу. От тук се върнахме към Бриндаван и Хардвар и отново посетихме много храмове, където бяхме приети най-сърдечно и запознати в подробности с живота на този народ. Тези близки отношения, ученията им и многобройните случки, не могат да бъдат публикувани. Единственото изискване поставено пред нас, беше да не разказваме за това на големи групи, а лично на отделни лица. фактически изискването беше да не бъде писано нищо, а да бъде давано устно и то само на тези, които имат желание да питат за това.

Събирането на такова грамадно мнозинство от свети хора и поклонници е незабравимо преживяване. Тук, сред голямото множество, нямаше бързанае, суетене или блъскане. Всички пътуваха по най-прекия път, към една точка, към една цел. Добронамереност и любезност царяха на всяка крачка, а името на Всемогъщия се изричаше от всяка уста с най-голямо благоговение. Това е едно духовно ехо по един дълъг, много дълъг коридор, който западният свят нарича време. Времето няма значение в обширните земи на Изтока.

Човек трудно може да си представи един голям събор от 400-500 хиляди души. Това е неизброимо множество.

Когато седяхме пред нашия лагерен огън във вечерта преди деня на големия събор, Риши ни обясни целта на това велико събитие.

Почти всички подобни събори в Индия имат много по-дълбоко значение, отколкото се вижда отстрани или повтаряните легенди позволяват да се разбере.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Риши подхвана: „Написано е, очи, които не виждат, уши, които не чуват, нито са влезли в сърцето на човека нещата, които Бог бе приготвил за тези, които Го обичат (I. Кор. 2-9). Това трябва да*се чете така: „За тези, които обичат и пораждат Христа Бога.“

Малцина разбират Източника или целта на Живота. Разбраният Източник е това, което застава над всички неща и е главното нещо. Следователно, истинска е поговорката: „Със всичко, което вземаш, вземи и разбирането.“ Разбирането на осъзнатата цел е в основата на всяко нещо. Разбирането беше това, което направи Соломон толкова мъдър. Той искаше да му бъде дадена основата на разбирането и

тогава същността му ще бъде достъпна за него. Това му е открило такъв източник на мъдрост и е получил такава власт, че е бил надарен с огромни богатства и почести и е бил признат за цар на хиляди великолепни постижения. Тези негови постижения се символизируют в легендите, като „хиляди съпруги“.

В соломоново време жената е била символ на голямо постижение, едно всеотстранно разбиране, което обхваща цялата история на света и неговата тясна връзка с човечеството и всяка негова отделна единица. Когато Соломон предал тези постижения на своя народ и ги употребил за негово добро, към тези постижения били придадени още „три хиляди“, а неговите песни са били хиляда и пет. Бог даде на Соломон мъдрост и прекалено голямо разбиране и направи сърцето му голямо. Неговите знания са били „повече от пясък на морския бряг“. (I. Царе 4:29-32)

Соломон не е бил цар в буквалния смисъл на думата -той е бил цар на себе си и на своето собствено домоцадие. Това е било неговото царство. От този трон той раздавал любов, разбиране, мъдрост, правда и изобилие на всички, които търсели мъдър съвет.

По това време цялото човечество търсело и в отговор получавало хиляди пъти любов, разбиране, мъдрост, правда и изобилие. Макар Соломон да управлявал с една тояга, която подпирал отвесно като жезъл, тя била символ на закона, който никога не се пренебрегва. Това, което Соломон давал, се увеличавало хиляда - десет хиляди пъти и така увеличено, се връщало обратно в царството, което е било управлявано от него. Сякаш цялата Земя не би могла да побере богатствата от наградите, получавани от Закона или от Бога, в момент когато е изпълнил командата, която „Азът“ е издал в унисон с Бога-Начало.

Давайте без мисъл за получаване и наградата няма да ви отминe. Първо отдайте любов на Бога и тогава на всичко по Земята. Когато тази любов се върне, тя е обиколила цялата земя и се е увеличила с хиляди по-десет пъти, тъй като е минавала през мислите на милиони хора и всеки я е увеличил хиляди пъти. Когато тя се върне, ще има ли място на Земята, което да може да я побере?

Навред царувала хармония. Соломон заповядвал сам на себе си да прави това с разбиране, мъдрост, справедливост и голяма радост. Какво се бе случило? Земята не можеше да издържи изобилието, тя вече не беше Земя, тя беше Небе.

Учудватe ли се, че съвременниците му са го наричали велик цар, Бог? Те падали ничком и го молели да им набави всичко, от което се нуждаели. Това е била тяхната грешка. Те не могли да разберат, че Соломон е бил пример, който те трябвало да следват. Бог каза за Соломон: „Няма подобен на теб по цялата Земя“. Нямамо нему подобен на Земята, защото той е бил освободен от земното владение, негово е било небесното царство, в него царувал народът му тъй царствено, както и самия Соломон. Той установи Бог като наследство на човека, което човекът да следва.

Може ли такъв един цар да осъди някого от своите поданици на смърт, когато знае, че правейки така, той осъжда сам себе си на същата смърт, но умножена хиляда по десет хиляди пъти? Той управлявал справедливо и нямал нужда от великолепиe и показване на външна слава. Дори нямамо нужда да показва короната си, цялото човечество знаело, че той има корона. Такъв цар е истински управител не само на поданиците си, но и с всеки от тях - всички управлявали заедно с него. Това са човекът и Бог, царуващи над всичко. Това е домът на Израил, където къщата е дървото, коренът, клоните, вейките, листата, цветовете и ароматът, който цветовете изпускат, истинският дух на всички раси.

Такива раси са обитавали и ще обитават тази Земя. Аз ви казвам: Не се колебайте - небето ще е тук, ако всяко човешко същество допринесе за това.

Когато някои хора не откликнат на този зов, те трябва да си отидат и да се върнат чрез ново раждане в живота. Така те трябва да преминат през много нови раждания и да изживеят изпитанията и скърбите на не един живот. Отново и отново, чрез смърт и раждане, докато научат урока, записан на скалата на Абсолютното духовно разбиране, на базата на което е изградено цялото човешко семейство.

За такава раса смърт не съществува, нито може отново да просъществува, следователно, не съществува карма. Кармата е притежание на тези, които са носители на несъгласие и дисхармония. Отречете се от възмездието и така ще елиминирате причината за Кармата тъй, както тя съществува в мислите на тези, които са решили да правят Карма. Премахнете причината или я заместете с едно повиеше състояние и по-низшето състояние вече е заличено. Вие сте издигнали вибрациите на тялото си над тези, които позволяват на кармата да съществува.

Смъртта по никакъв начин не премахва Кармата, нито я заличава или унищожава. Смъртта я събира в едно и я увеличава много пъти. Така тя се натрупва на големи пластове върху всяко човешко същество. В мига, в който се освободите от смъртта и прераждането, ще сте освободени от смъртта и Кармата. И двете ще бъдат заличени. Ако са заличени, те са забравени. Ако са забравени, те са простени.

Ако на този стадий абсолютната непрекъснатост на живота не може да бъде почувствана, разбрана и така доведена до съществуване, то има едно последно лекарство за грешката на смъртта, наречено прераждане.

Прераждането е само една водеща светлина върху сляпата диря на смъртта. Когато тази светлина води, смъртта може да бъде преодоляна чрез непрекъснатата поредица от земни опитности. Тогава чрез уроците, които тези опитности ни дават, ние достигаем до постижението да ни бъде позволено да изоставим създадените от човека вярвания или догми, които са ни били наложени. Тогава можем отново да пристъпим в пълната слава на Бога в светлината, която свети с блясък, който само изглежда замъглен, защото сме скитали въвн от Бащиния Дом, Домът на нашето собствено истинско Аз, непримесено със създадени от човека вярвания и суеверия.

Когато отново приближим Дома, светлината проблясва с по-голяма сила с всяка измината стъпка и когато влезем, ще видим, че той сияе от светлина и е със същата топлина и красота, които само са изглеждали замъглени за нашия поглед отвън. Тук отново ще намерим тишина, мир и покой в него ще можем да царуваме на воля. Всичко това би било наше и ако бяхме влезли в Дома, преди да сме се лутали из разни вярвания и суеверни ограничения. В края на нашето скитничество всичко бива забравено и простено, и всичко остава както е било преди началото на заблужденията ни.

Застанете спокойно и вижте спасението на Господа вътре във вас. Физически бъдете свършено спокойни и вижте пълното спасение, което Господ Христос-Бог, пристъпил като ваше истинско Аз, може да ви даде. Така аз схващам и определям закона, който Авраам е прилагал преди много години. Този закон е верен и в наши дни, както е бил верен и по онова време. Проявленията вземат форми така, както са били проектирани - в мисъл, думи и действия, според вярата ви. Ако мисълта не е била добра, лекарството е: променете вашата мисъл. Извикайте такива мисли, които да се отличават от предишните.

Във вашата Библия има много грешни преводи на оригиналния текст и много

фалшиви пророчества. Много от тях са допуснати от преводачите, поради неразбиране на знаците и символите, с които са се сблъскали.

Някои от неточностите не са преднамерени, тъй като преводачите са били съвестни и техните преводи са били направени толкова добре, колкото са им позволявали знанията. По-голямата част от тях, обаче са работели на фалшива основа и са извършили предумишлени изопачавания, за да изменят, омаловажат и унищожат оригиналното слово на Дома Израелев.

Началното име е било Из-раел, което означава кристална или чисто бяла раса — началната или коренна раса, от която са произлезли всички други раси.

Тя е била означена като чиста бяла раса. В много случаи раса означава лъч или сияние. От нея произлиза арийската раса.

По-голямата част от тези посегателства над текста на Библията започват в 1-II век от новата ера. Преиначаването е било насочено главно срещу книгите на Данаил, Езра и Неемиа. Това лъжливо изобразяване се разпростряло и към ранните творения на Йосиф и други книги.

Става ясно, че всичко това е било извършено нарочно, за да се прикрият данните, които са съществували по онова време, а също и примерите, които датират от по-ранни периоди. Тези фалшификации са били предприети, за да бъдат унищожени определени хронологични системи и история, запазени от израилтяните от времето на началото на съзнанието. Били написани хиляди подправени истории за истински случаи, които заменили големи части в оригиналите, а голяма част от първоизточниците, освен че били изопачени, били и унищожени.

Арийската раса - един директен клон от тази раса използва същата хронологична система. Така тя била запазена в нейната чистота. Чрез тази система фалшификациите и заместванията лесно могат да бъдат проследени. По този начин притежаваме истинската и цялостна Еврейска хронология. Ние знаем, че тази лъжа е била разпространена за Соломон, за неговото многобройно семейство от съпруги, както и за водачи, учители и съветници от 10-те израилеви колена.

След разделянето на тези племенни семейства на две, коренното царство било познато като царство Израилово. Другата част била позната като племето на Юда. Макар, че това племе било в състава на Израил, то не включвало целия Израил. Твърдението, че Авраам, Исак и Яков са юдеи не е обикновена грешка, а фалшификация, защото само потомците на Юда и тези, които са идвали след тях, биха могли след собственото си име да поставят и името „Юдеи“. Терминът „Юдеи“ никога не е бил прилаган към всичките 10 племена на Израил, нито към 12-те израилеви племена.

Израилтяните не са били юдеи, обаче юдеите били племе от израилтянската нация.

Когато племето на Юда напуснало Палестина и попаднало в робство, наименованието „юдеи“ бивало употребявано за тяхното племе. Онези, които са познати днес като юдеи, са остатъци от племето на Юда, което се завърнало в Палестина, след като било освободено от робство. Много от тях смесили кръвта си с околните нации. Тези, които днес наричат себе си юдеи, имат 1/3 по-малко от кръвта на истинското племе на Юда.

Където и да живеели юдеите, с когото и да са се смесвали - с израилтяни или арийци, те винаги успявали. Благодарение на тези нации, те получили своята смелост. С течение на времето евреите ще разберат, че това именно са тези народи, към които

трябва да се обърнат, за протекция и помощ.

Онази част от племето на Юда, която се присъединила към израилтяните при тяхното разселване из Европа, не е част от расата, позната като „юдейска“. Тази част не може по никакъв начин да бъде отделена от другите израилтяни, които са се поселили на Британските острови, по крайбрежието на Средиземно море и другаде, тъй като от смесени бракове и от самата обстановка те изцяло изгубили племенната си характеристика. Аз бях от тази раса, следователно зная.

Юдеите са като нас. Ние, стъпка по стъпка, можем да проследим тяхната история през вековете - от самото семейство на Юда до племето на Юда и по-нататък чак до наши дни. Те са един от основните стълбове на великата раса, която подпомогнала запазването на Божия идеал, докато, всички останали раси се консолидират в една раса с Христа-Бога - контролиращият фактор във всяко отделно създаване от тази раса, както това е било преди великата раса да започне да се разделя.

Не е трудно да се проследи емигрирането на израилтяните от Ерусалим. Следите на тези, които се поселили на Британските острови, са лесно разпознаваеми. Подобно на тях е племето на Дан. Тяхното име и история, а също и местата, където са се заселили, ги идентифицират. Река Дунав, наименувана от това племе, е един широко отворен път, чрез който след разделянето на племената, части от тях под имена като Дани, Джети, Пикти са достигнали по-късно до Британия. По такъв начин, те дошли и в Скандинавия, Шотландия, Ирландия и други страни и се установили под различни имена както в Британия, така по-късно и в Америка. Когато стъпили там, те се почувствали като в по-раншната си страна. Бързо изгубили своята племенна идентичност и сменили собствения си език с общия и този език ще бъде единственият, който те ще говорят.

Те се скитали дълго време извън дома, но се върнали в своята родина и тази страна се простира до Южна Америка, Австралия, Нова Зеландия и още по-далече чак до Япония и Китай.

Японците и китайците емигрирали по-малко. Те били поделение на една жизнена раса, която емигрирала от родната страна Му много преди катаклизма, който причинил потъването на континента-майка. Били наречени Уйгури или скитнически племена и са прародителите на Великата Монголска раса. Именно тук е родината, в която бялата раса е постигнала най-високата си цивилизация. Те използвали еманиращи и радиращи енергии, освобождавали енергията на атома, за да извършват полезни работи. Познавали левитацията, посредством нея се пренасяли от едно място на друго. Тяхната философия изцяло била освободена от езическото поклонение, вярвания, догми или суеверие. Те се покланяли на Вечното Начало, което се излива през цялото човечество, тъй като човек е божествен, като самия Бог.

Израилско-арийската раса е символът на единственото по рода си мъдро царство и култура. От тази раса дойде Библията и към тази раса са били отправени нейните най-висши поучения.

Христос в човека е бил техният идеал. Това е бил факелът, породил светлината, която винаги е пламтяла на върха на скиптъра. Като раздухва този пламък и го поддържа жарък и все по-бляскав, човек никога няма да забравя наставленията му. Тези наставления не са били записани само в една, а в дванадесет Библии.

За да се брани срещу разрушението и разпадането народът е изградил 12

еднакви библии от камък и те били поставени на различни места по родната земя. За да съберат всичко това под едно ръководство и да направят тези наставления вечни, те построили Голямата пирамида. С това искали да докажат, че Христос, основателят на цивилизацията, се е установил здраво върху земята между хората и че тя, цивилизацията, не би могла да бъде обезобразена или заличена. Тя би трябвало да съществува вечно не само като фар, който държи високо светлината, но и като рефлектор на тази светлина. Тя не само може да отразява светлината, но издава и една непрекъснато повтаряща се команда. Ако човечеството изгуби светлината, идваща отвътре, тогава то ще намери записани наставленията, които биха я възобновили, тъй че тя да може да свети ярко от Него, загубената овца, която е скитала, лишена от светлина.

Пред Бога всички, които скитат без светлина (живот) са овце, избягали от кошарата. Кошарата винаги е на мястото си, за да се вижда и да се върнем в нея. Христос - пастирът, ни очаква със запален факел, издигнат нагоре за тези, които биха желали да се върнат. Макар той да е бил скрит през вековете - Той е бил винаги тук за тези, които идват да търсят светлина.

Когато човек приеме своето истинско наследство, Христос и фактът, че Христос-Бог е неговото истинско Аз в пълно владение, короната или връхният камък ще бъдат поставени. Тогава той ще се изправи като постоянен свидетел, доказващ факта, че човек никога вече няма да избяга и да се скита въвн от кошарата.

Голямата пирамида е библия от камък, незаличим библиографски запис, който изобразява случаи от постиженията и скитанията на богоизбраните народи. Това не се отнася само за един народ, а за всеки народ, който приема Христовата Светлина и не дава право на този народ да действа и да бъде по-долу от Христа. Пирамидата застава като очевидец, да не би човечеството да забрави или помрачи тази истинска светлина. От неговата среда ще излезе Единственият, който има решителността напълно да олицетворява Христа и с издигнат нагоре факел, огрян от светлина, би могъл да води, както Христос вътре в нас би могъл да води. От векове цивилизацията е била водена в низините, фактически толкова дълго време великата раса е вървяла по тъмния път, че изглеждало, че тя ще загуби своята интелигентност и изцяло ще се върне към диващина и варварство.

Освен това, трябва да бъде признато, че малцина са били тези, които здраво са се придържали към чистите концепции, принадлежащи на човечеството. Те трябвало да се оттеглят в уединение, за да могат по-лесно да бъдат заедно, да се концентрират и да изпращат навън светлина, която да служи за защита на човечеството. Тази група създава учения, провъзгласяващи, че светът се нуждае от един Спасител, един Богочовек, който може и трябва да пристъпи напред и с мисъл, думи и дела да поучава, и да покаже на човечеството, отначало на отделни единици, а после и на масите, че Христос е жив в тях и е толкова жизнен, колкото и преди, въпреки че не Го изявяват активно.

Христовата Светлина била затъмнена в тях, поради невежество и отказа им да живеят живот, подобен на Христовия. Чрез слово, пророчества и повестувания, изпращани на отделни групи и индивиди, е била изпратена вест до човечеството, че Най-Висшият ще изпрати Спасител, който ще живее според най-висшите човешки концепции и ще се появи в точно определено време.

Такъв е бил декретът на Най-Висшия, чиято Божественост се излива чрез една група човешки индивиди. Те осъзнали, че за да привлекат хората към Спасителя,

когато Той дойде между тях, е необходимо да се установи благоприятно време за Неговото идване, а дотогава всички останали да бъдат инструктирани за методите и целите на това идване. Дори точно бил фиксиран денят, месеца и годината на раждането, както и точният ден на разпятието Му.

Това било необходимо не само, за да се придаде на Неговото учение по-голяма тежест и жизненост, но и за да върне човешките мисли назад до един фокус, до една централна точка, тъй като мнозинството вече било започнало да служи на чужди богове. Човечеството било отишло толкова далеч от родния дом, че духовната му смърт била неизбежна. Било пророкувано, че тялото на Месията или Спасителя ще бъде умъртвено и положено в гробница, изсечена в скала и че ще последва Възкресението Му. По този начин на човечеството отново ще бъде показано, че то може да се отвърне от грешката, да бъде син човечески и да стане син Божий-Христос Бог винаги в съжителство и единство с Бога. Ако човек живее божествен живот никога няма да се върне назад към хаоса, мир и доброта ще царуват на Земята. Било написано, че това състояние е съществувало и е било преди да бъдат всички неща, и че Той ще им покаже истинското човешко наследство. Той е съществувал скрито от векове и чрез учението, което проповядвал, е изливал потоци от Божествена благодат, дарявал е земята с плодове, достъпни за всички хора.

Още преди идването на Исус тези пророчества станали езически и изопачени. Те достигат чак до наши дни и карат мнозина да вярват, че основните елементи на християнството са заимствани от по-стари религии, вместо да знаят, че те вече са съществували и са олицетворявали най-висшия идеал на човека.

Тялото на Майката, единственото, което може да роди и откърми детето Христос и тялото на бащата, което е трябвало да застане като физически защитник, са били подготвени за това непорочно раждане, за да бдят върху това дете, което до зрелостта си е трябвало да израсне сред тези, които по-късно ще поучава.

Майката била Мария, а бащата Йосиф. И двамата били потомци на Давид, истински светъл Месия от рода на Авраам. В превод от еврейски А-брахам, името на патриарха, означава „пълната светлина на великия Космос“.

Синовете човешки били слезли толкова ниско по стълбата, че вибрациите на телата им паднали под тези на животните. Като пристъпил напред, представяйки забравения от дълго време Христос, Той добре знаел, че ще се опитат да унищожат Неговото тяло и да постъпят с него по-лошо, отколкото би постъпило едно животно. Ако човешките схващания не са били водени от Христовата Светлина, те биха паднали по-ниско и от животинското.

Той знаел, че определено трябва да бъде с Христа и с Неговото владение, за да не могат да го докоснат, освен ако Той не им позволи това. Следователно, Той е бил безстрашен в избора на ролята си. Така този Един, избирайки участта си, е трябвало да бъде смирен, тъй като е знаел, че такава е ролята, която всички трябва да следват през своя Христов живот.

Това събиране на последователи консолидира идеята и я прави по-определена. Можете да наблюдавате безмълвното ѝ влияние над хилядите смирени души, събрани тук. Можете да прецените напълно всичко това, като вземете за основа на вашите разсъждения факта, че един човек, застанал в своята Божественост, изправяйки се в целия си духовен ръст, е покорявал света, за да не съществува повече смърт. Ако прибавим към това въздействието на още един, който е също толкова мощен, то въздействието на двамата е 4 пъти по-голямо, отколкото само на първия. Тогава

умножете това с броя на събраните тук и ще разберете силата, която това множество излъчва към целия свят. С такъв център на сила в пълна радиация светът е прероден, зареден с енергия и обновен, независимо дали човечеството разбира това или не. Такива събори са били провеждани в определени краища на света, на всеки 12 години, далеч назад във вековете много преди Нептун да хвърли своята мантия на бог. Тяхната численост в ранните дни е била по-малка, но радиациите, които излъчвала тази група, привличала други, без да бъде изречена нито дума.

Първата малка група прераснала в множество, тогава един от тях формирал друга група и т.н., докато били създадени 12 такива групи. Дванадесетата била последна и с нея те станали общо 13. Тази група е била създадена, за да консолидира и обедини 12-те с първата група, но все пак съборите на всяка от групите ставали на различни места, за да бъде улеснен достъпът до мястото на събиране. Не е правен никакъв опит за създаване на специална организация, нито пък има някакви твърдо установени правила, към които да се придържат. Всичко това е организирано така, както всеки индивид е организиран отвътре и чрез тази вътрешна организация е привлечен към една от групите. Местоположенията на събранията никога не са били обявявани на хората, което още веднъж доказва, че никога не е правен опит за организация.

Събранието, което ще се състои утре в 12 часа, напълно ще обедини групите под ръководството на първата група. Дванадесет сгради, поставени в пирамида, символизират съвършенството на Христовия идеал в човека. Тринадесетата образува върха или Короната.

Всичките 13 групи ще се съберат поотделно, на същото място както преди. Въпреки това резултатът ще е същият, както, ако се бяха включили в главната група, както ще бъде направено утре.

Извън събиращите се за консолидиране ще се сформират тринадесет групи в една група, от всяка от дванадесетте ще излязат по 12 души, за да подпомогнат формирането на други 12 групи. Умножете 12 по 12 и ще получите 144 групи. Когато тези групи се увеличат с нови човешки същества, отново ще се разклонят в групи по 12. Така ще се формират пирамиди от групи по 12 и това ще продължи, докато от тях бъде опасана цялата Земя.

Единственото необходимо изискване, за да станете част и едно цяло с тези групи е: първо да представите вътре в себе си Христовия идеал, след това да покажете Христа на света чрез мисъл, думи и дела. Тогава вече ще бъдете едно с цялата тази голяма група и където и да срещнете Бога, и те ще бъдат там, за да Го срещнат с вас: във вашия дом, във вашето собствено светилище, било то в най-отдалечената част на света, на планинския връх или в оживения търговски център. Решаващият фактор навсякъде е единство с Бога.

Мигът издига мисълта ви до Христа, вашето тяло е отговорило на Христовите вибрации, те са в унисон с тези, които биват еманирани от тази огромна тълпа. Енергията, увеличена многократно от нейната численост, издига вашия Христос в идеал и го разпростира, и предава по целия свят. Вашето влияние се разпространява все по-далеч като огромна приливна вълна от мисли.

Така вместо да остане в своето довчерашно уединение, това учение ще обхване света. На такава група не е необходим началник, достатъчна е Великата Божественост на цялата човешка раса. Не е потребна нито форма, нито секта, нито веруо.

Декларирайте, че сте Христос и си внушавайте, че живеете истински с тези

идеални разбирания в мисли, думи и дела, така вие ще заченете и породите Христа в себе си. Веднъж стабилизирани, тези вибрации никога не могат да намалееят, дори ако единицата или индивидът не съзнават тяхното съществуване. Ако постоите в това направление, ще осъзнаете съществуването на тези вибрации, което е далеч по-велика опитност, отколкото която и да била друга. Така установената централна точка е истинска и никога не може да бъде заличена, към нея само могат да се присъединяват нови човешки единици. Пред тези хора се разкрива цялата необятна Вселена и върху тях не се налагат никакви ограничения. Рамката, наложена от ограниченията на човешкото виждане може да не включва тези вибрации, но те могат да бъдат уловени чрез вибрационно виждане. Може да се случи така, че един индивид да не бъде вътре във вибрационните граници, които налага човешкото виждане, но въпреки всичко, всеки един е тук и ние го разпознаваме. Вие, които сте извървели целия този път, сте се сблъскали с този факт, иначе не бихте били тук.

Ще може ли с такова единно човечество да бъде водена битката на Гог и Магог или Армагедон? Може ли създаденият от човека закон да породи сила, която да претъпи Божествения Закон, който управлява всичко и е в основата на всяка сила? Тук е необходим само един Богочовек, който да каже „Не“ и то ще бъде изпълнено, защото всички са в унисон и отговарят в унисон. Не е необходимо да се упражнява сила. Силата на нисшите вибрации да вредят е недействителна. Те могат само да бъдат концентрирани и върнати назад към източника им с истинска любов и благословия. Ако източникът се съпротивлява, той ще се самоунищожи, а този, който приема върнатата му сила с любов не се нуждае повече да вдига ръка.

Тези групи стоят, както Великите пирамиди са стояли неразрушими през вековете като каменни свидетели пред човечеството, че Христос в човека се е установил напълно много преди човешкото пришествие и че човек като Христа никога не се е отделял от Божественото. Това, че тази Велика пирамида е свидетел, е напълно установено от нейната възраст, от чистотата на формата, конструкцията и интелектуалната ѝ стойност. Тя е била пазена и именувана Велика пирамида преди много хилядолетия. Великата научна информация, която е заложена в огромната ѝ маса, не е била поставена тук за прогреса на науката, тъй като хората трябва да бъдат доста напреднали, за да възприемат тези знания.

Нейната голяма възраст и чудесна структура са я определили като мистерия за човечеството. Вътре в нея е заложена тайната на Вселената, всичките ѝ очертания са прецизни и са плод на една точна наука.

Тя работи за хармоничното съвършенство на човека, застанал като Христос-Бог, напълно слял се с Бога. Кулминацията на това постижение ще постави върхния камък върху Великата пирамида.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Когато Риши завърши, видяхме група хора, тръгнаха към нашия лагер, в която беше и Исус. Забелязахме, че всички се бяха събрали върху наклона на гребена, недалече от лагера, но си помислихме, че това е частно съвещание, тъй като на този събор имаше представители на цялата страна.

Когато групата приближи, Уелдън стана, пристъпи напред и хвана ръцете на Мсуса. Нямахме нужда от запознаване, тъй като всички те бяха близки приятели с

Риши и Исус. Колкото до самите нас, ние се почувствувахме малки, като семена готови да пуснат корен във всеки ъгъл, където имаше поне малко почва.

Всички се събраха около нашия лагерен огън. Уелдън попита Исус дали ще ни разкаже нещо за Библията. Всички приветствахме тази идея и Исус започна:

„Нека обсъдим Давидовата молитва от 23-ти псалм: „Господ е моят пастир, от друго аз не се нуждая“. Може би забелязвате, че това не е молитва, която иска нещо.

Не виждате ли, че истинското ѝ значение е, че Единното Велико Начало ни води в пътя, по който трябва да тръгнем и че Великото Начало върви пред нас по нашия път напред и така ние се връщаме в правия път, дори ако сме били заблудени. Това начало избира нашата пътека, така както овчарят прави теза за своето вярно и послушно стадо. И така, ние можем да кажем: „Когато нашия Отец ни води, аз не се страхувам.“

Добрият овчар знае къде се намират всички добри неща за неговото стадо така, че ние можем да кажем: „Аз нямам никакво желание.“ Заедно с Давид можем да кажем: „Аз не желая нищо, защото Азът е запазен от всяко зло.“

Всяко желание на нашата физическа природа е задоволено. Ние не само искаме да бъдем добре хранени на земното пасище, но да имаме и запаси. Ние си почиваме и сме сигурни, че всяко наше желание вече е изпълнено и задоволено. Можем да си позволим да отпуснем всяко уморено сетиво и да кажем, заедно с Давид: „Той ме сложи да легна на зелените пасища. Той ме доведе до тихите води,“ Синевата на тези спокойни дълбини дава покой на нашия ум и нашето смутено съзнание се успокоява. С тяло и ум в покой, небесното вдъхновение на най-висшето Начало нахлува в нашата душа с чистата светлина на живота и силата. Светлината вътре в нас блести със славата на моя Господар и Закона, пред който всички сме равни. Излъчващата се духовна светлина обновява нашето разбиране. Ние стоим, разкрили нашето истинско "Аз", самоопознаваме се като едно с Вечното и осъзнаваме, че всеки е изпратен от това Вечно Начало, за да се изяви съвършенството на Отца, породил всичко. В тихото спокойствие на нашите души ние сме върнати към нашата чиста същност и знаем, че сме неотделими от нея. Така Той възстанови моята душа. Дори да вървя през долините на сенките и смъртта, аз не се страхувам от никакво зло. В пълната щедрост на този Бог-Начало как можем да чувстваме страх? Тук даваме почивка на нашата физическа природа. Бог дава спокойствие на ума ни и покой на нашите души, Бог ни осветява за служене. С тази съвършена вътрешна подготовка какво външно изпитание би ни уплашило? Кой би могъл да ни навреди? Бог е във всеки един от нас. За всекиго Той е всеприсъстваща помощ във всяко време на опасност, в Него ние живеем и съществуваме. В един глас казваме: „Всичко върви добре“.

Сега всеки може да каже: Бог - Любов ме води направо към паството си. Показан Ми е правият път, упътван съм винаги, когато съм се отклонявал от него. Силата на Бога-Любов ме привлича към по-добро, всичко, което би могло да ми навреди, е отстранено от мен.

Така, заедно с Давид, всеки от нас може да каже: Защото Ти си с мен, Ти ме наказваш и Ти ми изпращаш утеха“.

В началото, тръгвайки по този път, като схващате истините или основните научни факти, които поддържат целия живот, вие правите първата стъпка, а ободряването и просветлението далеч надминават това, което сте очаквали да постигнете в резултат на вашата работа. Допустимо е у вас да се промъкнат съмнения и страхове, и да се обезкуражите, защото вашето движение напред изглежда, като че

ли се забавя. Вие правите усилия първо по един, после по друг път и ви се струва, че губите почва под краката си. Необходимото усилие ви изглежда непосилно, мислите, че човешко същество не може да го направи и навсякъде започвате да виждате неуспехи.

Вие казвате: „Божиите деца ще продължават да умират.“ Никой от вашата генерация не е постигнал идеала на вечността и вечния живот, хармония и съвършенство. Вие си казвате, че постижението ще дойде след смъртта, отпускате се и намирате, че е по-лесно да оставите тълпата да ви носи все по-далеч по пътя, водещ надолу.

Отново расовото съзнание е принижено. Една раса с високо духовно просветление и разбиране, която би могла да има успехи, е пропаднала и развитието на расовото съзнание е спряло. Вие трябва да работите, докато се издигнете достатъчно и разширите кръгзора си. Тук отново преставате да се борите, вашето умствено виждане е освободено, но тялото ви е още затворено в черупката, то трябва да направи още малко усилия. Необходимо е напълно да се освободите от старата си черупка преди да започнете да растете в новото.

Вие не бихте могли напълно да разберете, че Аз като момче, работейки в дърводелската работилница с моя баща, разбрах, че има един по-висш живот за богородените, тъй наречени човешки същества. Може ли да си роден като човешко създание и през време на своето кратко съществуване да бъдеш прах между воденичните камъни на създадените от човека закони, суеверия и условности и след преминаването ти на небето да получиш една славна награда - да свириш на арфа и да пееш псалми. В това няма никаква логика, освен за празните глави на свещениците - грабители от моите дни.

Вие не можете да знаете, че след това велико пробуждане или осъзнаване вътре в мен Самия, прекарах много дни и нощи на усилия, в уединение и тишина, съвсем сам, вътре в самия Мен и сам със себе си.

Вие не можете да знаете за изкушението Ми да си остана обикновен дърводелец, какъвто бях и така да изживея късия период, определен за живота на човека от йерархията, вместо да се впусна в един живот, за който Ми бе дадено понятие само с един кратък поглед през мрака и тинята на несъгласието, суеверието и безверието.

Вие не можете да проследите телесните страдания и позорните оскърбления, които се изсипаха върху Мен от собствения ми род, от тези, на които се стремях да покажа светлината, която за момент бях видял. Вие няма да разберете, че едно силно желание, много по-силно от самия Мен, Ме поддържаше в тези изпитания. Колко малко можете да знаете за изпитанията и усилията, за изкушенията и терзанията, които Ме обземаха. На моменти аз се насилвах още и още със стиснати юмруци и скърцащи зъби, защото знаех и виждах, че светлината е тук. Макар да изглеждала, че това е само един мъждукащ лъч и че този последен лъч е погълнат от мрака. Въпреки това, нещото в Мен се усилваше и все повече доминираше и аз знаех, че зад сянката, светлината блестеше както винаги. Аз преминах отвъд сянката и открих, че светлината свети още по-ослепително, защото замъгляването е било временно. Даже, когато сянката придоби формата на кръст, аз можах да видя пробуждането на едно триумфиращо утро, което преминава отвъд разбирането на смъртния човек, още потънал в страх, съмнения и суеверие. Това обстоятелство беше определящо за моето решение, което Ме подтикна да изпия чашата до последната глътка, за да мога да

имам собствен опит и контакт с това, за което говоря. То е, че човек със свободната воля на Бога, съчетана със собствената му свободна мисъл и чисти мотиви, би могъл да докаже на себе си, че Бог е Божествен и че човекът, Неговият истински син, създаден по Негов образ и подобие е също толкова Божествен, колкото е и Отец. Тази Божественост е истинският Христос, който всеки човек вижда и усеща вътре в себе си и във всички Божии чада.

Този истински Христос е светлината, която озарява всяко дете, което идва на света. Това е Христос на Бога, нашият Отец, във, чрез и от Когото всички сме наследили вечен живот, светлина, любов и истинско братство - истинско бащинство, истинска синовност на Бог и човек.

В светлината на това истинско разбиране или на тази Истина, не е необходимо да имате нито цар, нито царица, нито корона, нито свещеник. В истинския смисъл на думата вие сте царят, царицата, свещеникът и никой друг не е необходим освен вие и самият Бог. Трябва да разпространите това истинско разбиране, така че то да обхване целия свят и с дадената ви от Бога съзидателна способност да се обградите със съвършенство, както Бог е направил това."

ОТ АВТОРА

Арийците са мечтаели и философствали и въпреки това техните мечти са били съвсем реални. Те не само са мечтаели за Бога, а са знаели, че Бог действително е възцарен в сърцата и живее във всяко човешко съзнание.

Има ли интелигентен човек, който не е имал такава философия, гледна точка или отношение към света? Какво по-добро отношение би могло да има от това да наблюдаваме света през очите на Богочовека? Нали чрез такова отношение цялото човечество постига по-богат и по-хармоничен живот?

Арийското послание е: „Изгради себе си и така ти изграждаш цялото човечество". Като правиш това, ти избягваш така наречените грехове срещу тялото. Чрез постигането на този идеал, ти постигаш върховната възможност на земното поклонничество с вярно чувство за пропорция, поставяйки богатите сили на младостта като дар пред олтара на Майчинството. По този начин намираш ключа към небесното царство вътре в своята собствена душа, както това е било правено преди хиляди и милиони години и ще бъде правено през годините, които идват.

Това би могло да бъде постигнато тук и сега можете да продължите през материалното, през неговия лабиринт от пътища и мисли, докато случайно се доберете до същата централна бяла светлина, която е Дух, Христос във всеки един, истината, която се проявява във вас. Това е окончателно за всички раси, всички вярвания, всички религии - Бащинството и Майчинството на Бога.

Щом веднъж себевладението е постигнато, владетелят започва да води напред, все напред, винаги напред.

Арийските мъже са пазели арийската култура. Арийските жени са били най-великите пазителки на тази култура. През всички векове тази култура е кърмила моралния, социалния и политическия живот. Нейната интуиция и дух на съчувствие винаги са стояли като велика крепост на Арийския идеал.

Аристотел навремето попитал дали един индийски учител, опитен в древните учения и култура на Индия би могъл да дойде при него - един учител, който в

най-благородния смисъл на думата би могъл да бъде наречен истински човек, физически силен, морално и интелектуално извисен, Божие обещание е всяка молитва да получи отговор: „Истината ви казвам, искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, почукайте и ще ви се отвори“. За всеки, който е питал, е имало отговор и който е търсил, е намерил и който -е хлопал, му е било отворено .

С други думи Христос ни съветва: „Когато Началото каже „Да“ - не бързайте да кажете „Не“. Думата „Не“ не произлиза от Бога, а от вашата собствена несполука да разберете Божието обещание. Обещанието на Бога към човека никога не може да изгуби силата си, но колко малко от вас издържат проверката за разбирането му. Колко малко могат да посрещнат всяко изпитание, познавайки Бога, докато Христос-Бог се прояви вътре в тях.

Каква покана е това за постоянно общуване с Бога, какъв зов за определеност и постоянство.

Богът-Начало винаги носи със себе си готовността да отговори с най-великото разбиране. Когато плачат и викат за помощ и избавление от своите злощастия, хората трябва да знаят, че те са дадени само за тяхното бъдещо пречистване и просветление.

Така те разбират, че несполуката е приятел, тъй като несполуката ги принуждава непрестанно да търсят Бога-Начало. Обещанието е: „Началото не може да наруши своя собствен Закон: Ние търсим силата, която може да заличи злата мисъл, че Законът може да бъде унищожен, или че има сила, която може да се противопостави на Божията сила. Тъй като, Бог е всяка сила, Бог ще отговори на молещите се.

Бог е Единственото Слово и то не може да бъде погубено!

БЕЛЕЖКИ

Думата Ариа означава - културен, пречистен, благороден.

Ариаварта - страната, чийто народ е допринесъл много за расовата култура.

Ариа - Бхава - древното име на най-висшата добродетел.

Ариа - Марга - пътят към благороден живот.

В древна Индия културата е била най-човешка по възгледи. Основната ѝ идея била: „Велики мъже на една велика страна“. Следователно, ние открихме един велик народ, истинско братство, любов и уважение към всяко човешко същество, смирени души, които знаят, че всички са Бог. Това по никакъв начин не би могло да се изроди в боричкания и спорове; то може да стане доминиращ фактор на техния принос към изграждането на истинското световно съзнание.

Край на трети том